

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாய நமஃ

இயற்பா,

திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செய்த

பெரிய திருமடல்.

இந்த க்ரந்தம்

அபாரகருணைகரரான பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச்செய்த

மணிப் ப்ரவாள வ்யாக்யாநத்துடனும், அநம்பதத்துடனும்,

ஸ்ரீமான் - சிங்கப்பெருமாள் கோவில்

மாடபூசி - ராமாநுஜாசார்யராலேழுதப்பட்ட

ப்ரதிபதத்துடனும் சேர்த்து

தர்க்க தீர்த்தரான

சிங்கப்பெருமாள்கோவில் - மாடபூசி-ராமாநுஜாசார்யராலும்,

ஸி. முத்துக்ருஷ்ணநாயுடு அவர்களாலும்,

நாநாதேசாநீத அநேக ஸ்ரீகோசங்களின் ஸஹாயத்தினால்

பரிசோதிப்பிக்கப்பட்டு,

ஸ்ரீவைஷ்ணவ க்ரந்த முத்ராபக ஸபையாரால்,

பராங்குச திருவவதாராதி ௧௦௦௫-வது ஸம்வத்ஸரமான

க்ரோதி ஸம்வத்ஸரத்தில்,

சென்னப்பட்டணம்,

பிரஸிடென் ஸி அச்சுக்கூடத்தில்,

அச்சிடப்பட்டது

விஜய தே'தராம்

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

இயற்பா

பெரிய திருமடல்.

இந்தக்ரந்தம் நாலாயிரம் திவ்யப்ரபந்தத்தில் மூன்றாவது ஆயிரமான இயற்பாவில் பத்தாவது ப்ரபந்தம். இதை அருளிச்செய்தவர், பகவந் நிர் ஹேதுக கடாக்ஷ லப்த திவ்ய ஜ்ஞாநரான திருமங்கையாழ்வார். இவர் ப்ர பாவம், இந்த ஸபையிலச்சிட்ட திருவெழுக்ந்றிருக்கையினுதியிலும், இதற்கு வ்யாக்யாநம் செய்தருளின பெரியவாச்சான் பிள்ளையினது ப்ரபாவம், இந்த ஸபையிலச்சிட்ட தனிஸ்லோக பீழிகையிலும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது

இப்படிக்கு

சிங்கப்பெருமாள்கோவில்

மாடபூசி-ராமாநுஜாசார்யர்.

இச்சபையில் தமிழ்லிபியில் அச்சிட்ட க்ரந்தங்கள்

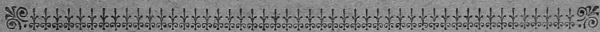

தனிஸ்லோகம் ஸவ்யாக்யாநம், ப்ரதிபத தாத்பர்ய ஸஹிதம்	3	4	0
பாரதாதி தனிஸ்லோகம்	0	5	0
ராமசரமஸ்லோகம்	0	3	0
முதல் திருவந்தாதி	அரும்பத ப்ரதிபத ஸஹிதம்	1	2
இரண்டாம் திருவந்தாதி		0	12
மூன்றாம் திருவந்தாதி		0	12
நான்முகன் திருவந்தாதி		0	14
திருவிருத்தம்	அரும்பதப்ரதிபததாத்பர்ய ஸஹிதம்	3	12
திருவாசிரியம்		0	5
பெரிய திருவந்தாதி	ப்ரதிபத ஸஹிதம்	0	14
திருவெழுக்ந்றிருக்கை		0	6
சிறிய திருமடல்		0	9
பெரிய திருமடல்		0	10
பராசரவிசிஷ்ட பரமதர்ம சாஸ்த்ரம் தாத்பர்ய ஸஹிதம்		0	14
ஷண்மததர்சினி		0	3
துஷ்கரஸ்லோகடிப்பணி		0	5
யதிதர்ம ஸமுச்சயம்		1	2

இப்படிக்கு,

க ர ல ப ற டி - ஆழ்வா ர ய்ய,

கார்யதர்சி - தனாதிக்காரி.

பூமீதேராமாநுஜாயநமஃ.

பெரியதிருமடல்

பிள்ளைலோகம் ஜீயரருளிச்செய்த
தனியன் வ்யாக்யாநம்

அவதாரிகை.

(பொன்னுலகில் வானவரும்) இத்தனியன் ஆழ்வாரபிப்ராய
மாயிருக்கிறது. ஸர்வைஸ்ஸதுத்யனான பரிபூர்ணன், இவ்விபூதியில்
தன் க்ருஷிபலமான பரபக்த்யாதி வைபவங்களைக்கண்டு தயைபண்
ணதிருப்பனாகில், அநந்யோபாயங் குலையுமபடியான அதி ப்ரா
வண்யத்தை ஆவிஷ்கரிப்பனென்கிறது. (என்னிலைமை இந்
யாதி) நல்துதலீர்! நறையூர் நம்பி என் நிலைமைகண்டு மிரங்கா
ரேயாமாகில் மன்னுமடலூர்வன் வந்து. நல்துதலீர்! நல்துதலையு
டையவர்களே! (க) “வாண்முகத்தீர்” என்னுமாபோலே ஸகோத்
ரிகளை ஸம்போதிக்கிறது.

பிள்ளைதிருநறையூரையரருளிச்செய்த
தனியன்.

பொன்னுலகில் வானவரும் பூமகனும் போற்றிசெயும்,
நன்னுதலீர் நம்பி நறையூர், —மன்னுலகில்
என்னிலைமை கண்டு மிரங்காரே யாமாகில்,
மன்னு மடலூர்வன் வந்து.

அந்.—நல், துதலீர், பொன் உலகில், வானவரும், பூமகனும், (இ) போ
ற்றிசெயும், நறையூர், நம்பி, மன் உலகில், என் நிலைமை, (ஈ) கண்டும், இர
ங்காரேயாமாகில், மன்னும், வந்து, மடல் ஊர்வன். (ஈ)

(ஈ)

அர்.—அழகிய, நெற்றியையுடையவர்களே ! ஸ்நுஹணீயமான லோக (பரமபத)த்திலுள்ள, நித்ய ஸூரிகளும், கமலவாஸினியான பிராட்டியும், (௫) ஸ்தோத்ரம்பண்ணுகிற, திருநறையூரிலெழுந்தருளியிருக்கிறவரான, நம்பி, (ப்ரவாஹதீ) நித்யமான பூலோகத்தில், என்னுடைய ஸ்த்திதியைப், (க௦) பார்த்தும், தயைசெய்யாமற்போனாராகில், இருக்குமளவும், வந்து, மடலுரக் கடவேன். (க௫)

வ்யா.—(பொன்னுலகில் வானவரும்) பரமபத வாஸிகளான நித்யஸூரிகளும். (பூமகளும்) பெரிய பிராட்டியாரும். (போற்றி செய்யும்) மங்களாசாஸனம் பண்ணும். (க) “பரதனும் தம்பி சத்துரு க்கனுமில்க்குமனேடு மைதிலியும் இரவு நன்பகலும் துதிசெய்யநின்ற” என்னுமாபோலே இவர்கள் போற்றிசெய்யும் நறையூர் நம்பி யென்னுதல்; அன்றிக்கே - பொன்னுலகில் வானவராய் ஸ்வர்க்கவாஸிகளான தேவர்களும், “பூமகனும்” என்று பாடமானபோது, புஷ்பஜனன ப்ரஹ்மாவும் போற்றிசெயுமென்றுமாம். போற்றி செய்கைக்காகவிறே (உ) * முன்னம் திசைமுகனைத் தான் படைத்தது. (நம்பிநறையூரார்) நறையூரரான நம்பி, திருநறையூர் நம்பி. இங்குவந்து எல்லாக்குணங்களும் புஷ்கலமாகவுடையவர். (மன்னுலகி லென்னிலைமை கண்டும்) தான் படைத்தபடியே என் படியைக் கண்டும். (௩) “மண்மேல் பெருந்தவத்தன்” என்னும்படியிறே இவன்படி. நித்யமாய்ப் போருகிற பூமியிலே என் தயநீயதசையைக் கண்டும். (ச) “தாதாடுவனமாலை தாரானே வென்றென்றே தளர்ந் தாள்” என்றிறே இவள் நிலைமையிருப்பது. (இரங்காரேயாமா கில்) இத்தசையிலும் (௫) * வண்டிதிவளும் தண்ணந்தழாய் கொடாதே (சு) * இரக்கமெழாதிருப்பராகில். (மன்னுமடலார்வன் வந்து) தாமிருக்குமளவும் மடலும் கையுமாய் வந்து தன் குணபூர் த்தியையழிப்பன். இத்தால், அவன் ஆசவாக அங்கேரிக்கும்படி அதி ப்ராவண்யத்தை ஆவிஷ்கரிப்பனென்றதாயிற்று. இத்தலையால் வரும்து சைதந்ய கார்யம்; அத்தலையால் வரும்து ஸாதநம்.

பெரிய திருமடல் தனியன் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

(க) திருமொழி - உ - ௩ - ௭.

(௩)

(௫) திருவாய் - உ - ச - ௫.

(உ) பெரிய திருமடல் - க௦.

(ச) திருமொழி - ௫ - ௫ - சு.

(சு) நாய்க்கியார்திரு - உ - ௨.

ஸ்ரீ:

ஆழ்வார்திருவடிகளே சரணம்.

எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணம்.

பெரிய வாச்சான் பிள்ளையருளிச்செய்த

பெரிய திருமடல் வ்யாக்யானம்.

அவதாரிகை.

பெரிய திருமடலாவது - கண்ணஞ்சுழலையிட்ட ப்ரபந்தம். இன்னமொன்று; போர்சுட்டுப் பொரிகொறிக்கை. இரண்டு தலையிலுள்ளாருங்கைவிட்டால் அன்று ஒருவழியேபோகலாமென்று தாத்பர்பம்.

(க) *வாடினேன் வாடிதுடங்கி இவ்வளவும் வர பகவத்குணங்களை சேரம்பண்ணிப் போருகையாலே அபிகிவேசம்மிக்கு, வழியல்லாவழியேயாகிலும் காணவேனுமென்றுகண்ணஞ்சுழலையிட்டபடி.

இப்ப்ரபந்தம், எம்பெருமானோடு கலந்து பிரிந்தாலொரு பிராட்டி, தன்னற்றாமையாலே மடலூர்ந்தாகிலும் காணவேனுமென்னும் நசை தமக்குப் பிறந்து பேசுகிறார்.

மடலாகிறது - இரண்டு தலைக்கும் அவத்யத்தை விளைக்கு மதன்றோவென்ன; அதுதானன்றோ தேட்டமென்கிறது.

அரும்பத விளக்கம்.

ப்ரவேசே, ப்ரேம பாரவஸ்யத்தாலே ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களையறிவொட்டாமை கண்ணஞ்சுழலையிடுகை. ஸ்வரூபத்தையழித்துப் பெறுமதாகையாலே அவத்யகரமென்கிறது (போர்சுட்டுப் பொரிசொறிக்கை) என்று. இப்படிசெய்து பெறும்பேறேதென்ன, (இரண்டு தலையில்) இத்யாதி.

கீழே மடலெடுத்திருக்கத் திரியவும் மடலெடுப்பானென்னென்ன; பலகால் தூதுவிமொபோலே ஆற்றாமையின் கார்யமென்று கண்டுகொள்வது,

மடல் வகஷணஞ்சொல்லி மேல்ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் (வாடினேன் வாடி) இத்யாதி. எந்தவவஸ்த்தையிலும் பிராட்டி பரதாழ்வான் இனிய

(க) திருமொழி - க - க - க.

வசனோக்தியன்று. ராகப்ரப்தமாகையாலே தோற்றார் மடலூரு மத்தளை; விதிநிஷேதமாகில் ராஜாஜ்னாக்கு நிற்கவேணுங்காமம்.

[illegible]

(க) ஸ்ரீராமா - ஆர - கூச - எடு.	(உ) ஸ்ரீராமா ஆர - கூச - கள்.
(ங) ,, யுத்த - கட்ச - ஏ.	(ஈ) ,, அய்யோ - நடந - ஏ.
(இ) பெரிய திருமடல். சு௦.	(அ) ,,
(எ) ந - திரு = சு௦.	(ஆ) திருமொழி-க-க-கூ.
(ஔ) திருமொழி - உ - ஏ - உ.	

மு.—மன்னியபல்பொறி சேராயிரவாய் வாள்ரவின்,
சென்னிமணிக் குடுமித்தெய்வச் சுடர்நடுவுள்,

க

அங்.—மன்னிய, பல், பொறி, சேர், ஆயிரம்வாய், (இ) வாள், அரவின், சென்னி, மணி, குடுமி, (ஈ) தெய்வம், சுடர், நடுவுள்,

அர்.—மங்களமுண்டாசுக்கடவது. அநேகமான், புள்ளிசுளோடு, பொருந்தியிருக்கிற, ஸஹஸ்ரவதநங்கனையும், (இ) ஒளியையுமுடைய, ஆதிசேஷனுடைய, சிரஸ்ஸிலுள்ள, ரத்நங்களுடைய, சிகையான (ஒங்கிவளர்ந்த), (ஈ) திவ்யமான, தேஜஸ்ஸின், மத்தியில்,

(மன்னிய) (க) “பத்ரம்” (உ) “வாழியரோ” (ஈ) “யுமோ”

ஷபிலுநாயு ஸ்ருஷ்ணீஷஸிஸுஃசநீ- யாமோஷதிமிவாயுஷ்மநந்வேஷஸி மஹாவேந”. தன் வாக்கிற் புகர் தானே யற்கையாலே என் வாக்கிலேயகப்படாதே என்காலிலே விழுந்து பிழைத்திடுகவென்கிறான். (பல்பொறி) வைத்த சுண் வாங்கவொண்ணுதபடியிருக்கிற அழகு. (சேர்) சேர்ப்பாலும் கண்டசர்க்கரையும்போலிருக்கை. (ஆயிரவாய்) ஸுகல்பர்சத்தாலே ப்ரீதி மிக்கு அப்பெரு வெள்ளத் துக்குப் போக்குவிதி கண்டாற்போலிருக்கை. (வாள்ரவின்) வாள்-ஒளி. (ச) “சுந்ருஷீவ-புந்யுவேவ” என்னுமாபோலே. (இ) “யுமோஷஸிஸுஷ்ணீஷஸிஸுஃசநீ- யாமோஷதிமிவாயுஷ்மநந்வேஷஸி மஹாவேந”. (சென்னிமணிக்குடுமித் தெய்வச்சுடர்நடுவுள்) சென்னி - (ஸ்ரீ) பணம், குடுமி - கொழுந்து, தெய்வம், திவ்யம். பணமணியினுடைய கொழுந்துவிட்டோங்குகிற அப்ராக்ருத தேஜஸ்ஸின் நடுவே, ; கங்காதாங்கத்தினுள்ளே யிருக்க

யி.ச.

அரு.—(மன்னிய) இத்தயாதி. மன்னிய - மன்னிடுக - வாழ்த்துக என்றபடி. இப்படி ப்ரதமத்திலே மங்களாசாஸம்பண்ணின் பேருண்டோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பத்ரம் வாழியரோ யாமோஷதிமிவ) என்று. மன்னிய என்றதுக்குத் தாத்பர்யமருளிச்செய்கிறார் (தன் வாக்கில்) இத்தயாதி. புந்-வாக்கில் தேஜஸ்ஸாய் வாக்கவாபாரம். (என் வாக்கிலேயகப்படாதே.) என்வாக்குதனைத் துக்கப்பட்டாதே; விஷயமாகாதே என்றபடி. நான் துஷித்தால் வேறு மில்லையென்று தாத்பர்யம். பொறி சிவந்து மேனி வெளுத்திருக்கையாலே (பாலுங் கண்டசர்க்கரையும்) என்கிறது. பகவத்பர்சத்தாலே ஒளியுண்டானதெப்படியிருக்கிறதென்ன. (புந்யுவேவ) இத்தயாதி.

(க) ஸ்ரீராமா - பால. எந. - உஅ. (உ) திருவிருத்தம் - உ.

(ஈ) ஸ்ரீராமா - ஆர. சுள.கச. ச) ஸ்ரீராமா அயோ - கஉ - கஃச.

இ) விஷ்ணு - இ - உஉ - இஉ.

ஸ்ரீ.—மன்னியநாகத் தணைமேலோர் மாமலைபோல்,

மின்னுமணி மகரகுண்டலங்கள்வில்வீசு,

உ

துன்னியதாரகையின் பேரொளிகே ராகாசம்,

என்னும் விதானத்தின் கீழால்,—இருகடரை

ந

மன்னும்விளக்காக வேற்றி,

அந்.—மன்னி, அந்நாகத்து, அணைமேல், ஓர், மா, (௫) மலைபோல் மின்னும், மணி, மகரகுண்டலங்கள், வில், (௧௦) வீசு, துன்னிய, தாரகையின், பேர் ஒளி, சேர், (௧௫) ஆகாசம் என்னும், விதானத்தின்கீழால், இருகடரை, மன்னும், விளக்காக, (௨௦) ஏற்றி,

அந்.—பொருந்தி, அந்த திருவந்தாழ்வானாகிற, படுக்கையின்மேல், ஒரு, பெரிய, (௫) மலைபோலே, ஒளியையுடைய, ரத்நமயமான, மகரகுண்டலங்கள், தேஜஸ்ஸைப், (௧௦) பரப்ப, நெருங்கியிருக்கிற, நகைத்தரங்களுடைய, பெரிய காந்தியுடன், சேர்ந்த, (௧௫) ஆகாசமென்று சொல்லப்படுகிற, மேற்கட்டின் கீழே, (ஸூதர்ஸூதரான்குஜநங்கனாகிற) இரண்டு தேஜஸ்பதார்த்தங்களை, நித்யமான, தீபமாக, (௨௦) ஏற்றி,

குமாபோலே. (மன்னி) போக்யதையின் மிகுதியாலே பிராட்டி திருமுலைத்தடத்தினாலே வீசினில்லிட்டெழுப்பினாலும் எழுப்பவொண்ணாதிருக்கை. (அந்நாகம்) வாளரவாகிறநாகம், வான் - ஒளி. (அணைமேல்) திருவந்தாழ்வானாகிற படுக்கையின்மேல். (ஓர் மாமலைபோல்) ஓரஞ்ஜுகிரி படிந்திருந்தாற்போலே யிருக்கை. (மின்னுமணிமகர குண்டலங்கள் வில்வீசு) திருமேனியின் நிறத்தால் வந்த இருட்சிக்குக் கைவிளக்குப் பிடித்தாற்போலேயிருக்கிறதாயிற்று திருமகரகுண்டலங்களின் புகர். மின்னாகின்றள்ள ரத்நங்கனையுடைத்தான மகரகுண்டலம் தன்னுடைய ஒளியைப் பரப்ப. (துன்னியதாரகை இதயாதி) நெருங்கியிருக்கிற நகைத்தாராகணங்களினுடைய மிக்க தேஜஸ்யுடைத்தாயிருந்துள்ள ஆகாசம்போலேயிருக்கிற திருமுத்தின் பந்தற்கீழேயென்னுதல், ஆகாசமாகிற திருமுத்தின் பந்தற்கீழே யென்னுதல். ஆகாசம்போலே யென்றபோது, கட்டின ஈத்தொற்றியிருக்கிறபடி. ஆகாசத்தைத் தருஷ்டார்த்தமாகச் சொல்லிற்று - (ಅಸ್ಯ) அச்சமாயிருக்கையாலே.

(இருகடரை மன்னும் விளக்காகவேற்றி) இவன் போனவிடமெங்கும் கூடப்போமவர்களிடே ஆழ்வார்கள். ஆகையாலே திரு

அந்.—“மன்னியதாரகை” (ஈத்தொற்றி) மகசூரிநால்கால் மேல்கட்டியென்றபடி.

மு.—

மறிகடலும்

பன்னுதிரைக் கவரிவீசு—நிலமங்கை

ச

தன்னை முனநாளளவிட்ட தாமரைபோல்,

மன்னிய சேவடியை

அந்.—மறி, கடலும், நிலமங்கை தன்னை, முனநாள், அளவிட்ட, (இ) தாமரைபோல், மன்னிய, சே அடியை, பன்னு, திரை, (க0) கவரி, வீசு,

அர்.—அலையெறிகிற, ஸமுத்ரமானது, பூமிப்பிராட்டியை, முற்காலத்தில், அளந்த, (இ) தாமரைபோன்ற, (ஸௌகுமார்யாதிகளோடே) பொருந்திய, அழகிய திருவடிக்கைக்குறித்து, பரம்பின, அலைகளாகிற, (க0) சாமரங்களை, விசிற,

வாழி யாழ்வானையும் பூரீபாஞ்சஜந்யாழ்வானையும் நித்யமான விளக்காகவேற்றி. ஆங்நனன்றிக்கே சந்த்ரஸூர்யர்களைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். ஏகாரணவத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யந்முகனாய்க் கண்வளர்த்தருளுகிறபோதாகக் கார்யபூதரான விவர்களுளரோ எப்போதமுன்னிலை; அதுக்காகவிதே முற்பட ஒரு பொருள்சொல்லிற்று. அன்றியே, கவிபாடுகிற விவர்தாம் பிற்பட்டகாலத்திலுள்ள ரொருவராகையாலேதமக்கு முற்பட்டாரைச் சொல்லத் தட்டில்லையிதே. (மறிகடலும் பன்னுதிரைக்கவரிவீசு) ஸர்வேஸ்வரன் திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்த்தருளுகிற போதையழகைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே கீழ்மண்கொண்டு மேல்மண் ணெறிகிறகடலானது, தன்னுடைய பரம்பின திரைகளாகிற கவரியை வீசு. பெரும் திரையாய் வந்து முறிந்த குறும்பிவலையானது திருவடிகளிலேவந்து உதைத்து அது துடைகுத்த உறங்குவாரைப்போலேயாயிற்று கண்வளர்த்தருளும்படி “பன்னுதிரைக் கவரிவீசு” என்கிற விடம் “மன்னிய சேவடியை” என்கிற விடத்திலே அந்வயிக்கக்கடவது.

(நிலமங்கை தன்னை முனநாளளவிட்ட தாமரைபோல்) ஒருவரால் பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதது பூமியிதே; அப்படி அபரிச்சேதையான பூமியை ஒரு செவ்வித் தாமரைப்பூவைக் கொண்டாயிற்று அளந்தது. (முனநாள்) ஜகத்தையளந்துகொண்டது பூதகாலத்திலேயாயிருக்கச்செய்தே பூர்வகூணத்திலேபோல் தோன்றுகின்றதாயிற்று இவர்க்கு பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே. (அளவிட்ட தாமரைபோல்) பண்டு திருவுலகளந்தருளின திருவடிகளென்று முகவிக்கலாம்படி செவ்வித் தாமரைப்பூப்போலே யிராகின்றது. (மன்னியசேவடியை) ஸௌகுமார்யத்துக்கொரு போலியாகச்சொன்ன

அந்.—கார்யபூதர்கள். சந்த்ரஸூர்யர்கள்.

மு.—

வானியங்கு தாரகைமீன்,

ரு

என்னும்மலர்ப்பிணையலேய்ந்த,—மழைக்கூந்தல்

தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வ வடமலையும்,

க

என்னுமிவையே முலையா

அந்.—வான், இயங்கு, தாரகை, மீன் என்னும், மலர், (ரு) பிணையல், எய்ந்த, மழை, கூந்தல், தென்னன், (க0) உயர், பொருப்பும், தெய்வம், வடமலையும், என்னும், (கரு) இவையே, முலையா,

அர்.—ஆகாசத்திலே, ஸஞ்சரிக்கிற, (அஸ்விந்யாதி) நகூத்ரங்கள், (மற்றுமுள்ள) நகூத்ரங்கள் என்று சொல்லப்படுகிற, (நகூத்ரங்களாகிற), பூக்களினால் கட்டப்பட்ட, (ரு) மாலையோடே, இணங்கினவளாய், மேகங்களாகிற, மயிர்முழையுடைபளாய், தென்நாட்டரசர்களதான், (க0) உயர்ந்த, (திருமாலிருந்து சோலையென்கிற) பர்வதமும், தேவதைகளபிமாமித்த, வடதிக்கிலுள்ள திருமலையும், என்று சொல்லப்படுகிற, (கரு) இவைகளை, ஸ்தவங்களாக உடையளாய்,

வித்தனையிறே தாமரையை, அநந்தநகூணத்திலே செவ்விமாற்பு போகையாலே. [மாறாச்செவ்வியை யுடைத்தான் திருவடிக்கை மறி கடலும் பன்னுதிரைக் கவரிவீசு] என்றந்வயம்.

(வானியங்குத்யாதி) ஆகாசத்திலே ஸஞ்சரியாகின்றதுள்ள நகூத்ர தாராகணங்களாகிற கலம்பகன் மாலையாலே அலங்க்ருதமாய் அதையுள்ளே யடக்கும்படி ஸ்ரமஹரமாயிருந்துள்ள மேகமாகிற அளகபாரத்தையுடைத்தாயிருக்கை. நாயகனாகிற ஸர்வேஸ்வரன், இவன் ஒருகால் திருக்குழலைக் குலைத்து நுழுந்த அக்காலத்திலே ஸர்வவிதபோக்யங்களையும் பெற்றானாயிருக்கை.

(தென்னனுயர்பொருப்பும் தெய்வ வடமலையும் என்னுமிவையே முலையா) ஆர்யர்களிகழ்ந்த ம்லேச்ச பூமியிலுள்ளார்க்கு நிர்வா ஹகரான கூத்தரியர்கள், “என்னது என்னது” என்று அபிமாகிக்கும் படியிருக்கிற தெற்குத் திருமலையும், ஸம்ஸாரிகளும் வந்தாஸ்ரயிக்க லாம்படி யிருக்கிற மேன்மையிலேற்றத்தையுடைய வடக்குத் திருமலையும், இப்படி சொல்லப்படுகிற இவைபிரண்டும் முலையாக. பெரியன் கில மலைகளைச் சொல்லவமையுமாகில் மேருப்ரப்ருதிகளைச் சொல்லாதொழிவானென்னென்னில்; காந்தன் விரும்பி விடாதே கிடக்குமவையிறே முலையாவன. அப்படியே ஸர்வேஸ்வரன் விரு ம்பிவிடாதே கிடக்கிற தேசமிதே. (க) * நங்கள் குன்றங்கைவிடா

அரு.—பசுவ்ஸநிதாநமுள்ள மலையை உத்தேசம்மென்ற பேருண்டோ

(ச) திருவாய் - க0-எ.

மு.—

வடிவமைந்த,

அன்னநடைய வணங்கே,—அடியிணையைத்

எ

தன்னுடைய வங்கைகளால்

அந்.—அமைந்த, வடிவு, அன்னநடைய, அணங்கு, தன்னுடைய, (ங்) அம் கைகளால் அடியிணையை,

அந்.—தருகியான, ரூபத்தையுடையளாய், ஹம்ஸகமரத்தையுடைய ளான, பூமிப்பிராட்டி, தன்னுடைய, (ங்) அழகிய திருக்கைகளாலே, இரண்டு ஸ்ரீபாதந்னை,

னிதே. ஆகையாலிதே அவற்றை முலையாகச்சொல்லுகிறது. (க) [सुभङ्गि] [उत्सृज्य] [उत्सृज्य] [उत्सृज्य] [उत्सृज्य] - ஸுபகஸ்சித்ரகூடோ ஸௌகிரிராஜோபமோகிரி:-] இந்த சித்ரகூடத்தினத்தனை வீறுடையாரில்லை. கண்ணுக்கழகியதாயிருக்கச்செய்தே விருப்பமில்லாதன சில உண்டிதே; அங்ஙனல்லவிறே இதிற்படி; திருமுலைகளோடொக்கச்சேர்க்கலாம். [उत्सृज्य] [उत्सृज्य] [उत्सृज्य] [उत्सृज्य] [उत्सृज्य] - காகுத்தன்லது யஸ்மிந்வஸதி] நல்லது கண்டால் விடமாட்டாமல் விருப்பத்தைப் பண்ணியிருக்கிறார். [उत्सृज्य] [उत्सृज्य] [उत्சृज्य] [उत्सृज्य] [उत्सृज्य] - யதத்யாதேமஹாதேஜா: குபேரஇவந்ததே] துஷ்ட ஸத்வ ப்ரகரமான இந்த ப்ரதேசத்திலே குபேரனானவன் தன் பூந்தோட்டத்தை விடாதே வர்த்திக்குமா போலே விடாதே வர்த்திக்கிறார். அப்படிப்பட்ட சித்ரகூடத்தோபாதி வீறுடையாரில்லை. (வடிவமைந்த) அம்முலைகளுக்குத் தக்கபடி அவ்வடிவு தானும் பொருந்தியிருக்கை. (அன்னநடைய) அன்னத்தோடொத்த நடையையுடையளாய் ஸம்போகார்த்தமாக நரய கன்முன்னே நாலடி நடந்தால் அவன் இதுக்கவ்வருகுபின்னை யொன்றுக்காளாகாதபடியிருக்கை. (அணங்கே) அப்ராசருதமான ஸ்வபாவத்தையுடைத்தாயிருக்கை. (உ) “द्वैतवृद्धि-தேவதா பிஸ்ஸமா” என்கிறபடியே பிராட்டி பிள்ளைகள் மூவர்க்கும் தைவமாயிருந்தாள், பெருமாவாக்கு மந் கார்தையாயிருந்தாள், ஆக நால்வர்க்கு மொக்குமாயிற்று ஆஸ்ரயணியையாயிடத்து.

(அடியிணையை) இப்படி அப்ராசருதஸ்வபாவையாயிருக்கிற இவளுக்கூடக் கூசும்படி அதி ஸுகுமாரமான திருவடிகள். (தன்னுடைய அம்மைகளால்) அவன்னைக்குங்கூட ப்ராத்தித்திப்பெற

அரு.—வென்ன (ஸுபகஸ்சித்ரகூட:) இத்தாதி. “கிரிராஜ” என்று தென்திருமலை வடதிருமலைகள். “அணங்கே” பூமிப் பிராட்டியை தேவதையாகச் சொன்னவிடமுண்டோவென்ன, (தேவதாபிஸ்ஸமா) என்று, எடுத்த ஸ்லோகத்துக் கர்த்தமருளிக்கென்ற (பிராட்டி) இத்தாதி.

மு.— தான்தடவத் தான்கிடந்து, ஓர்
உன்னிய யோகத்துறக்கம் தலைக்கொண்ட
பின்னைத், தன்னுபிலயத்துப் பேரொளிகேர்,
மன்னிய தாமரை மா மலர்பூத்து,

கூ

அந்.—தான் தடவ, தான், கிடந்து, ஓர், உன்னிய, (ரு) யோகத்துறக்கம், தலைக்கொண்டபின்னை, தன், நாபிலயத்து, பேர், (கௌ) ஒளி, சேர், மன்னிய, மா, தாமரைமலர், (சுரு) பூத்து,

அர்.—தானேவருட, தான், சுயனித்திருந்து, அத்விதீயமாய், (ஐகத்ரக்ஷணத்தைச்) சிந்திக்கிற, (ரு) யோகநித்தர, அதிசயித்திருந்தவளவில், தன்னுடைய, கொப்பூழ்வட்டத்துக்குள், பெரிய, (கௌ) தேஜஸனோடு, இணங்கியதாய், கித்யமாயிருந்துள்ள, பெரிய, தாமரைப்பூவைப், (சுரு) பூக்கச்செய்து,

வேண்டுமபடியிருக்கிற தன்னுடைய அழகிய திருக்கைகளாலே. (தான் தடவ) திருவடிகளை வருடப்பெறில் உள்ளாய் இல்லையாகில் இல்லையாம்படியான ஆற்றாமையுடையனாய்க் கொண்டு தடவ. ஆககடலானது கவரிவிச, ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி திருவடிகளை வருடவாயிற்று கண்வளர்ந்தருளுவது.

(தான்கிடந்து) ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனாய் ஒன்றொருகாலுஷ்யமுமின்றிக்கே யிருக்கக்கடவ அவன் இவளுடைய ஸ்பர்சத்தால் வந்த ஸுகத்தாலே இரண்முகியாதே கிடந்து உறங்காநிற்கும்.

(ஒருன்னியயோகத் துறக்கம் தலைக்கொண்டபின்னை) அல்லாதார்க்குமுன்பேதானே நெஞ்சு இருண்டிருக்குமிதே; அதுக்குமேலே கண்ணைச் செம்புளித்தவாதே புறம்புப்ரகாசிக்கிற விதுவும் போய் இருளுமிதே. இவனுக்கு அங்ஙனமொன்றின்றியே திருக்கண்களைச் செம்புளித்தால் அகவாயில் ப்ரகாசிக்குமதுக்கு வர்த்தகமாயிருக்கும். உன்னுகை- அதுஸந்திக்கை. (யோகத்துறக்கம்) ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே அபிபூதனு யுறங்குகிறானன்று; (க) * உறங்குவான்போல் யோகநித்தரையிதே. “அவைவால்வழியாகக் கரைசேரும் வகையேதோ?” என்று ஜகத்ரக்ஷணசந்தை பண்ணிக்கொண்டாயிற்று கண்வளர்ந்தருளுவது. (தலைக்கொண்டபின்னை) காலப்பூவலர்ந்தாற்போலே, உணர்ந்தவந்தரம் ஸ்ருஷ்டித்தல்லது நிற்கவொண்ணுதபடியானவற்றைச் சொல்லுகிறது.

(தன்னுபிலயத்து) “பூவலயம்” என்னுமாபோலே திருநாபிலயமென்று - அதினுடைய பெருமையைச் சொன்னபடி. (பேரொளிகேர் மன்னியதாமரை மாமலர்பூத்து) கார்யருபமான ஜகத்

மு.—

ஆம் மறைதான்

மன்னுமறம் பொருளிற்பம் வீடென் றுலகில்,
நன்னெறி மேம்பட்டனநான் கன்றே,—நான்கினிலும்
பின்னையது பின்னைப்பெயர் தருமென்பது,

அந்.—ஆம்மறைதான், மன்னும், ஆறம், பொருள், இன்பம், (இ) வீடு, என்று, உலகில், நல்நெறி, மேம்பட்டன, (கடு) நான்கன்றே, நான்கினிலும், பின்னையது, பின்னை, பெயர்தரும், (கடு) என்பது,

அந்.—அவ்வேதங்கள் தான் (சொல்லுகிற புருஷார்த்தங்கள்), நிலைநின்ற, தர்மம், அரித்தம், காமம், (இ) மோகமும், என்று, லோகத்தில், நல்வழியாலே, ஸ்லாக்யமானவை, (கடு) நாலுவகைகளன்றோ? (அ) நாலிலும், கடையிலுள்ள மோகமும், சரீராவஸாநாதரம், புருஷார்த்தத்தைக் கொடுக்கும், (கடு) என்று சொல்லப்படும்.

த்த நாலுவேதங்களுமென்றபடி. பிறந்து படைத்தானென்னக் கடவதினே பெற்றத்தை.

(ஆம்மறைதான்) அந்த வேதங்கள்தான். (மன்னுமறம் பொருளிற்பம் வீடென்றுலகில் நல்நெறிமேம்பட்டன நான்கன்றே) தர்மார்த்தகாமமோகங்களென்று லோகத்திலே நன்றானவழியாலே மேற்பட்ட நாலுபுருஷார்த்தத்தோடே யடங்கப்பெற்றோமினே. முந்துமுன்னம், அறமென்கிறது - தர்மத்தை. மன்னுமறமென்கிறது - ஸாத்யரூபத்தாலும் ஸாதரூபத்தாலுமாகக்கொண்டு நிற்பதொரு நிலையுண்டிதே. பொருளென்கிறது-அர்த்தபுருஷார்த்தத்தை, இன்பமென்கிறது - தாமாதரித்திருக்கிற காமபுருஷார்த்தத்தை. வீடென்கிறது-நாலாவதாகச் சொல்லுகிறமோகபுருஷார்த்தத்தை.

(நான்கினிலும்) இவை நாலிலும். (பின்னையதுபின்னை) பின்னையதுண்டு- பிற்படச்சொல்லுகிற மோகமும், (அது பின்னையது பின்னை) அது பின்னை பின்னை என்றே போமித்தனை. இச்சரீரத்துடனே பெற்றறிவாரில்லை. அத்தைக்காற்கடைக் கொள்ளுகையாலும் சொல்லுகிற வார்த்தையினே. ஆசைப்பட்ட இச்சரீரத்தைவிட்டு வேறொருசரீரத்தைப் பரிசுரவியித்து, ஒருதேசவிசேஷத்திலே போய் காலாந்தரே அதுபவிக்குமது ஒரு அதுபவமாயற்றதோ? அதொன்றல்லவினே. அதுதான் அவ்வசநங்கள் சொல்லக்கேட்குமித்தனை, கண்டிவந்தாரொருவருமில்லை. (பெயர்தருமென்பது) பெற

அந்.—என்னெனக்கூடுமோவென்ன; (பிறந்துபடைத்தான்) இத்யாதி. (பின்னையது) காஸ்த்ரஸித்தமான மோகத்தைப் பின்னையென்றோரோபிச்சலாமோவென்ன (அத்தைக்காற்கடை) இத்யாதி.

மூ.—

ஓர்

தொன் னெறியை வேண்விவார் வீழ்கனியு முழிலையும்,
என்னுமிவையே

அந்.—ஓர், தொல்நெறியை, வேண்விவார், வீழ், கனியும், (ஓ) ஊழ், இலையும், என்னும் இவையே,

அந்.—ஸ்ஸாக்யமாய், அநாதியான புருஷார்த்தத்தை, அபேக்ஷித்தவர் கள், (கீழே) விழுந்த, பழங்கனும், (ஓ) பழைய (சருகான), இலேகளும், என் கிற இவைகளையே,

றியைத்தரும்; இஸ்ஸரீரத்தைவிட்டு வேறொரு சரீரத்தைப்பெற்று அதுபவிக்கவேண்டியதாயிருக்கும். இஸ்ஸரீரத்தைவிட்டு வேறொரு சரீரத்தைப்பெற்று அதுபவிக்கையாவது—ஒருவன் தபஸ்ஸுபண்ணி, அந்த தபஸலம் வேறொருவன் புஜிக்கும்மாத்ரமன்றோ? அன்றி யே, பின்னைப்பெயர்தருமென்றாய் - அதுக்கும்பொருளாவதுவே.

(ஓர்தொல்நெறியை வேண்விவார்) ஸம்ஸாரத்தை யொழித்து கிரதிசயஸ்ஸ-கமான ஸ் (மோக்ஷத்தைவேண்விவார். இப்படி சொல்ல ப்படாகின்றன பழையதான) மோக்ஷத்தைப் பெறவேண்டியிருப் பார். அத்தேசம் ப்ராப்யமானால் அங்குத்தைக்குப்போம் வழியும் ப்ராப்யார்த்தர்க்கதமாகக்கடவதிறே. (வேண்விவார்) அத்தையு மொ ன்றாக கிளைத்து அபேக்ஷிப்பாரென்று தமக்கதிலுண்டான அநாத ரத்தைச் சொல்லுகிறார்.

இனி இப்புருஷார்த்தத்தை யதுஷ்டிக்கும் ஸாதந்திணு டைய பொல்லாங்கை யுபபாதிக்கிறார் மேல். (வீழ்கனியும்) தானே விழுந்து பசையற்றகனியும். (ஊழிலையும்) முனையிலேவிழுந்த இலையும், முற்றப்பழுத்துச் சருகான இலையும். (என்னுமிவையே

அந்.—“பின்னைப் பெயர்தரும்” பின்னைப்பின்னை மென்கிற பெற்றி யைத் தருமென்னுதல்; பின்னை - சரீராரந்தரத்தில், பெற்றியை - சரீரார்த ரத்தைத் தருமென்னுதல். முந்தினவர்த்தத்திலே சப்த நிரவாஹங் காட்டுகி ரார் (அன்றியே பின்னை) இத்யாதி. பொருளாவதுவே என்றது - கீழ்ச்சொ ன்னதுவேயென்றபடி. நெறியென்று - வழியைத் காட்டாகிற்க மோக்ஷமெ ன்பாடுன்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அத்தேசம்) இத்யாதி. வழியோடு தேசத்தோடு பேதமில்லை, எல்லாம் ப்ராப்யமென்றபடி. “ஊழிலை” முனையிலே முற்றப்பழுத்து விழுந்து நெடுநாள் சருகான இலை.

§ குண்டலிதம் க்வாசித்தம்

மூ.— நுகர் துடலம்தாம் வருந்தித்,
துன்னுமிலைக் குரம்பைத் துஞ்சியும்.—வெஞ்சுடரோன்
மன்னு மழல், நுகர்ந்தும்

அந்.— நுகர்ந்து, தாம், உடலம், வருந்தி, துன்னும், (இ) இலைக் குரம்பை, துஞ்சியும், வெஞ்சுடரோன், மன்னும், அழல், (கௌ) நுகர்ந்தும்,

அர்.— பக்ஷித்து, தாங்குளே, மெய், வருந்தி, நெருங்கிய, (இ) இலைகளினால் செய்யப்பட்ட குடிசையில், உறங்கியும், உஷ்ணகிரணஞ் ஸூர்யனுடைய, பொருந்திய, வெய்யிலே, (கௌ) புஜித்தும்,

நுகர்ந்துடலம் தாம் வருந்தி) அதாவது-சருகில்தின்றும் காயுங்கிழங்கும் தின்றும் தபஸ்ஸு அதுஷ்ட்டிப்பது. அவதாரணத்தாலே ஒருவரதஸமாப்திபிறந்து பின்னையொரு வரதாரம்பத்தின்புன்னையாகிலும் ஏகவாரம் அந்நம் புஜித்ததுமில்லையென்று தோற்றுகிறது. இத்தால், அந்வரதகாயக்ஸேசம் சொல்லுகிறது. (நுகர்ந்து) அந்த ஸாததத்தில் பண்ணின ஆதரம் தோற்ற போக்யதை யுண்டானதுபோலேயிருக்க புஜிக்கை. (உடலம் தாம் வருந்தி) அபிமத விஷயத்தைக்கண்டு இங்கே யதுபவிக்கலாயிருக்கிற சரீரத்தைக் க்லேசிப்பித்த. (தாம் வருந்தி) இவனுடைய கர்மம் கொண்டுபோய் க்லேசிப்பித்தல், தைவம் கொண்டுபோய் க்லேசிப்பித்தல் செய்யும் தொழியத்தாமே க்லேசிப்பித்த. (துன்னுமிலைக் குரம்பைத்துஞ்சியும்) இலையாலே நெருங்கச்செய்த பர்ணசாலைகளிலே கிடந்தும், அதில் நின்று முதிர்ந்த புழுதியானது கண்ணிலேபுக்கு நோவுபடும் படியாகத் துஞ்சியும். நித்திரை மரணத்தோடு பர்யாயமாகையாலே துஞ்சியு மென்கிறது.

(வெஞ்சுடரோன் மன்னுமழல் நுகர்ந்தும்) உஷ்ணகிரணஞ் ஆதித்பனுடைய வெய்யிலே பக்ஷித்தும், மன்னுமழல் நுகர்ந்தென்கிறது - உள்நுப்புக்காலும் அழல்மாறாதேயிருக்கையும், இதுவே தண்ணீருமாக நுகருகையும். காற்றை பக்ஷித்தும் வெய்யிலே பக்ஷித்தும் தமிறே சரீரத்தை ரக்ஷிப்பது. (வண்டதத்தி னுட்கிடந்தும்) அழ

அரு.— அபிமத விஷயம் - தம்முடைய அபிமத விஷயம். மன்னுமழ லென்று விசேஷிப்பானென்னென்ன (மன்னுமழல்) இத்யாதி.

மூ.—

வண்தடத்தி னுட்கிடந்தும்,

இன்னதோர் தன்மையராய்நீங்குடலம்விட்டெழுந்து,கச
தொன்னெறிக்கட் சென்றாரெனப்படும்சொல்லல்லால்,
இன்னதோர் காலத்தினையாரிது பெற்றார், கரு
என்னவுங் கேட்டறிவ தில்லை,—

அந்.—வண், தடத்தின்உள், கிடந்தும், இன்னதோர், தன்மையராய்,
(கூ) ஈங்கு, உடலம்விட்டு, எழுந்து, தொல், நெறிக்கண், (கௌ) சென்றார்,
எனப்படும், சொல் அல்லால், இன்னது, ஓர்காலத்து, (ககூ) இனையார்,இது,
பெற்றார், என்னவும், கேட்டு அறிவதில்லை. (௨௦)

அந்.—அழகிய, குளங்களினுள்ளே, மூழ்கியிருந்தும், இப்படிப்பட்ட,
ஸ்வபாவத்தையுடையராய்க் கொண்டு, (கூ) இந்த லோகத்தில், சரீரத்தை
த்யஜித்துப், போய், கித்யமான, புருஷார்த்தத்தை, (கௌ) அடைந்தார்கள்,
என்கிற, சொல்லைத்தவிர, இப்படிப்பட்ட, ஒரு காலத்தில், (ககூ) இப்படி
ப்பட்டவர், இதை, லபித்தார், என்று சொல்லவும், கேட்டறிவதில்லை (இக்
காலத்திலின்றிப் போனாரென்று பார்த்துச் சொன்னவர்களில்லை). (௨௦)

கியதாக ஜலக்ரீடைபண்ணிப் போதுபோக்கலான தடாகங்களிலே
சீதகாலத்திலே புக்கு நீர்க்காக்கைபோலே முழுதிப் பாசியேறக்கிட
ந்தும். (இன்னதோர் தன்மையராய்) தப்பலம்பெற்று அதிலே
வ்யுத்தப்பதிபண்ணினாலும் அதுக்காளாகாதபடி துக்கமே ஸ்வபாவ
மானபடி. (ஈங்குடலம் விட்டெழுந்து) கினைத்தபடி யதுபவிக்க
லான இங்கே தானாகவபிமாமித்து நெடுநாள் முகம் பழகின சரீரத்
தைவிட்டெழுந்துபோய்.

(தொல்நெறிக்கட்சென்றாரெனப்படும் சொல்லல்லால்)மோகூ
த்தேறப் போனார்களென்கிற உக்தியல்லது. (இன்னதோர்காலத்து)
ஏதேனுமொருகாலத்திலே. (இனையாரிது பெற்றாரென்னவும் கேட்
டறிவதில்லை) ஆரேனுமொருவர் இப்புருஷார்த்தத்தைப் பெற்றாரெ
ன்று கேட்டறிவதில்லை ; ப்ரமாணங்கள் சொல்லக்கேட்குமத்தனை.
(க) “ஸூக்ஷ்மஸூத்ரம்”- சுகோமுத்தோவாமதேவோமு
க்து” என்று வசநங்களைப் படிக்கு மத்தனை யல்லது கண்டு போ
ந்தாருண்டாகச் சொல்லுவாரில்லை, இன்னுப்பெற்றாரென்று சொல்

மூ.—

உள தென்னில்

மன்னுங் கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தின் நன்னடுவுள், கங்
அன்னதோ ரில்லியினூடு போய்,—வீடென்னும்,
தொன்னெறிக்கட் சென்றாரைச் சொல்லுமின்கள்

அந்.—உளதென்னில், மன்னும், கடுங், கதிரோன், நல்மண்டலத்தின்
நடுவுள், (இ) அன்னது, ஓர், இல்லியின், ஊடுபோய், வீடு என்னும் (க0)
தொல், நெறிக்கண், சென்றாரை, சொல்லுமின்கள்,

அந்.—உண்டென்று சொல்லில், நிபிடமாய், தீக்ஷணமாயிருக்கிற, கிர
ணங்களை யுடைய ஸூரியனுடைய, விலக்ஷணமான மண்டலத்தினுடைய
மத்தியில், (இ) அப்படிப்பட்ட, ஒரு, சிறுவழியின், நடுவே சென்று, மோக்ஷ
மென்று சொல்லப்படுகிற, (க0) அநாதியான, ப்ராப்யதேசத்தை, அடைந்த
வர்களை, (இன்னாள் என்று) சொல்லுங்கள் (அத்தேசத்தைப் பார்த்து வந்தவர்
களுண்டாகில் சொல்லுங்கோள்).

லக்கேட்டறிவதில்லை. சுகவாமதேவாதிகள் முத்த ரென்று சொல்லா
நின்றதே, கேட்டறியத் தட்டென்னென்னில்; நான்போனேன்,
இன்னபடி யதுபவித்தேன்” என்று அங்குத்தையவர்படியைக்
கண்விவந்தார் சொல்லக்கேட்டறிவதில்லை.

(உளதென்னில்) முதலிலே யங்ஙனிருப்ப தொரு புருஷார்த்த
மில்லை.*^७ १२५३३—அக்ஷிநாஸிஞ்சேத்போலே அது உண்டாக
வேணுமாகில் அது இருக்கிறபடி கேட்கலாகாதோ? (மன்னும் கடுங்
கதிரோன் மண்டலத்தின் நல்நடுவுள்) நித்யமாய் அணையவொண்ணு
தபடி கொடிதானகிரணங்களை யுடைய ஸூர்யமண்டலத்துள்ளிட்
டுப் போகவேணுமாம். அவன் நூரூயிரம் யோஜனைக் கவ்வருகே
ஸஞ்சரிக்க இங்கே அவன் வெய்யில் பொறுக்கமாட்டாத இவன்,
அவனை யணையப்போகையுமன்றியே அவனுடைய உள்ளே போகவே
ணுமாம்.

(அன்னதோரில்லியினூடுபோய்) அவன்றான் அப்படிப் போயி
டத்து ஒருபெருவழி பண்ணிப் போகையுமன்றியே அப்படிப்பட்ட
தோர் இல்லியினுள்ளிட்டாம் போவது. (வீடென்னும் தொன்னெ
றிக்கட் சென்றாரைச் சொல்லுமின்கள்) இவன்றான் ராகுலம்

25

உ. —

சொல்லாதே,

கௌ

ஆன்னதே பேசுமறிவில் சிறுமனத்து, ஆங்
கன்னவரைக்கற்பிப்போம்யாமே,—

அந்.—சொல்லாதே, அன்னதே பேசும், ஆங்கு, அறிவுதில், சிறுமனத்து, (டு) அன்னவரை, யாமே, கற்பிப்போம்,

அஃ—(இக்கேள்விக்குச் சரியானத்தரம்) சொல்லாதே, முன்சொன்ன அத்தையே (வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறதென்பதையே) சொல்லுகிற, அவ்விஷயத்தில், அறிவில்லாத, (அறிவுக்கிடம்போராமல்) குறுகின ஹ்ருதயத்தையுடைய, (ஓ) அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு, நாமே, தெரியச்சொல்லுவோம்.

தோற்றப்போக்கைத்தவனும்; அவனிவனுடைய சரீர விஸ்வேஷ
த்தளவும் அவலகரம்பார்த்து நின்று முகம் காட்டக்கடவனும்; (க)
“~~ஈ~~ஹாஸ்யஜ்ஞாநம்-ஹார்தாதுக்ருஹித்” என்கிறபடியே; ஆதிவா
ஹிகர் கையிலேகாட்டிக்கொடுக்குமாம். தான் முன்னே கைவிளக்
குப் பிடித்துக்கொண்டுபோமாம். இப்படி அந்த மோக்ஷமாகிற
பழையதாயிருக்கிற தேசத்திலே “நான் போனேன், இன்னது கண்
டேன், இன்னது அநுபவித்தேன்” என்று வந்தாரொருவரைக்காட்
டிச் சொல்லிக் காணுகோள். இப்படியங்குப் போய்வந்தானெ
ருவன் சொல்லுமாகில் அதுவுமொன்றாகக்கடவது. (சொல்லா
தே) இப்படி தான் ப்ரமாணஸ்ரேஷ்ட்டமான ப்ரத்யக்ஷாதாமாநா
திகளாலே இத்தை ஸாதிக்க இதுக்கொரு உபபத்தியை இட்டு ஏத்
தமாட்டாதே. (அன்னதேபேசம்) பின்னையுமிதுக்கு உத்தரமாக
மேன்மேலென (உ) “~~ஸ்~~ஸ்ரீமூ ட்ரீநாமுடீவீமூ ட்ரீ- சகோமுத்தி
வாமதேவோமுத்தி” என்று வசநம்படிக்கிறவித்தால் என்ன லாப
முண்டு? (அறிவில்) அவர்களாகிரார் தந்தாமுக்கென்ன ஒரு விவே
கமில்லாத அறிவுகேடர்.

(அறிவில் சிறு மனத்து) இப்போது அறிவில்லையெயாகிலும்
மேல் அறிவு உண்டாகக்கிடான நெஞ்சில் அகலமுமில்லை. (ஆங்க
கன்னவரைக்கற்பிப்போம்யாமே) அவ்வவஸ்த்தாபந்நரானவர்களைக்
கற்பிக்கை நமக்கு பரமாவதே! கையிலே மடலை யெடுத்துக்கொ
ண்டு இரண்டிருகுள்ளாரும் மலைக்கப் பெரிய திருநாளில்போலே

மூ.—

அதுநிற்க

கஅ

முன்னம்நான் சொன்ன வறத்தின் வழிமுயன்ற,

அந்.—அதுநிற்க, நான், முன்னம், சொன்ன, அறத்தின் வழி, (௫) முயன்ற,

அர்.—அதப்படியிருக்க, நான், ஆதியில், சொன்ன, தர்மமார்க்கத்தை, (௫) அதுஷ்ட்டித்த,

உலாவித்திரியலாயிருக்க அவ்வறிவுகேடரை யறிவிக்கை நமக்கு பரமாவதே!

(அதுநிற்க) இப்போது அத்தை விடிக. (முன்னம் நான் சொன்ன வித்யாதி) முன்பு நான் இந்த நாலு புருஷார்த்தத்தையும் சொல்லுகிறவிடத்திலே, தர்மத்திலே வந்தவாதே, ஸாத்யரூபத்தாலும் ஸாதரூபத்தாலும் நிப்பதோ ராகாரத்தைக்கொண்டு “மன்னுமறம்” என்றேன், இஹலோக போகத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காகச் சொன்னேனத்தனை; அதில் நான் நினைத்த அம்சமறியாதே குவாலுண்டாக நினைத்திருக்கக்கூடும் அறிவுகேடராயிருப்பாராயிற்று. (க) “ஸ்வரீஸ்சாஷீஸ்யக்ஷயஸ்சு ஸூநிரூபிஷு-ஸ்வர்கேபிபாதபீதஸ்ய க்ஷயிஷ் ணோர்நாஸ்தி நிர்வருதி”, அதுக்காக அவ்விடத்தை ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லாநின்றேன் கேளுங்கள்.

(முன்னம் நான் சொன்ன அறத்தின்வழி முயன்ற) முன்பு நான் சொன்ன அறத்தை சாஸ்த்ரோக்தமாக அதுஷ்ட்டித்தவர்கள். அறத்தின்வழியென்கையாலே - அந்த உபாயாநுஷ்ட்டாநத்தினுடைய மிறுக்குத் தோற்றுகிறது. அது அதுஷ்ட்டிக்குமிடத்தில், கரணம்தப்பினால் மாணம், அதில் ஏதேனுமொரு ஸ்வரத்திலே அங்கத்திலே வைகல்யம் பிறக்கில் பின்னை ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸாயப் பிறக்குமித்தனை. (அன்னவர்தாம் கண்டீர்கள்) அத்தை அருமை

அந்.—மோக்ஷத்தைத் தூஷித்தாரீழ்; மேல் தர்ம பலமான ஸ்வர்க்கத்தைத் தூஷிக்கிறார் (முன்னம் நான் சொன்ன) இத்த்யாதி. இஹலோகபோகத்தை அல்பம் அஸ்த்திரம் என்று வ்யாவர்த்திக்கைக்காக ஸ்வர்க்கபோகஸாதமான தர்மத்தை “மன்னுமறம்” என்று ஸ்லாகித்துச் சொன்னேனத்தனையென்றபடி.

(க)

மு.—அன்னவர்தாங் கண்டிர்களாயிரக்கண் வானவர்கோன்,
பொன்னகரம்புக்கமரர் போற்றிசெப்பப்,—பொங்கொளி
சேர்
கொன்னவிலுங்கொளரிமாத்தான்சுமந்தகோலம்சேர்,

அந்.—அன்னவர்தாம் கண்டிகள், ஆயிரம்கண், வானவர்கோன்,
பொன், நகரம், (டு) புக்கு, அமரர், போற்றிசெப்ப, பொங்கு, ஒளி, (க௦)
சேர், கொல்நவிலும், கோள், அரிமா, தான், (கடு) சுமந்த, கோலம்சேர்,

அரி.—அப்படிப்பட்டவர்களிடம், ஆயிரம்கண்களையுடையனும், தேவ
ர்களுக்கதிபன இந்த்ரனுடைய, ஸ்ப்ருஹணீயமான, நகரத்தில், (டு) ப்ர
வேசித்து, (அங்குள்ள) தேவர்கள், கொண்டாட, கிளர்ந்த, தேஜஸ்ஸு(க௦)
பொருந்தியும், கொல்லுகையை அப்யஸித்ததும், பலமுடையதுமான, ஸிம்
ஹம், தானே, (கடு) தாங்கிக்கொண்டிருக்கிற, அழகமைந்த,

ப்பட்டதுஷ்டித்த அப்படிப்பட்ட அவர்கள். (ஆயிரக்கண் வான
வர்கோன்) இங்கு நின்றும் போகிறவனுக்கு நிர்வாஹகனுயிருக்கிற
வன் ஆயிரம்கண்கொண்டாயிற்று அவ்விஷயத்தை யதுபவிப்
பது. (பொன்னகரம்புக்கு) அதில் ஸ்லாக்யமான தேசவாஸமேய
மையுமென்னும்படி யிருக்கிறவிடத்தே போய்ப்புக்கு. (அமரர்
போற்றிசெப்ப) (க) “முடியுடைவானவர் முறைமுறை யெதர்
கொள்ள” என்னுமாபோலே அங்குள்ள தேவர்கள் “அர்த்தபர
ராய் ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்து இக்காமபுருஷார்த்தத்தை ஆதரித்து
இதுக் கிடாகத் தன்னை யொதுத்து ஸாதநாதுஷ்ட்டாநம்பண்ணி
வருவானொரு மஹாத்மா உண்டாவதே!” என்று கொண்டாட.

(பொங்கொளிசேர்) காலம்செல்லச்செல்ல ஒளிமழுங்குகைய
ன்றிக்கே புண்யபலமாகையாலே மிக்குவாராகின்றன ஓளிசேர்ந்
திருப்பதாய். (கொல்நவிலுங்கொளரிமா) கொலையைச் செய்யாகிந்
பதுமாய், “எழுந்திருந்துபாயுமா போலே” என்று சொல்லலாம்ப
டியாய்ப் பெரியமிடுக்கையுடைத்தாயிருந்துள்ள ஸிம்ஹங்களான
வை. (தான்சுமந்த) ஹ்ருதயத்திலே பரிவோடேசுமந்தாந் போலே
யாயிற்று தரிக்குப்படி. (கோலஞ்சேர்) நாநாவானவகுப்புக்கள் ஸஹ
ஜமானுற்போலே பொருந்தி யிருக்குமாயிற்று. (மன்னிய சிங்காசன

மு.—மன்னிய சிங்காசனத்தின்மேல்,—வாள்நெடுங்கண்
கன்னியராவிட்ட கவரிப் பொதியவிழ்ந்து, ஆங் உக
கின்னிளம்பூர்தென்றவியங்க,—மருங்கிருந்த
மின்னனைய நுண்மருங்குல்மெல்லியலார் வெண்முறுவல்
முன்னம்முகிழ்த்த முகிழ்நிலாவந்தரும்ப,

அந்.—மன்னிய, சிங்காசனத்தின்மேல், வாள், நெடும் கண், கன்னிய
ரால், (௫) இட்ட, கவரிப்பொதி, அவிழ்ந்து, ஆங்கு, இன், (௧௦) பூ, இளம்
தென்றல், இயங்க, மருங்கு இருந்த, மின் அனைய, (௧௫) நுண், மருங்குல்,
மெல்லியலார், முன்னம், முகிழ்த்த, (௨௦) வெண் முறுவல், முகிழ், நிலா,
வந்து, அரும்ப,

அந்.—சிரகாலஸ்த்தாயியான, ஸிம்ஹாஸத்தின்மேலே (இருந்து), வா
ள்போல்தீக்ஷணமாய், நீண்ட கண்களையுடைய, கன்னிகைகளினாலே, (௫)
போடப்பட்ட, சாமரத்திரங்கள், மலர்ந்து, அவ்வவஸ்த்தையில், இனிதாய்,
(௧௦) பரிமளமுள்ள, மந்தமாருதம், உலாவ, பக்கங்களிலிருக்கிற, மின்போல்,
(௧௫) ஸலக்ஷ்மமான, இடையையுடைய, ம்ருதுஸ்வபாவரான, பெண்களு
டைய, அபிப்ராயத்தை, ப்ரகாசிப்பிக்கிற, (௨௦) வெண்மையான, மந்தஸ்மி
தமாகிற, இளம்பருவமான, நிலாவானது, வந்து, பரவ,

த்தின்மேல்) ஸாம்ஸாரிகமான போகங்களிற் காட்டில் நாலுநாளொ
ழுவிருந்து எழுந்திருக்கலாம்படியான ஸிம்ஹாஸத்தின்மேலே.
(வாள்நெடுங்கண் கன்னியராவித்தயாதி) ஓராளுமொருநோக்கும் நே
ரானகண்களை யுடையராய், காலதத்வமுள்ள தனையும் புதியாகின்றா
லும் அபூர்வைகளாயிருக்கும் ஸ்த்ரீகளாலே இடப்பட்ட கவரித்தி
ரள் கட்டவிழ்ந்து, அவ்விடத்திலே இனியதாய் மந்தமாய் பரிமளத்
தை யுடைத்தானதென்றல் ஸஞ்சரிக்கக், கிண்ணகத்தை எதிரிட
வொண்ணுதாற் போலே போக்யதையின் மிகுதியாலே நெருக்க
வொண்ணுதே அருகேயிருக்கவேண்டியவராய், “விழேல்” என்
னப்பண்ணும் மின்னைப்போலியென்னப்படும் நுண்ணியமருங்கை
யுடையருமாய், ம்ருது ஸ்வபாவைகளுமா யிருக்கிறவர்களுடைய
ஹ்ருதயத்திற்கிடக்கிற பூக்கொய்கையாகிற கார்யத்தைக்காட்டுகிற
வெளுத்த முறுவலாகிற இளநிலாவந்தரும்ப.

மு.—அன்னவர்தம் மாளோக்கமுண்டாங் கணிமலர்சேர், ௩௩
பொன்னியல் கற்பகத்தின் காமிடுத்த மாடெல்லாம்,
மன்னிய மந்தாரம் பூத்த மதுத்திவலை, ௨௪
இன்னிசை வண்டமரும் சோலைவாய் மாலைசேர்,

அநீ.—அன்னவர்தம், மான்னோக்கம், உண்டு, ஆங்கு, அணி, (௫) மலர், சேர், பொன், இயல், கற்பகத்தின், (௨௦) காமி, உடுத்த, மாமி எல்லாம், மன்னிய, பூத்த, (௩௫) மந்தாரம், மது, திவலை, இன், இசை, (௨௦) வண்டு, அமரும், சோலைவாய், மாலை, சேர், (௨௫)

அநீ.—அப்படிப்பட்ட ஸ்திரீகளுடைய, மான்போன்ற வீக்ஷணத்தை, அதுபவித்து, அவ்விடத்தில், நெருங்கிய, (௫) பூக்கள், அமைந்திருக்கிற, பொன்னின், ஸ்வபாவத்தையுடைய, கல்பகவ்ருக்ஷங்களினுடைய, (௩௦) வர்த்தினால், சூழப்பட்ட, புக்ப்ரதேசங்களெல்லாம், பொருந்தியும், பூப்பித்துமிருக்கிற, (௩௫) மந்தாரவ்ருக்ஷங்களினுடைய, (பூவின்) தேனினுடைய, பிந்துக்களில், போக்யமான, சப்தத்தையுடைத்தான, (௨௦) வண்டிகள், பொருந்தியிருக்கிற, தோப்புகளிலேயுண்டான, (பூ) மாலைகளோடே, சேர்ந்து, (௨௫)

அப்படிப்பட்டவர்கள் மான்போல் நோக்கை புஜித்து,
புண்யபலத்தாலே கினைத்தபோதே முன்புதோன்றுகிற சோலையிலே, முறுவலால்தோற்றுவித்தபூக்கொய்கையைப்பேசுகிறது. (மன்னிய) மிலைநிற்கும் கற்பகங்கள். (இன்னிசை வண்டமரும்) (க)
* குடியியவண்டு கள்ளுண்ணச் சிற கோசையிலே யறியுமித்தனை.

அநு.—“முன்னம் முகிழ்த்த” வெண்முறுவல் - சற்றே அலருகிற முறுவல், மந்தஸ்யித மென்றபடி. முறுவலாகிற முகிழ்நிலா - ப்ரதமாசந்தரன் போன்ற தந்தபங்க்தியையுடையவர்களென்றபடி.

மேலுக்கவதாரிகை யருளிச்செய்குநர் (புண்யபலத்தாலே) இத்தாதி. “மாமி”-பர்யந்தமெல்லாம். “அணிமலர்சேர் பொன்னியல்” பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருக்கிற. கற்பகத்தின் காமிடுத்த” கற்பகக் காட்டாலே சூழப்பட்டி. “மன்னிய மந்தாரம்பூத்தமதுத்திவலை” மந்தாரவ்ருக்ஷத்தினுடைய பூவினே மதுபாகம் பண்ணின வண்டிகள் பாடாகின்றன. “வண்டமரும்” பூவோடேபொருந்தினபொருத்தம். சிறகோசையிலேயறிகை யொழிய வண்டைக்காணப்போகாதென்கை.

மு.—மன்னிய மாமயில்போல் கூந்தல்,—மழைத்தடங்கண் ௨௫
மின்னிடையாரோடும் வினையாடி வேண்டிடத்து,
மன்னு மணித்தலத்து மாணிக்க மஞ்சரியின், ௨௬
மின்னி னொளிகேர் பளிங்குவிளிம்பித்த,
மன்னும் பவளக்கால் செம்பொன்செய் மண்டபத்துள், ௨௭
அன்ன நடைய வரம்பையர்தங் லகவளர்த்த,

அந்.—மன்னிய, மா, மயில்போல், கூந்தல், மழை, (௫) தடம், கண், மின், இடையாரோடும், வேண்டிடத்து, (௬) வினையாடி, மன்னு, மணி, தலத்து, மாணிக்கம், (௭) மஞ்சரியின், மின்னின், ஒளி, சேர், பளிங்கு, (௮) விளிம்பு, அடுத்த, மன்னும், பவளம், கால், (௯) செம், பொன், செய், மண்டபத்துள், அன்னநடைய, (௧௦) அரம்பையர்தம், கை, வளர்த்த,

அந்.—அமைந்த, பெரிய,மயில் (தோகை) போன்ற, மயிர்முடியையுடையராய், குளிர்த்து, (௧) விசாலமான, கண்களையும், மின்போலதிஸைக் கமான, இடையையுமுடைய ஸ்திரீகளோடு, இஷ்டமான இடத்தில், (௨) கரீ உத்தி; அமைந்திருக்கிற, ரத்நமயமான, ப்ரதேசத்தையுடைத்தாய், மாணிக்கத்தினால்கோத்த, (௩) தோரணங்களையுடைத்தாய், மின்னினுடைய, காந்தியை, உடைத்தான, ஸ்ப்பழகங்கள், (௪) விளிம்பில், அடிக்கப்பட்டதாய், நிலைநின்ற, பவளங்களினால் நிர்மிக்கப்பட்ட, தூண்களையுடையதாய், (௫) உயர்த்த, பொன்னினால், செய்யப்பட்டதான, மண்டபத்துக்குள், ஹம்ஸம்போன்ற சுமந்தையுடைய, (௬) அப்ஸரஸ்ஸுக்கள், கையினால் (தொட்டு), வ்ருத்தியடைவிய்பிக்கப்பட்ட,

(மாமயில்) அங்கு இவர்களொப்பனை யிருக்கும்படி.

(வினையாடி) இனி ஓலக்க மிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. (வேண்டிடத்து) அபேசையின்படியே. (மாணிக்கமஞ்சரி) மாணிக்கங்களைக் கோத்துப் பூங்கொத்தாகத் தூக்கி. (மன்னும் பவளக்கால்) ஸ்ரீஆவர சாய்ந்திருக்கை. (அரம்பையர்) தேவஸ்திரீகள். (கைவளர்த்த) நீருட்டி வளர்த்தாற்போலே கையாலே தடவி வளர்த்த.

அநு — “சோலைவாய்”, - சோலையிடத்திலே. மாலைசேர்மன்னியமாமயில் போல் கூந்தல் மழைத்தடங்கண் மின்னிடையாரோடும் வினையாடி என்பது.

ஸ்ர.—இன்னிசை யாழ்பாடல்கேட் டின்புற்று,—இருவிசம்பில்
மன்னு மழை தவழும் வாணிலா நீண்மதிதோய்,
மின்னி னொளிகோர் விசம்பூரும் மாளிகைமேல், ௨௬
மன்னு மணிவிளக்கை மாட்டி,—மழைக்கண்ணூர்
பன்னு விசித்திரமாப் பாப்படுத்த பள்ளிமேல், ௩௦
துன்னிய சாலேகம் சூழ் கதவந்தாள் திறப்ப,

அந்.—இன், இசை, யாழ், பாடல், கேட்டு, (௫) இன்புஉற்று, இரு,
விசம்பில், மழை, மன்னும், (௧௦) தவழும், வாள், நீலா, நீள், மதி, (௧௫)
தோய், மின்னின், ஒளி, கோர், விசம்பு, (௨௦) ஊரும், மாளிகைமேல், மன்னு,
மணி, விளக்கை, (௨௫) மாட்டி, மழை, கண்ணூர், பன்னு, விசித்திரமா, (௩௦)
பா, படுத்த, பள்ளிமேல், துன்னிய, சாலேகம், (௩௫) சூழ், கதவம், தாள்,
திறப்ப,

அந்.—ஸ்ரால்யமான, சப்தத்தையுடைய, வீணையினுடைய, பாட்டைக்,
கேட்டு, (௫) ஸுகத்தையதுபவித்து; பரந்த, ஆகாசத்திலுள்ள, மேகம், நித்ய
மாக, (௧௦) ஸஞ்சரிக்குமதாய், ப்ரகாசமான, நிலாவையுடைய, உயரத்திலுள்ள,
சந்த்ரனேடு, (௧௫) சேர்ந்திருப்பதாய், மின்னினுடைய, காந்தியோடு, கூடின,
ஆகாசத்தில், (௨௦) ஸஞ்சரிக்குமதான, விமாநங்களின்மேல், நித்யமாய் (ப்ர
காசிக்கிற), மணிமயமான, தீபங்களை, (௨௫) ஸந்திப்பித்து, குளிர்த்த, கண்
கையுடையபெண்கள், கொண்டாடத்தக்கதாய், ஆஸ்சர்யகரமாகப், (௩௦)
பரவப், படுத்த, ஸ்லாக்யமான, படுக்கையின்மேலே, ஜாலகங்களில், (௩௫)
சுற்றுமுள்ள, கதவுகள், தானைத், திறந்துகொள்ள,

(இன்புற்று) அந்த போக்யதையை யதுபவித்து.

இனி ஸம்போகாதுபவம் பேசுகிறது. (மழைதவழும்) மேக
மிளைப்பாறும்; போக்யனை சந்த்ரனுமப்படியே. (விசம்பூரும்) பள்
ளப்பாறையுள்ள ஸ்த்தலம். (மன்னுமணிவிளக்கை மாட்டி) மாணி
க்கத்தினமூக்கைக் கழற்றி நிலைவிளக்காக வைத்து.

(மழைக்கண்ணூர்) அடுத்து ஒருகால் பார்க்க காலதத்வமுள்ள
தனையும் வவ்வலிநிம்படி பண்ணும். (பன்னு) படுக்கை படுத்தபடி
கண்டு வாய்புலர்த்த. (விசித்திரம்) நாநாவர்ணமாகப் பரப்பப்படுத்த
படுக்கையிலே (துன்னிய) காற்றைப்பிடித்துப் புரூரவிடவற்றாயிரு
க்கை. (தாள் திறப்ப) வேண்டினபோதே தானே திறப்ப. அவ்வ

அந்.—“விசம்பூரும்” (பள்ளப்பாறை யுள்ளஸ்த்தலம்) பள்ளங்கண்டவி
டமெல்லாம் நீர்கிறுமாபோலே ஆகாசாவகாசமடைய வ்யாபிக்கிறமாளிகை
என்றபடி.

மூ.—அன்ன முழக்க நெரிந்துக்க வாணிலச், நக
 சின்னநறுந்தாது சூடி,—ஓர் மந்தாரம்,
 தன்னு நறுமலரால் தோள்கொட்டிக், கற்பகத்தின் நஉ
 மன்னுமலர்வாய் மணிவண்டு பின் தொடர,
 இன்னினம்பூந் தென்றல்புகுந் தீங்கிள முலைமேல், நந
 நன்னறுஞ் சந்தநச் சேறுபுலர்த்தத்,—தாங்கருஞ்சீர்

அந்.—அன்னம், உழக்க, நெரிந்து, உக்க, வாள், (௫) லீலம், சின்ன, நறும், தாது, சூடி, (க௦) ஓர், மந்தாரம், தன்னு, நறு, மலரால், (க௦) தோள் கொட்டி, கற்பகத்தின், மலர்வாய், மன்னு, மணிவண்டு, (உ௦) பின்தொடர, இன், பூ இளம் தென்றல், புகுந்து, நங்கு, (உ௫) இளமுலைமேல், நல், நறும், சந்தனச்சேறு, (ந௦) புலர்த்த, தாங்குஅரும், சீர்,

அரி.—ஹம்ஸங்கள், மிதிக்க, (அதினால்) நெரிந்து, துகளாய், ஒளியை யுடைத்தான, (௫) லீலப்பூவினுடைய, சிறியதாய், பரிமளத்தையுடைய, தா துக்களைச், சூடி, (க௦) அத்விதீயமான, மந்தாரவ்ருகத்தினுடைய, நெருங்கி, பரிமளிதமான, புஷ்பங்களைக்கொண்டு, (உ௫) தோளிலே (மாலையாக) ஏற்றி க்கொண்டு, கல்பவ்ருகங்களின், பூக்களில், பொருந்தியிருக்கிற, ஸ்லாக்ய மான வண்டிகள், (உ௦) அநுஸரிக்க, இனிதாய், பரிமளமுள்ள மந்தமாரு தம், நழைந்து, இவ்விடத்தில், (உ௫) இளம்பருவமான, ஸ்தநங்களின்மேல் பூசப்பட்ட, ஸ்லாக்யமான, பரிமளமுள்ள, சந்தநக்குழம்பை. (ந௦) உலர்த்த, தாங்குக்கக்கரியதாய், அழகியதாய்,

ழியே புகுந்தென்றலைப் பேசுகிறது. (அன்னம் உழக்க) அன்னங் கள் புக்கு, அள்ளல் சேற்றை யுழக்குமாபோலே தேனும் சுண்ணமும் தாதம் ஒன்றாக உழக்க, அத்தாலே அதுதுகளாய் ஒளியி க்க லீலப்பூவின் சின்னநறும் தாதை,ராஜாக்கள் வளையம் வைக்குமா போலே வைத்து, மந்தாரப்பூவைத் தோளிலே தோள்மாலையாக ஏறிட்டு, கற்பகத்துக்கெழுதிக்கொடுத்த வண்டிகள் தன்னைக்கொ ண்டி எழுந்துபோகும்படியாய், மந்தமாய்ப் பரிமளத்தையுடைத் தான தென்றல் நாலடியிட்டுப் புகுந்து, “அல்லோம்” என்பாரும் விழவற்றான போக்யதையையுடைத்தான சந்தநச் சேற்றைச் சிற்றா லவட்டம்போலே முறையிலே யுலர்த்த, தாங்க வரிதாய் சீருடைய

அந்.—“இன்னினம்பூந்தென்றல்” நாயி மெள்ளப்புகுருகை.

‡ இங்குமூல கோசம்ஜீர்ணம்.

மூ.—மின்னிடைமேல் கைவைத் திருந்தேர் திளமுலைமேல், (நசு)
பொன்னரும் பாரம் புலம்ப, —அங்கங் குழைந்தாங்
கின்ன வருவி னிமையாத் தடங்கண்ணார், (நடு)
அன்னவர்த மாணேக்க முண்டாங் கணிமுறுவல்,
இன்னமுத மார்தி யிருப்பர், —இதுவன்றே (நக)
அன்ன வறத்தின் பயனாவது, —

அந்.—மின், இடைமேல், கைவைத்திருந்து, எந்து, இளமுலைமேல், (நு)
பொன், அரும்பு, ஆரம், புலம்ப, அகங்குழைந்து, (க0) ஆங்கு, இன்ன உரு
வின், இமையா, தடம் கண்ணார், அன்னவர்தம், (கடு) மான்நோக்கம்உண்டு,
ஆங்கு, அணி முறுவல், இன், அமுதம், (உ0) மார்தியிருப்பர், அன்ன அறத்
தின், பயனாவது, இதுவன்றே,

அர்.—மின்போலதினலிஷ்டமாயிருக்கிற, இடையின்மேல், (ஸ்த்ரீகள்)
கையைவைத்துக்கொண்டிருந்து (வைத்துக்கொண்டிருக்க), உந்தமாய்,
இளம்பருவமான ஸ்தநங்களின்மேலே, (நு) ஸ்ப்ருவணீயமாய், வ்யாபித்திரு
க்கிற, ஹாரமானது, அலசு, மனம்நெகிழ்ந்து, (க0) அவ்வவஸ்த்தையில், இப்
படிப்பட்ட ரூபத்தையுடைய, இமைகொட்டாத, விகாலமான கண்களையு
டைய, அப்படி விலகண்ணரான ஸ்த்ரீகளுடைய, (கடு) மான்போன்ற நோக்
கை, அதுபவித்து, அவ்வவஸ்த்தையில், அழகிய முறுவலோடேகூடின, போ
க்யமான, (அதரத்தில்) அம்ருதத்தைப், (உ0) பாகம்பண்ணி (அங்கே) இருப்
பர்கள். அப்படி வருந்திச்செய்த தர்மத்தினுடைய, பலம், இதுவன்றோ?

மின்போன்ற இடைமேலே கையை வைத்துக் கார்தனுக்கு ஸர்வ
ஸ்வதாரம் பண்ணவிருந்து. (பொன்னரும் பாரம் புலம்ப)ஸம்ஸ்லே
ஷத்தைப் பேசினபடி.

(அகம் குழைந்து) உடன்பட்டபடி. (இன்னவரு) இட்டி மாந்
றினுற்போலிருக்கை. (இமையாத் தடங்கண்ணார்) வைத்த கண்
வாங்கவொண்ணாத போக்யதையையுடையவர்கள். (மாணேக்கமு
ண்டு) நோக்குப்பொறுத்தவாறே முறுவல்பண்ண, அதுவுமுண்
டறுக்கவல்லாரம்படியாயிற்றிருப்பது. (இருப்பர்) போக்யத்தி
சயத்தாலே போகமாட்டாமை. (இதுவன்றே) ஒரு சிறுங்கையெ
ன்கிறது. க்ருஷிக்குத் தக்க பலம் போராமை.

அரு.—“குழைந்து” உடன்படுகை. நீரத்தேன ஸம்ஸ்லேஷமாய், நன்
றாகக் கலக்கை.

மூ.—

ஒண்பொருளு

மன்ன திறத்ததே யாதலால்—காமத்தின்

௩௭

மன்னும் வழிமுறையே நிறுநரம், மாணோக்கி

ன்ன நடையா ரலரேச வாடவர்மேல்,

௩௮

மன்னு மடலூரா ரென்பதோர் வாசகமும்,

தென்னுரையில் கேட்ட நிவதுண்டு,—

அந்.—ஒண்பொருளும், அன்னதிறத்ததே, ஆதலால், காமத்தில், மன்னும் வழி, (௫) முறையே, நாம் நிறும், மான்னோக்கின், அன்னநடையார், அலர்ச, (௫) ஆடவர்மேல், மன்னும் மடல், ஊரார், என்பது ஓர், வாசகமும், (௬) தென்உரையில், கேட்டநிவது உண்டு,

அர்.—அழகியதநடும், அப்படிப்பட்டதே. ஆகையால், காமபுருஷர்த்தத்திற்குள், ஸ்த்திரமான வழியிலே (பகவத்காமத்தில்), (௫) க்ரமப்படியே, நாம் நிலைநின்றோம். மான்போன்றநோக்கையும், ஹம்ஸம்போன்ற கமந்தையுமுடையவர்கள், பழிதுற்றும்படி, (௬) கணவன்மேல், (ப்ராணனைப்) பொருந்தப்பண்ணுகிற மடலை, ஊரார்கள், என்கிற ஒரு, (நிரர்த்தமான) வசநடும், (௬) தமிழ்நூலில், கேட்டநியத்தக்கதுண்டு.

(ஒண்பொருளுமன்ன திறத்ததே) ஒண்பொருளுமத்தனையே. ஒண்பொருள் - ஆசார்யர்களையும்கூட விட்டுப் பற்றுமவன் பகஷத்தாலே.

(மன்னும் வழிமுறை) ஆபாஸ காமத்தையொழிய நிலை நின்ற பகவத்காமத்தின்வழியே. (நாம்) காமத்தையொழிய ஸர்வத்தையும் விட்ட நாம். (மான்னோக்கின்) நோக்குக்கும் நடைக்கும் தனித்தனியே மடலூரவேண்டும்படியிருக்கை. (அலரேச) பிறர் பழிசொல்ல. (ஆடவர்) தலைமகன்பேர். (மன்னுமடல்) ப்ராணனைத் தரிப்பிக்கும் மடல். (தென்னுரை) ம்லேச்ச ஜாதி பிதற்றும் தமிழ். உக்திமாத்ரமே; அர்த்தயுக்தமன்று.

அரு.—“ஒண்பொருளு மன்னதிறத்ததே” அர்த்தமுங் கீழ்ச்சொன்னது போலே அஸ்த்திரமாயிருக்கும்.

(௬) “மாதர்மடலூரார்” என்றன்றோவிரூப்பது, உனக்குமடலூரக்கூடுமோவென்ன (மாணோக்கின்) இத்தயாதி.

மூ.—

அதனையாந்தெளியோம்

நக

மன்னும் வடநெறியே வேண்டினோம், வேண்டாதார்
தென்னன் பொதியில் செழும் சந்தனக்குழம்பின்,
அன்னதோர்தன்மை யறியாதார்,—ஆயன்வே
யின்னிசையோசைக் கிரங்காதார்,

ச0

அநீ.—அதனை, யாம், தெளியோம், மன்னும், வடநெறியே, (ஐ) வேண்டினோம், வேண்டாதார், தென்னன், பொதியில், செழும், (க0) சந்தனக்குழம்பின், அன்னது, ஓர் தன்மை, அறியாதார், ஆயன், (கஐ) வேய், இன், இசை, ஓசைக்கு, இரங்காதார், (உஉ)

அரி.—அதை, நாம், (ஒன்றாக) அறியமாட்டோம். ஸத்திரமான, ஸம்ஸ்க்ருதபாஷையிற் சொன்னமார்க்கத்தையே, (ஐ) ஆதரித்தோம். (அதை) ஆதரியாதவர்கள், தென்தேசத்தரசனுடைய, பொதியமலையிலுண்டான, (சைத்யாதி) குண ஸம்ருத்தமான, (க0) சந்தாக்குழம்பினுடைய, அப்பழப்பட்ட, ஒரு (பாதகத்வ) ஸ்வபாவத்தை, அறியாதவர்கள்; இடையனுடைய, (கஐ) மூங்கில்குழவிலேயுண்டான, இனிய, காந்தினுடைய, ஒலிக்குத், தளராதவர்கள்; (உ0)

(மன்னும் வடநெறி) மடலெடுக்கையே புருஷார்த்தமென்று பபாதிக்கிற ஸ்ரீ ராமாயணதிகள்.

(வேண்டாதார்) காம புருஷார்த்தத்தை வேண்டாதார். (தென்னன்) சந்தரம் இன்ன பூண்டென்றறியாமை. (செழும்) ருஷிகளையுந் துவளப்பண்ண வற்றுகை. துரும்பு எழுந்தாடவும் பண்ண வற்று. (ஆன்ன) சொல்ல வாய்வேந்தன்மை யறியாதார். தலைமகனைப் பிரிந்தால் சந்தரம் கொப்பளிக்குமென்றறியாதார். (ஆயன்வேய்) குழலோசை துடை குத்த உறங்கவல்லார். ப்ராஹ்மணர்க்கு ஒத்தும், பாணர்க்குப்பாட்டிம்போலே இடையர்க்குக் குழல். அந்த ப்ராஹ்மாஸ்தரத்துக் கிம்படாதார். (இன்னிசை) த்வசியே

அரு.—“வடநெறி”. ஸம்ஸ்க்ருத ந்யாயம்.

ஸ்த்ரீகள் தான் மடலுராதிருப்பானென்னென்ன ப்ரேமமில்லாமையென்கிறார் (வேண்டாதார்) இத்யாதி. “தென்னன்பொதியில்” (இன்ன பூண்டென்றறியாமை) பொதியமலை சந்தரத்துக்கும் மற்றைமரத்துக்கும் வாசிப்பிரபாமை. சந்தரத்தின் வாசிப்பறியாதா ரென்றபடி.

(க)

மு.—

மால்விடையின்,

சக

மன்னுமணிபுலம்ப வாடாதார்,—பெண்ணைமேல்
பின்னும்வ்வன்றில் பேடைவாய்ச் சிறுகுரலுக்கு,
உன்னியுடலுருகி நையாதார்,—உம்பர்வாய்த்
துன்னுமதி யுகுத்த

சஉ

அந்.—மால் விடையின், மன்னும், மணி, புலம்ப, வாடாதார், (௫) பெண்ணைமேல், பின்னும், அவ்வன்றில்பேடை, வாய், சிறு குரலுக்கு, (௬) உன்னி, உடல் உருகி, நையாதார், உம்பர்வாய், துன்னு, (௭) மதி, உகுத்த,

அந்.—(நாகின்மேல்) பிச்சேறின சேக்களுடைய, (த்வநி) பொருந்திய, மணி, சப்திக்க, (அதற்கு) சிதிலராகாதவர்கள்; (௮) பனையின்மேல், (ஒன்றோடொன்று) பின்னிக்கொண்டிருக்கிற (வாயலகையுடைய), அந்த அன்றிலின்பேடையினுடைய, வாயிலேயுண்டான, சிறிய (ஆர்த்த) நாதத்தைக்கேட்டு, (௯) (தன்னுடைய பர்த்ருஸம்ஸ்லேஷத்தை) நினைத்து, சரீரம்கரைந்து, சிதிலராகாதவர்கள்; ஆகாசத்தில், நெருங்கிய (கிரணங்களையுடைய), (௧௦) சந்த்ரன், சொரிந்த,

நஞ்சு. இது பாதகமாகிறது - அவனுடைய ஸார்த்வநங்களை நினைத்து. (மால்விடையின் மன்னுமணி புலம்ப வாடாதார்) நாகின்மேலே பிச்சேறின விடையினுடைய த்வநியோவாதே மணி புலம்ப, அக்நிஸகாசத்திலே தளிர் சுருங்குமாபோலே சுருளாதார். இது தானிராய்க்க அது தான் மேலே விழும்படி.

(பெண்ணையித்யாதி) அன்றிலினுடைய ஆர்த்த நாதத்தைக்கேட்டும். உருகியிரங்காதவர்கள். (பின்னும்) வாயலகு கோத்திருக்கை. முன்பில் வ்யஸநத்துக்கு மேலே பென்றுமாம். (சிறுகுரல்) பரணயத்தாலே யிளைத்துப் பேசுகிறபடி. (உன்னி) தங்கள் ஸம்ஸ்லேஷத்தை ஸ்மரித்து.

(உம்பர்வாய்) தலைமகனையொழிய நிலவிலே படுக்க வல்லவர்கள். “உம்பர்வாய்” என்றது-ஆகாசத்திலே; உகுத்த, -ஸ்வாநுமாரதநாலே அவனும் பொறுக்கமாட்டாமே உகுத்தானென்றிருக்கிறார்.

அரு.—“மதியுகுத்த” ஸ்வாநுமாரதம் - தனக்கு நிலாச்சடுகையாலே சந்த்ரனுக்கும் நிலாச்சட்டுப் பொறுக்கமாட்டாமையாலே உகுத்தானென்றிருக்கை.

மூ.—

தூநிலாநீணெருப்பில்,

௧௩

தம்முடலம்வேவத் தளராதார்,—காமவேள்
மன்னும்சிலவாய் மலர்வாளி கோத்தெய்யப்,
பொன்னெடுவீதி புகாதார்,—

௪௪

அந்.—தூநிலா, நீர்நெருப்பில், தம் உடலம், வேவ, தளராதார், (௫)
வேள்காமன், சிலவாய், மன்னும், மலர்வாளி, கோத்து, (௧௦) எய்ய, பொன்,
நெடுவீதி, புகாதார், தம்பூஅணைமேல், (௧௫)

அர்.—நீர்மலமான நிலவாகிற, பெருநெருப்பில், தம்முடைய சரீரம்,
வேவாநிற்கச்செய்தே, சிதிலமாகாதவர்கள்; (௫) குரணை மந்தன், ததுஸ்ஸி
லே, பொருந்திய, புஷ்பபாணங்களைத், தொடுத்த, (௧௦) அடிக்க, (அதற்க
ஞ்சி) அழகிய, பெருந்தெருவிலே, ப்ரவேசியாதவர்கள்; தம்முடைய புஷ்ப
சயந்தின்மேல், (௧௫)

(தூநிலா) கொப்பளித்தபின்பு நிலவென்றறிந்தான். (நீள்நெ
ருப்பில்) தாஹ்யம் சமைந்தாலும் சமையாதொழிகை. அக்கணம்
நிலவென்னும்படி கூடுகை. கேவலாக்கிதவழிப்பது சரீரத்தையிமே.
இது ஆத்மாவை தவறிக்கையாலே “நீள் நெருப்பு” என்கிறார்.
நீருக்கு அவியாதே (௧) * நீர்வண்ணனே அவிக்கவேண்டியிருக்கை.
(தம்முடலம் வேவத்தளராதார்) இரவலுடம்பல்லவே. தம்முடலம்
வேவத்தரிப்பாருண்டாகாதே; (௨)*உணர்வு முயிருமுடம்பும் மற்று
லப்பிலனவும் பழுதேயாமுணர்வைப் பெற்றிருக்கிறருமல்லரே.

(காமவேளித்யாதி) காமனுடைய சிலையிடத்துப் பொருந்தியி
ருந்துள்ள புஷ்பபாணங்களைத் தொடுத்தெய்ய, அழகியதாய் நெடி
தான விதியிலே கையுமடலுமாய்ப் புறப்படாதே ஸ்த்ரீத்வம்
நோக்கிப் புகிடந்து புறப்படாதே அடைத்துக் கொண்டு உள்ளே
யிருக்கவல்லவர்கள். பொன்-அழகு. மடலுருவாரை எதிர்கொள்
ளும்வீதி. (புகாதார்) காமபாணங்கள் வாய்மடியும்படி கல்மதிஞக்
குள்ளே புகாதார்.

அரு.—“நீணெருப்பு” நீரூக்கல், ஸதாளிதல், கொடிதாதல், இவற்றைய
ருளிச்செய்கிறார் (தாஹ்யம்) (இத்யாதி)

(கல்மதிள்) மடலெடுக்கை.

மு.—தன்னுடையதாதை பணியாலரசொழிந்து,
பொன்னகரம்பின்னே புலம்ப வலங்கொண்டு, சௌ
மன்னும் வளநாடுகைவிட்டு,—

அந்.—தன்னுடைய தாதைபணியால், அரசு ஒழிந்து, பொன்னகரம்,
பின்னே புலம்ப, வலங்கொண்டு, (௫) மன்னும், வளநாடு, கைவிட்டு,

அரி.—தன் தகப்பனாருடைய சொல்லினால், ராஜ்யத்தைஇழந்து, எப்பரு
ஹணியமான அயோத்தியிலுள்ளார், பின்னேமுறையிட, (அவர்களுக்கிசை
யாத) பலத்தையுடையனும், (௫) குலக்ரமமாகதமாய், ஸம்ருத்தமான தேசத்
தை, த்யஜித்து,

ஸாலங்கையுமீ ஓரம்பாலே யுருவவெய்தவர் இத்தைச் செய்திலர்
என்றுகருத்து. (தாதைபணியால்) சக்ரவர்த்தி ஹ்ருதயம் பாராதே
உக்திமாத்தரத்திலே. (அரசொழிந்து) வாடல்மாலையைப் புகழ்வா
ரைப்போலே தலைச்சுமையென்று திருவபிஷேகத்தை யொழிந்து.

(பொன்னகரம்) பொன்னுலகுக்கு ஒக்குங்காணும் திருவயோ
த்யை, அதுக்குக்காரணம்-ராமஸம்ஸ்க்லேஷகரஸராயிருக்கை. (க)
“అపివృక్షఃపరిష్కృతాస్సప్రహేళః-రక్షః - அபிவ்ருக்ஷாஃ பரிம்
லாநாஸ்புஷ்பாங்குரகோரகா” என்கிறபடியே ஸத்தாவரங்களுட்
பட ராமகுணைகதாரகமாயிறே யிருப்பது. (பின்னேபுலம்ப) பிரியில்
தரியாதே பின்னே துடர்ந்து கூப்பிட. (உ) “சுற்றமெல்லாம் பின்
துடர்”. (வலங்கொண்டு) நீர்மையிட்டுப் பேணின பெருமான் போ
கவல்லரானமிக்கு,வலம்-பலம். (மன்னும்) இவர்களுக்குக்ரமாகத
மாய், இவ்வூரிவினிதானநாடு. (௩) “సుమత్యైశ్చనివృత్తస్యసప్తసర్
వవర్షి । ఉష్ణసుశ్రువిముఞ్చన్ రామేనప్రసిత్తేనమ్- மமத்வச்வாநி
வ்ருத்தஸ்யநப்ராவர்த்தவர்த்தமி | உஷ்ணம்ஸ்ருவிமுஞ்சந்தோராமே
ஸம்ப்ரஸ்த்திதேவநம்” என்று இவையுமகப்பட நோவுபடப்போன

அந்.—“பொன்னகரம்” (அதுக்கு) பொன்னுலகாளுகைக்கு. “மன்
னும்” (இவ்வூரில்)-திருவயோத்யையில். எல்லாரும் புலம்பும்படி போனாரெ
ன்னதுதல் “மமத்வச்வா” என்று துடங்கி “வயிறு பிடிக்கும்படி” என்னும
ளவாக”.

(க) ஸ்ரீராமா - அயோ. ௫௧-௧. (௨) பெருமாள்திரு - அ-௬.
(௩) ,, அயோ. ௫௧-௫.

மூ.—

மாதிரங்கள்

மின்னுருவில் விண்டேர் திரிந்து வெளிப்பட்டுக், கடி
கல்கிரைந்து தீய்ந்து கழையுடைந்து கால்சுழன்று, சடி
பின்னும் திரைவயிற்றுப் பேயேதிரிந்துலவாக், சடி
கொன்னவிலும் வெங்கானத்தாடு, —கொடுங்கதிரோன்
துன்னுவெயில் வறுத்த வெம்பரல்மேல்,—

அந்.—மாதிரங்கள், மின்னருவில், விண்டேர், திரிந்து, வெளிப்பட்டு,
(௩) கல்கிரைந்து, தீய்ந்து, கழை, உடைந்து, கால்சுழன்று, (௪) பின்னும்,
திரைவயிறு, பேயே, உலவாதிரிந்து, கொல்விலும், (௫) வெங்கானத்து
ஊடு, கொடுங்கதிரோன், துன்னுவெயில், வறுத்த, வெம்பரல்மேல், (௬)

அந்.—திக்குக்களில், மின்னல்போன்ற ரூபத்தையுடைய,கானல், உலா
வி,வெறுத்தரையாய்,(௭)கற்கள்கிறைந்து, (௮)கற்கள்வெந்து, மூங்கில், பிளந்து,
சுழல்காற்று சுற்றியடித்து, (௯) அற்குமேல், உலர்ந்த வயிற்றையுடைய,பிசா
சங்களே, ஓயாமல் ஸஞ்சரித்து, கொலைச்சொல்லையுடைய, (௧௦) கொடிய
வந்ததின் நடுவே (எழுந்தருளும்போது),வெவ்வியகிரணங்களையுடைய ஸூ
ர்யனுடைய, நெருங்கிய வெய்யிலைத், தப்பிக்கிற, அத்துண்ணமான பருக்
கைக்கற்களின்மேல், (௧௧)

படி. (௧) “திரிந்து வெம்சமத்துத்தேர்கடவி”. இவனும்வரம்போ
வான்; இவனும் தரைகிடப்பான். (௨) “எவ்வாறுநடந்தனை” (௩)
“கல்லனைமேல்கண் துயிலக் கற்றனையோ” என்று வயிறு பிடிக்கும்
படி.(மாதிரங்கள்) திக்குக்கள். (விண்டேர்) பேய்த்தேர்; §(கானல்.)
(வெளிப்பட்டு) கண்ணுக்கிட வொருபூண்டில்லாமை தரைநிரந்தர
மான கல்லாயிற்றுக்காணும்; சருகுபோலே தீய்ந்துகிடக்கை.
கழை-மூங்கில். கால் குருவளி. அதாவது-சுழல்காற்று. (பேயே)
மற்றொருவரில்லாமை. (உலவா) ஓவாதே “இன்னுன்பட்டான், இன்
னுன்படாநின்றான்” என்னும்பேச்சையாய், அறக்கொடிதான காட்
டின் நடுவே. (கொடுங்கதிரோன்) கைகேயிபகூத்தை யாஸ்த்தாரம்
பண்ணினான். வெய்யில் வறுத்த பரல்தானே எதிரிட்டு வெய்யிலே

அந்.—பேய்த்தேர்-கானல். “கல்கிரைந்து.” (நிரந்தரமான) நீர்த்தர
மான. “பின்னுந்திரைவயிற்று” அதுக்குமேலே மடிப்பு மடிப்பாய்த்திரைந்
திருக்கிற வயிற்றையுடையபேய்.

(௧) ௨ - திருவ - ௧௩.

(௨) பெருமாள் திரு - ௧ - ௨.

(௩) பெருமாள் - ௧ - ௩.

§ குண்டலிதம்-பரகூழிதம்.

மூ.—

பஞ்சடியால்

௩௦

மன்னனிராமன் பின் வைதேவி யென்றுரைக்கும்,
அன்னநடைய வணங்கு நடந்திலளே,— ௩௧
பின்னும் கருநெடுங்கண் செவ்வாய்ப் பிணைநோக்கின்,
மின்னைய நுண்மருங்குல் வேகவதி யென்றுரைக்கும் ௩௨
கன்னி,

அந்.—பஞ்சடியால், மன்னன், இராமன்பின், வைதேவி என்று உரைக்கும், அன்னநடைய, (௩) அணங்கு, நடந்திலளே, பின்னும், கரு, நெடுங்கண், (௪௦) செவ்வாய், பிணைநோக்கின், மின்னைய, நுண்மருங்குல், வேகவதிஎன்று உரைக்கும், (௪௧) கன்னி,

அந்.—பஞ்சபோன்ற ஸ்ரீபாதங்களினால், ராஜாவாகிய, சக்ரவர்த்தித் திருமகன்பின்னே, வைதேவிஎன்று சொல்லப்படுகிற, ஹம்ஸகமந்ததையுடைய, (௩) தேவதையான பிராட்டி, செல்லவில்லையோ? அதற்குமேல், கறுத்து, நீண்டகண்களையும், (௪௦) சிவந்த அதரத்தையும், மானின்நோக்குபோன்ற நோக்கையும், மின்னைப்போல், சிறுத்திருக்கிற இடையையுமுடைய, வேகவதியென்று சொல்லப்படுகிற, (௪௧) கன்னிகையானவள்,

வறுக்க வற்றுகை. ஆதித்யனை யெற்றிவைத்தெரிக்கை. (பஞ்சடி) மெத்தென்றிருந்தஅடி. (௧) “ஹ்ஸ்யஸுபதம்ஸமப்ரபா.” (மன்னன்) நாட்டுக்குச்சூழின முடிதவிர்ந்து இவளுக்கே குட்டினமுடி. சக்ரவர்த்தி தன்னை நீர்வார்க்கப்புக, ஐயர் வந்தாரென்ன, அதிலே தோற்றற்போலே ராஜ்யத்தைப் பொகட்டவேண்டப் பாட்டிலே தோற்றபடி. (இராமன்) பெருமாள் பின்போவார்க்கு இக்காடி அன்றாகில் எது கொள்ளவேணும். (வைதேவி) அவனுக்குப்பிறந்தாள் என்னும் வேண்டப்பாடி. (அன்னநடைய) நடைகண்டால் மடலூரவேண்டும்படியிருக்கை. (அணங்கு) இவளைக்குறித்து அவள் தைவமென்னவேண்டும்படியாயிருக்கை. (நடந்திலளே) அவளுங்கூடப் போனாளில்லையோ?

(பின்னும்) பிராட்டியைப் பேசின வாயாலே பின்னையும் பேசலாவாளொருத்தி.

(கன்னி) அநுபவித்தவளல்லள். பிராட்டியைப்போலே

அந்.—“வேம்பரல்” (எற்றிவைத்து) அவனையும் பிடித்து எரிக்கவற்றான உஷ்ணத்தை யுடையது. “மன்னன்” ஐயர் வந்தாரென்று தன்னைத்ருணிகரித்த வச்செயலிலே தோற்றற்போலே ராஜ்யத்தைத்ருணிகரித்த அச்செயலிலுந் தோற்றுகின்றபடி.

வேகவதியென்னுங் கன்னிகையுடைய கதை தெரியாது.

மூ.—

தன் னின்னுயிராங்காதலனைக் காணுது,
தன்னுடைய முன்தோன்றல் கொண்டேகத் தான்சென்று, (௩௩)
ஆங்கன்னவனை நோக்காதழித்துரப்பி,—வாளாமருள்
கன்னவில் தோள்காளையைக் கைப்பிடித்து மீண்டும்போய்,
பொன்னவிலுமாகம் புணர்ந்திலளே,—பூங்கங்கை

அந்.—தன்னுடைய, முன்தோன்றல், தன், இன்உயிராம், காதலனை,
(௩) காணுது, கொண்டுெக, அங்கு, அழித்து, அன்னவனை, (௧௦) நோக்காது,
உரப்பி, வாளாமருள், தான்சென்று, கல்லில், (௧௩) தோள், காளையை,
கைப்பிடித்து, மீண்டும், போய், (௨௦) பொன்னவிலும், ஆகம், புணர்ந்தில
ளே, பூங்கங்கை,

அந்.—தன்னுடைய, மூத்தவன், தன்னுடைய, இளிய ப்ராணனாகிய,
ப்ரியனைக், (௩) காணவொட்டாமல், (தன்னைக்) கொண்டுபோக, அவ்வவன்
த்தையில், (தன் ஸ்தீர்த்தவத்தை) அழியச்செய்து, அப்படிசெய்த அந்தத் தம
யனை, (௧௦) மதியாமல், வ்யாகுலப்படுத்தி, விளங்குகிற யுத்தத்தில், தான்
போய், கல்லோடு ஸமாநமாகச்சொல்லப்பட்ட (த்ருததரதான), (௧௩) தோ
ளையுடைய, யுவாவானவனை, பாணிக்ரஹணம்செய்து, திரும்பி, (இருப்பிடம்)
சென்று, (௨௦) ஸ்ப்ருஹணியமாகச் சொல்லப்பட்ட, (அவனுடைய) சாரத்
தை, ஆலிங்கம்செய்துகொள்ளவில்லையோ? அழகிய கங்காநதியினுடைய,

(௧) “సమదౌషత్రాహం రాఘవస్యనివేషే నీ భుజ్ఞానానుమన్
భోగాన్ సర్వకామసమృద్ధిన్— ஸமாத்வாதசதத்ராஹம் ராகவஸ்யநி
வேசநே | புஞ்ஜாநாமாதுஷாந் போகாந் ஸர்வகாமஸம்ருத்திரீ” என்
றும்போலே அதுபவித்தவனல்லன். (முன்தோன்றல்) தமயன் “ஒட்
டேன்” என்றிவனைக் கொண்டுபோக. (அழித்துரப்பி) ஸ்வயம்வர
மும் நாமேயோவென்றான். (கன்னவில்தோள்) பந்துவர்க்கத்தை
யடங்கவிட்டுப் பற்றலானதோள். (காளை) தோள்மிக்குமவேண்
டாதே பருவமே யமைந்திருக்கை. (கைப்பிடித்து) யுத்தத்திலே யெ
ல்லாரும் காணப் பிடித்து. (பொன்னவிலுமாகம் புணர்ந்திலளே)
ரத்தந்தின் மேலே விழுந்து தழுவினாள், பிராட்டி கரவத்தின்
ன்று தழுவினும்போலே.

அந்.—“அழித்துரப்பி” ஒட்டேனென்ற தமயன்முகம்பாராமல் நாய
கன்னடையிலே போய்—(ஸ்வயம்வரமும் நாமேயோவென்று) - தன் ஸ்வரு
பத்தை யழித்து; தமயனைக் கோபித்தென்றபடி.

நாககன்னியும் அர்ஜுனைக் குறித்து மடலெடுத்தா ளென்கிறாள் (பூங்
கங்கை) இத்தாதி.

மு.—முன்னம்புனல்பரக்கும் நன்னுடன் மின்னும், (௩௩)
கொன்னவிலும் நீள்வேல் குருக்கள் குலமதலை,
தன்னிகரொன் றில்லாத வென்றித் தனஞ்சயனைப், (௩௪)
பன்னாகராயன் மடப்பாவை,—பாவைதன்
மன்னியநாணச்சம்மடமென்றிவை யகலத், (௩௫)
தன்னுடைய கொங்கை முக நெரியத், தானவன்றன்
பொன்வரை யாகம் தழீஇக்கொண்டு போய்த், தனது (௩௬)

அந்.—புனல், முன்னம், பரக்கும், நல்நாடன், மின்னும், (௩௩) கொல்
நவிலும், நீள்வேல், குருக்கள், குலமதலை, தன்னிகர் ஒன்றுஇல்லாத, (௩௪)
வென்றி, தனஞ்சயனை, பன்னாகராயன், மடப்பாவை, பாவைதன் மன்
னிய, (௩௫) நாண், அச்சம், மடம், என்றுஇவை, அகல, (௩௬) தன்னுடைய
கொங்கைமுகம், நெரிய, தான், அவன்தன், பொன்வரைஆகம், (௩௭) தழீ
இக்கொண்டு, போய், தனது,

அந்.—ஜலம், முன்னே, வ்யாபிச்சிற, விலக்ஷணமான தேசத்தையுடை
யறாய், மின்னைப்போல் சலிக்கிறதாய், (௩௮) கொலையைப்பேசுகிற, நீண்ட
வேலையுடைய, குருநாஜாக்களுடைய, குலத்துக்கு ப்ரதாஹாய், தன்னோ
டொத்த வேறொருவனை உடைத்தாகாதவறாய், (௩௯) ஜயசீலனான, அர்ஜு
நனை, நாகராஜனுடைய, பவ்யதையையுடைய பெண்ணானவள், பெண்ணு
க்கு ஸ்வபாவவித்தமான, (௪௦) லஜ்ஜை, பயம், வணக்கம், என்கிற இவை,
தொலையும்படியாகவும், (௪௧) தன்னுடைய ஸ்தூத்திரில் குககம், நெறிக்கும்ப
டியாகவும், தான், அத்த அர்ஜுனுடைய, பொன்மலைபோன்ற, தேஹத்
தை, (௪௨) ஆவிங்கநம்செய்துகொண்டு, (திரும்பிச்சென்று, தன்னுடைய,

(மின் ஆகும்) ஒளியையுடைத்தாய்ப், ப்ரதிபக்ஷங்கள் கண்ட
போதே வயிறு அழுகும் நீள்வேல். (தன்னிகர்) வீரத்துக்கு எம்
பெருமானுமெதிரன்று. (தனஞ்சயனை) ஊர்வசியை “தாய்” என்ற
வல்லவன். (மடப்பாவை) நாகராஜாவின் பெண்பிள்ளை. (பாவை)
அவன் மகள். பாவையென்கிறது-ஸ்தீரீத்வத்துக்கவ்வுருகில்லாமை.
(தன்) கடல் வற்றினுற்போலே ஸஹஜமான குணங்கள் குடநீர் வழி

அந்.—கங்காஜலம்பாய்கிற நாட்டையுடைய அர்ஜுநன். “குருக்கள்
குலமதலை” குருநாஜாக்களுக்கு நிர்வாஹகன்.

மூ.—நன்னகரம் புக்கு நயந் தினிது வாழ்ந்ததுவும்,
 முன்னுரையில் கேட்டறிவதில்லையே,—சூழ்கடலுள் ௫௯
 பொன்னகரஞ் செற்ற புரந்தரனோ டேரொக்கும்,
 மன்னவன் வாண னவுணர்க்கு வாள் வேந்தன், ௬0
 தன்னுடைய பாவையுலகத்துத் தன்னொக்கும்,
 கன்னியரை யில்லாத காட்சியாள்,—தன்னுடைய ௬௧
 இன்னுயிர் தோழியா லெம்பெருமா னீன்துழாய்,
 மன்னுமணி வரைத்தோள்

அந்.—நல்நகரம், புக்கு, நயந்து, இனிதுவாழ்ந்ததுவும், முன்னுரையில்,
 (௫) கேட்டறிவதில்லையே, சூழ்கடலுள், பொன்னகரம், செற்ற, புரந்தர
 னோடு, (௬0) எரொக்கும், மன்னவன், அவுணர்க்கு, வாள்வேந்தன், வாணன்
 தன்னுடைய, (௬௧) உலகத்து, தன்னொக்கும். கன்னியரைஇல்லாத, காட்சி
 யாள், பாவை, (௭0) தன்னுடைய, இன்னுயிர்த்தோழியால், எம்பெருமான்,
 ஈன்துழாய், மன்னு, (௭௧) மணிவரை தோள்,

அரீ.—அழகிய பட்டணத்துக்குள், ப்ரவேசித்து, நிரந்தரம் ஸம்ஸ்லே
 வித்து, இனிமையாக வாழ்ந்தாளென்பதையும், இதிஹாஸமான பாரதத்
 தில், (௫) கேட்டுத் தெளியவில்லையோ? (பூமியைக்) சுற்றியிருக்கிற ஸமுத்ர
 திலுள்ள, ஹிரண்யநகரத்தை, அழித்த, இந்த்ரனோடு, (௬0) மிக்க ஸாம்யத்
 தையுடைய, அரசனாய், அஸுரர்களுக்கு, நிரவாஹகனான, பாணஸுரனு
 டைய, (௬௧) லோகத்தில், தன்னோடொத்த, கன்னிகையையுடைத்தாகாத,
 பெருமையையுடைய, பெண்ணான உடைவு, (௭0) தன்னுடைய, ப்ரியமான
 ப்ராணனோடொத்த ஸகியைக்கொண்டு, எனக்கு ஸ்வாமியாய், போக்யமான
 திருத்தூழாய்மலை, பொருந்திய, (௭௧) மணியபர்வதம்போன்ற தோள்க
 ளையுடைய,

ந்துபோகை. (நல்நகரம்) உங்களைப்போலன்றியே மடலெடுப்பா
 ரைக் கொண்டாடுமூர். (நயந்து) கொண்டாடி; கித்ய ஸம்ஸ்லேஷம்
 பண்ணி. (முன்னுரை) புண்யத்துக்காகிலும் மஹாபாரதம் கேட்டறி
 வதில்லையோ?

அரு.—மடலெடுக்கலாமென்றறிவைக்குக் கேளாவிடிலும் புண்யபலத்
 துக் காகிலும் கேட்கவில்லையோ வென்றபடி.

உடைவையும் மடலெடுத்தாளென்கிறாள் (சூழ்கடலுள்) இத்யாதி. 'பொ
 ன்னகரஞ் செற்ற புரந்தரன்' இந்த்ரன். ருத்ரன். ஜயித்தவிட முண்டா
 டி கண்டு ஈடுபட்டாளென்று மூலத்திலே யார்த்தமாகக் கருளிக்கெய்த
 டி இங்கு பங்க்திபதிதம்.

மூ.—

மாயவன்,—பாவியேன்

சுஉ

என்னையிது வினைத்த விரிரண்டு மால்வரைத்தோள்,
மன்னவன்தன் காதலனை மாயத்தால் கொண்டுபோய், சுந
கன்னிதன்பால்வைக்க மற்றவனோ டெத்தனையோர்,
மன்னியபேரின்ப மெய்தினான்,—

அந்.—மாயவன், பாவியேன், என்னை, இதுவினைத்த, மால்வரை, (௫) ஈர்இரண்டுதோள், மன்னவன் தன், காதலனை, மாயத்தால், கொண்டு போய், (௧௦) கன்னிதன்பால்வைக்க, மற்று, அவனோடு, எத்தனை ஓர், மன்னிய, (௧௫) பேர்இன்பம், எய்தினான்,

அஃ—ஆச்சர்யபூதனாய், (எம்பெருமானோடு சேருகைக்குப் ப்ரதிபந்தகமான) பாபத்தைபுடைய, என்னை, இப்படிபண்ணின, பெரிய பர்வதம்போன்ற, (௫) நான்குபுஜங்கையுடைய, ராஜாவாகிய க்ருஷ்ணனுடைய, ப்ரீதிவிஷயமான (பெளத்தரான) அநிருத்தனை, தபஸ்ஸுக்கியினால், எடுத்துக்கொண்டுபோய், (௧௦) கன்னிகையான தன்னுடைய பக்கல்வைத்துக்கொள்ள, அதுக்குமேல், அவ்வநிருத்தனோடு, அநேகவிதமாய் அஸத்ருசமாய், அமர்ந்த, (௧௫) பெரிய ஸுகத்தை, அதுபவித்தான்,

(மாயவன்) ப்ரஸங்காத் நினைக்கத் தாமீடுபட்டபடியாலே ஆச்சர்ய பூதனென்கிறார். (பாவியேன்) தம்மை யனைத்ததோனோ நினைத்துக்கிடையாமை. (பாவியேன்) வழிபோவாரடித்தபடி. ஆழங்காலிலே ஈடுபட்டு “பாவியேன்” என்கிறான். (என்னையிது வினைத்த) இப்படி மடலெடுக்கப்பண்ணின. (ஈரிரண்டு) இவள் இப்படி படப்பட அவனுக்குத் தோள்பனைத்தபடி. (மன்னவன் தன் காதலனை) எம்பெருமானுடைய ஸ்நேஹத்தை ஒரு வடிவாக வகுத்ததென்னும் படியிருக்கப்போனான் அநிருத்தாழ்வான். (மாயத்தால்) “பெண்கள் களவுகாண்பார்கள்” என்று காவலோடே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனைப் பீட்கன்றுபோலே படுக்கையோடே கொடுபோந்தபடி. (கன்னிதன்பால் வைக்க) உஷை ஸ்வப்நத்திலே கண்டவனைச் சித்ரலேகை எழுதிக்காட்டி, இவள் பக்கல் அவனை அவன்றானறியாமே கொடுவந்து வைத்தபடி. (எத்தனையித்யாதி) விலங்கிட்டு வைத்ததும் கூட வாகையாலே அளவில்லாத ஸஹஜமான பெரிய இன்பத்தை புஜித்தான்.

அநு.—கிறார் (மாயவன்) என்று. அவனுடைய வ்யாபாரஞ் சொல்லா நிற்கத்தாமீடுபடுவானென்னென்ன (வழிபோவார்) இத்யாதி.

மு.—

மற்றிவைதா

சுச

என்னாலே கேட்டிரே யேழைகாளென்னுரைக்கேன்,

மன்னு மலையரையன் பொற்பாவை,—வாணிலா சுரு

மின்னு மணி முறுவல் செவ்வாயுமையென்னும்,

அன்ன நடைய வணங்கு நுடங்கிடேசேர், சுசு

பொன்னுடம்பு வாடப் புலனைந்தும் நொந்தகலத்,

அந்.—மற்று இவை, என்னாலேதான், கேட்டிரே, ஏழைகள், என் உரைக்கேன், (சு) மன்னு, மலையரையன், பொற்பாவை, வாணிலா, மின்னும், (சு) அணிமுறுவல், செவ்வாய், உமைஎன்னும், அன்னநடைய, அணங்கு, (சு) நுடங்கு இடைசேர், பொன்னுடம்பு, வாட, புலனைந்தும், நொந்து, (உ) அகல,

அந்.—பின்னையும் இப்படி மடலூர்த்தவர்கள்செயலை, என்னாலேயே, கேட்கிறீர்களோ? மந்தமதிகளே! (உங்களுக்கு) எவ்வளவுசொல்லுவேன், (சு) (ஆகிலும் சொல்லுகிறேன்) சலிப்பிக்கவொண்ணாத, மலைகளுக்கரசனாகிய ஹிமவானுடைய, ஸ்லாக்ஷயான பெண்ணாய், காந்தியையுடைய நிலாவைப்போல், விளங்குகிற, (சு) அழகிய புன்னகையையுடையளாய், சிவந்த அதரத்தையுடையளான, பார்வதியென்று சொல்லப்படுகிற, ஹம்ஸகமந்தையுடைய, தெய்வப்பெண்ணாவள், (சு) துவட்சியையுடைய இடையோடு சேர்ந்த, ஸ்ப்ருஹணியமான உடம்பு, மெலியும்படிக்கும், இந்திரியங்களைத், வருந்தி, (உ) நீங்கும்படிக்கும்,

(என்உரைக்கேன்) இவ்வுதாஹரணம் என்னால் சொல்லிமுடியுமோ?(என்னுரைக்கேன்) என்னால் எவ்வளவு சொல்லலாவது? ஆகிலும் தவிரவொண்ணாதென்று சொல்லக் கேளுங்கோளென்கிறான்.

(மன்னுமலையரையன்) நாட்டுக்கு மச்சமாகப் பெண்பிள்ளை பெற்ற பாக்யவான்.(வாணிலா) ஒளியையுடைய நிலாப்போலே விளங்காநின்றள்ள ஸ்ப்ருஹணியமான முறுவல். (நொந்தகல) நாம் பட்

அந்.—பார்வதியும் மடலெடுத்தாளென்கிறார் (மன்னுமலையரையன்) இத்தாதி. (மச்சமாக) பொன்பரீக்ஷார்த்தமாக அழிக்கிற பொன்னிலே வெட்டிவைத்த அம்சத்தைத் தருஷ்டார்த்தமாக எடுத்தக்காட்டுவர்கள், அப்படியே நாட்டிற் பெண்களுக்கெல்லா மிவனாயிட்டுச் சொல்லலாம்படி பெற்றபெண்ணென்கிறபடி.

மு.—தன்னினுடனே சுழலச்சுழன்றும்,

௭௦

கொன்னவிலும் மூவிலேவேல் கூத்தன் பொடியாடி,
அன்னவன் தன் பொன்னகலஞ் சென்றாங்கணைந்திலளே, எக
பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம்,—பாவியேற்கு

அந்.—தன்னினுடனே சுழல, சுழன்றுஆடும், கொல்நவிலும், மூவிலே
வேல், கூத்தன், (இ) பொடியாடி, அன்னவன் தன், பொன் அகலம், சென்று,
ஆங்கு, (க௦) அணைந்திலளே, பன்னியுரைக்குங்கால், பாவியேற்கு, பாரத
மாம்,

அந்.—தன்னுடன்கூடச் சுழன்றுவர, (தான்) சுற்றி நர்த்தம்செய்கிற
வனாய், கொலைச்சொல்லுக்கு விஷயமான, மூன்றுஇலைகளையுடைய குலாயு
தத்தையுடையனாய், நர்த்தகலையாய், (இ) பஸ்மதாரியான, அப்படிப்பட்ட
ருத்ரனுடைய, அழகிய சரீரத்தைக், கிட்டி, அப்போது, (க௦) ஸம்ஸ்லேஷித்
திலளோ? பரக்கச்சொல்லப்புகூல், (பகவத்ஸம்ஸ்லேஷ விரோதியான)
பாபத்தையுடைய எனக்கு, பாரதமாயிருக்கும்.

பூப்போலே சுழன்றுவர. (கொல்நவிலும்) ஆசைப்பட்டாரும்
வயிறு பிடிக்கும்படியிருக்கை. (மூவிலே) கண் மூன்றுனற்போலே
யிருக்கிறதன்றோ.

(பொடியாடி) போகத்துக்குச் சந்தரம் பூசினபடி. (அன்னவன்)
முகத்தைச் செல்ல வைத்துப் பேசுகிறார். இன்னுமிப்புடையிலுள்
ளான். (பொன் அகலம்) அவன் பக்ஷத்தாலே. (சென்றாங்கு) இவ்வ
ளவிலும் அவன் வந்திலன். இவள் தானே சென்றவத்தனை. ஓரஞ்
சனி பண்ண மேல்விழுந்ததுமன்மென்கை.

(பன்னியுரைக்குங்கால்) இப்பரப்பு என்னால் பேசுமுடியாது.
வ்யாஸபராசராதிகள் பேசுமத்தனை. (பாவியேற்கு) உங்களுக்குச்
சொல்லப் பிறந்தேனோ?

அந்.—போலே பர்வதாதிகள் சுழன்ற தென்றபடி. “மூவிலே” மூன்று
கப்பையுடைய குலம். சந்தரம் பூசுமாபோலே சாம்பலைப் பூசினென்றபடி.
“அன்னவன்” முகம்மாறுதல். அப்படிப்பட்ட வண்மையுடையனென்று
தல். வ்யாஸாதிகள் பேசுமத்தனை. [பாவியேற்குப் பன்னியுரைக்குங்கால்
பாரதமாம்] என்றவ்யம்.

மூ.—என்னுந்நோய் யானுரைப்பக் கேண்மின், இரும்பொழில்சூழ்
மன்னுமறையோர் திருநறையூர் மாமலைபோல்,
பொன்னியலு மாடக்கவாடம்

அந்.—என் உறநோய், யான்உரைப்ப கேண்மின், இரும்பொழில்சூழ்,
மறையோர், மன்னும், (இ) திருநறையூர், மாமலைபோல், பொன்னியலும்,
மாடம், கவாடம், (கௌ)

அந்.—எனக்குப் ப்ராப்தமானநோயை, நான் சொல்லக்கேளுங்கள்; பர
ந்த தோப்புக்களாலே சூழப்பட்டதாய், வேதவித்துக்கள், கித்யவாஸம் செய்
கிற, (இ) திருநறையூரில், பெரியமலைகள் போன்றதாய், பொன்னின் ஸ்வபா
வத்தை யுடையதான (ஸ்ப்ருஹணீயமான), க்ருஹத்தினுடைய, கதவைத்,
(கௌ)

(என்னுந்நோய்) நம்பியழகிலேயகப்பட்ட ஸ்ரீ பரதாழ்வான்
நோவுபோலே. (கேண்மின்) இத்தனையுஞ் செய்யவேணும். (க)
“श्रीः क्रीडन्सुखं प्रसन्नैः सदा रसैः—சோகக்ஷோபேசஹ்ரு
தயம்ப்ரலாபைரேவ தார்யதே” என்னும்படியாலே தான் பிழைக்
கைக்காக.

(இரும்பொழில்) பெண்களுக்கு மடலெடுக்கும்படி பணைமிக்க
பொழில். (மன்னுமறையோர்) “மடலெடுக்கை சாஸ்த்ரார்த்தம்”
என்று உபபாதிக்குமவர்கள் மன்னும் தேசம். அங்ஙனுண்டோவெ
ன்னில்; (உ) “सुखं सायुज्यं ब्रह्मसाधयति तत्पुत्रैः—வ்யவஸா
யாத்ருதே ப்ரஹ்மந்நாஸாதயதிதத்பரம்” என்று உண்டாகை
யாலே. (மாமலை) (ங) “सुखं ब्रह्मसाधयति तत्पुत्रैः—ஸுபகச்சித்ரகடோ
ஸௌ” என்னுமாபோலே. பக்தியின் உயர்த்தியாலே உயர்ந்து தோ
ற்றின்படி. (கடந்து) வழிபறிக்கும் தேசத்தைக் கடந்து. பலஹாதி,

அரு.—இனிமேல் தாம் மடலெடுக்கைக்கு ஹேதுவை யருவிச்செய்கி
றார் (என்னுந்நோய்) இத்யாதி. “கேண்மின்” அவர்கள் கேட்டால் தரிக்கலா
யிருக்குமோவென்ன (சோகக்ஷோபே) இத்யாதி. சொன்னால் தரிக்கலாயிரு
க்கும். (வ்யவஸாயாத்ருதே) என்று அத்யவஸாயஞ் சொல்லுகையாலே இது
தானே ப்ரமாணமென்பர்கள். “மாமலை” அவனிருக்கையால் வந்தபெருமை
யென்னுதல், இவன்பக்தியாலே பெருக்கத் தோற்றுதல். “கடந்து” வாசலில்
வைலக்ஷண்யமாதல், பலஹாதியாலேயாதல். புக்கென்கையாலே புகுருகிற

(க)

(உ)

(ங) ப்ரீராமா - அயோ - கூஅ-கௌ.

—

கடந்தாபுக்கு,

६५

என்னுடைய கண்களிப்ப நோக்கினேன்,—நோக்குதலும்
மன்னன் திருமார்பும்

அந்.—கடந்து, புக்கு, என்னுடைய, கண் களிப்ப, நோக்கினேன், (ந) நோக்குதலும், மன்னன், திருமார்பும்,

அர்.—தாண்டி, (உள்ளே) நுழைந்து, எண்கண்கள், ஸந்தோஷிக்கும்படி, பார்த்தேன், (௫) பார்த்தவளவில், ஸ்வாமியினுடைய, திருமார்பும்,

அவன் காண்கை. அவ்வாழங்காலைத் தப்பின்படி. பலஹாதிக்குமுன்
னே புகுமித்தனை. என்னுடைய படபாழுகாக்கி குளிர. (களிப்ப)
(க) “கண்களாராவும் நின்று கண்ண மங்கையுள் கண்டுகொண்
டேன்” என்னுமாபோலே நெடுங்காலம் பட்டினிவிட்ட கண்கள்
வயிறு நிரம்பும்படி. (உ) நணுகினம்நாமே” (ங) “மூன்றுச் சூழ்
சுண்டிசுண்டிசுண்டி” மய்யேப்ராப்தாஸ்மதம் தேசம் பரத்
வாஜோயமப்ரவீத்”.

(நோக்குதலும் மன்னன்) நான்கண்டபோதே எழுதிக்கொண்டான். வாளும்பலகையும் பொகட்டு, கண்டபோதே மடலெடுக்கப்பண்ணினவன். (நோக்குதலும் மன்னன்) கண்டபோதே தான் என்ன லாம்படியிருக்கை. (ச) “ரோஜாதி ராஜஸ்ரீஷ்ம-ராஜா திராஜஸ்ஸர் வேஷம்”, (திருமார்பும்) தமக்குப்பற்றுக. விரஹ ஸ்ரமஹரமான மார்வுதன்னைக் கணிசிக்கை. வீரனையாலே முகம்பாராதே மார்வை

அநு — வருத்தம் அவன் காண்கையென்றபடி. புக்கென்றதற்கு முந்தின வர்த்தத்திலே யுருளிக்கெய்கிறார் (அவ்வாழங்கால) இத்யாதி. அன்றிக்கே (அவன் காண்கை) (நு) “காலாழும்” என்கிறபடியே பலஹாநியாய அலைகள் காணுவதற்குமுனை “புக்கு” என்கிறதும் (பலஹாநிக்கு) இதுயாதி. நோக்கினென்றதென்படியிருக்கிறதென்ன, “நனுகின்ன நாமை” என்னுமாபோலே.

“மன்னவன்” (வாளும் பலகையும் பொகட்டு) தேவநாத்மாபி
மாதிரியாய் அடித்தப் பறித்ததுபோய், தண்ணைக்குறித்து மடவெடுக்கும்படி
பண்ணுகிறமன்னவன், “மாார்பம்” கண்டமட்டிலே முகத்திலே விழியாமல்
மாார்பிலே விழிப்பானென்னென்ன (பிராட்டி) இத்தயாதி. பிராட்டியிருக்கை
யாலேயாதல்; தானினைப்பாறுமவஸ்த்தையாகையாலேயாதல்; வீரனையா
லேயாதல். ஆக மூன்று வேறு.

(ஈ) திருமொழி-௭-௧௦-கூ.

(உ) திருவாய் - க - க - ந.

(ங) ஸ்ரீ ராமா - அயோ - கூக-கூ, (சு)

(ரு) பெரியதிருவந்-நச.

மூ.

வாயுமடியிணையும்,

எச

பன்னுகரதலமும் கண்களும்,—பங்கயத்தின்

பொன்னியல்காடோர் மணிவரைமேல் பூத்ததுபோல், எநி
மின்னியொளி படைப்ப வீணானும் தோள்வளையும்,

அநீ.—வாயும், இணை அடியும், பன்னு, கரதலமும், கண்களும், (டு) பொன் இயல், பங்கயத்தின் காடு, ஓர் மணிவரைமேல், பூத்ததுபோல், வீழ்நாணும், (கௌ) தோள்வளையும், மன்னிய குண்டலமும், ஆரமும், நீள்முடியும், மின்னி, (கடு) ஒளிபடைப்ப,

அரி.—திருவதாரமும், சேர்ந்த திருவடிகளும், ஸ்துதிக்கத்தக்க, திருக்கைகளும், திருக்கண்களும், (டு) பொன்னின் ஸ்வபாவத்தையுடைய (ஸ்ப்ருஹ ணீயமான), தாமரைக்காடு, ஒரு நீலமணிமயமான பர்வதத்தின்மேல், புத்த பித்தாற்போல் (இருக்க), விரும்பப்படும் திருவரைநாணும், (கௌ) தோள்வளையும், பொருந்தியிருக்கிற திருக்குண்டலங்களும், ஹாரமும், நீண்ட திருவபிஷேகமும், பளபளத்து, (கடு) தேஜஸ்ஸை உண்டாக்க,

ப்பார்த்தா னென்றும். திருமார்வென்னு, “வாயும்” என்பானென்னென்னில்; பிராட்டிபக்கல் ப்ரேமத்தாலே அவளைப்பார்த்து முறுவல்பண்ணியிருக்கு மவ்வழியாலே முறுவலைக்கண்டபடி. (வாயும்) அகப்படுத்தும் முறுவல். (அடியிணையும்) அம்முறுவலுக்குத் தோற்றுவிழும் திருவடிகள். (பன்னுகரதலமும்) திருவடிகளிலே விழுந்தாரைத் திருக்கையாலே ஸ்பர்சித்தால், “ஒருகையே!” என்றுவாய் புலர்த்தும்கை. (கண்கள்) நோக்கும் கண்கள், கின்றவிடத்தே கின்று ஸ்பர்சிக்கும் கண், ஒருகால் நோக்கினால் ஆலங்கட்டி விட்டெறிந்தாற் போலேயிருக்கை. (பொன்னியல்) பொற்றாமரைக்காடு, நீலகிரியிலே பரப்பு மாறப்பூத்தாற்போலே திருமேனியிலுண்டான திருக்கண், திருவாய், திருக்கை, திருவடிகளிருக்கும்படியென்று கீழோடே அந்வயம்.

(மின்னியொளிபடைப்ப) பளபளத்த வொளியையுண்டாக்க. (வீணானும்) விநாணும். ஸௌந்தர்யம் திரைத்தாற்போலேயிருக்கை. (தோள்வளை) திருவடிகளுக்கு வீரக்கழல்போலே. (மன்னிய)

மு.—மன்னிய குண்டலமு மாரமும் நீண்முடியும்,
துன்னுவெயில் விரித்த சூடாமணியிமைப்ப,
மன்னுமரதக்குன்றின் மருங்கே,—ஓர்
இன்னிளவஞ்சிக் கொடியொன்று நின்றதுதான்,

எசு

எஎ

அந்.—துன்னு, வெயில், விரித்த, சூடாமணி, இமைப்ப, (டு) மன்னு, மரதக்குன்றின், மருங்கே, ஓர், இன், (க௦) ஒன்று இளவஞ்சிக்கொடி, நின்றது தான்,

அர்.—நெருங்கிய, கிரணங்களை, வ்யாபிக்கச்செய்த, கிரீடத்தின் நுனியிலுள்ள மாணிக்கமானது, (மற்ற ஆபரணங்களினொளியை) மறைக்க, (டு) ஸத்திரமாயிருக்கிற, (ஸ்ர்வேஸ்வரானுகுற) மரதாமலையின், அருகில், அத்வீதியமாய், போக்யமாய், (க௦) ஒரு இளம்பருவத்தையுடைய (பிராட்டியாகிற) வஞ்சிக்கொடி, பொருந்திநின்றதாய்,

காதிலே பூத்தாற் போலேயிருக்கை. (ஆரம்) மார்விலே சினைத்தாற் போலேயிருக்கை. (நீண்முடி) திருநறையூருக்குச் சூட்டினமுடி; ஸர்வேஸ்வரனாகச் சூட்டினபடி. (துன்னுவெயில்விரித்த சூடாமணியிமைப்ப) சூடாமணியினொளி எல்லா வொளியையும் விஞ்ச. துன்னுகை - மிகுகை. அழகு மிக்கால் கண்ணெச்சிலாபென்று மறைப்பாரைப்போலே சூடாமணியில் தேஜஸ்ஸு எல்லாத் தேஜஸ்ஸிலும் மிக்கபோது இளவெயில்போன்றதொரு பிடாம்விழவிட்டாற்போலே யிருக்கை.

(மன்னு) தன்னைப் பற்றி லோகம் வாழ்வதொரு நீலகிரி (மருங்கு) ஆழங்கால். உள்ளிழியவொண்ணுமை. இருவரும் நேர்பார்க்கமாட்டாமை; பாராதொழியில் தரிக்க மாட்டாமையாதல். (மருங்கே) பெருவெள்ளங்கண்டு தேங்குவாரைப்போலே.

(ஓர்) விலக்ஷணமாய், போக்யமாய் இனையதாயிருப்பதொரு வஞ்சிக்கொடி. கொடியென்றது - அல்லாதபெண்களை “பும்ஸ்த்வகந்தி” என்னும்படியான ஸ்திரீத்வம். (க) “ननु नृपं नृपः-

அநு.—“ஆரம்” பூசணக்காய்ச் சுணைபோலே பொருந்தியிருக்கை. “சூடாமணி” திருவபிஷேகத்தின் நுனியிலேயிருக்கிற மணி. “மருங்கு” வெள்ளாண்டு தேங்குகை - பெரு வெள்ளத்தைக்கண்டால் உள்ளிழியுமது வழிந்திடுகே அதினுடைய போக்யதையைக்கண்டு புறம்புபோகவும்மாட்டாமல் சுரையிலே நின்றுபார்க்கை.

ஓர் வஞ்சியென்னவமைபாதோ, கொடியென்று விசேஷிப்பானென்னென்ன (கொடியென்று) இத்தயாதி. கேவலம் வஞ்சியென்றால் பும்ஸ்த்வ

மு.---அன்னமாய் மானு யணிமயிலாயாங்கிடையே, எஅ
மின்னுயிளவே யிரண்டா யிணைச்செப்பாய்,
முன்னுயதொண்டையாய்க் கெண்டைக்குல மிரண்டாய், எக
அன்னதிருவுருவம் நின்றதறியாதே,

அந்.—அன்னமாய், மானுய், அணிமயிலாய், ஆங்கு இடையே, மின்னாய், (இ) இள இரண்டு வேயாய், இணை செப்பாய், முன்னுய தொண்டையாய், இரண்டு கெண்டைக்குலமாய், அன்ன கின்றது திருவுருவம், (க) அறியாதே,

அந்.—(நடையில்) ஹம்ஸமாய், (நோக்கில்) மானுய், (மயிர்முடியில்) அழகிய மயிலாய், அக்கொடியின் நடுவில், (இடையாகிற) மின்னாய், (இ) (கைகளாகிற) இளம் பருவமுள்ள இரண்டு மூங்கில்களாய், ஒன்றக்கொன்று பொருந்தியிருக்கிற (ஸ்தனங்களாகிற) சலசங்களாய், (எல்லாவற்றுக்கும்) முன்னே தோற்றுகிறதான (அதரமாகிற) கோவைப்பழமாய், (கைகளாகிற) இரண்டு கெண்டையின் லாதியாய், அப்பழப்பட்டதாய் (வாசாமகோசரமாய்) கில்லாகிற்ற திருவடிவை, (க) (உள்ளபடி) அறியமாட்டாதே,

ஸாக்ஷாந்மம்மதமம்மதம்” என்னுமாபோலேயொன்று. இவளைப்போக்கிவேறொருவரில்லாமைரூபகம்முற்றினபடி-ந்ருஷ்டாந்தமேபேசும்படியாயிற்று. (அன்னமாய்மானுய்) அன்னம்-நடை, மான்-நோக்கு. (அணிமயிலாய்) அளகபாரம். (இடையேமின்னாய்) நடுவேமின்னாய். (இளவேயிரண்டாய்) இரண்டிள மூங்கில்போலே பசுமையும் சுற்றுடைமையுமுடைய திருத்தோள்கள். (இணைச்செப்பு) ஒன்றுக்கொன்றொப்பு, ஈஸ்வரனையிட்டுவைக்கும் செப்பு. (க) “மலரார் தனத்துள்ளான்”. (முன்னுயதொண்டையாய்) எல்லாவற்றிலும் முற்படுகிறதா திருவதரத்தினழகு. (கெண்டைக்குலமிரண்டாய்) மெளக்த்யத்தாலும் மதமதப்பாலும் இரண்டு கெண்டைபோலே யாயிற்று திருக்கண்கள். (அன்ன) அப்படிப்பட்டதென்னு மத்தனை யன்றி இவ்வழகுக்குத்தக்கவாசகமில்லை. (அறியாதே) அறிவுகெ

அந்.—வ்யாவ்ருத்தமான ஸ்திரீத்வத்தை மாத்ரம் காட்டுகையாலே; பும் ஸ்த்வஃந்நியான ஸ்திரீகளில் வ்யாவ்ருத்தியாலே, ஸ்திரீரத்ராமென்றபடி. கொடிபோன்றவென்னுமல்கொடியென்பானென்னென்ன (ரூபகம்)இத்யாதி.

ம.—என்னுடைய நெஞ்சு மறிவு மினவனையும், அ௦
பொன்னியலு மேகலையு மாங் கொழியப் போந்தேற்கு,
மன்னுமறிகடலு மார்க்கும்,—மதியுகுத்த, அக
இன்னிலாவிற்கதிரு மென்றனக்கே வெய்தாகும்,
தன்னுடைய தன்மைதவிரத் தானென்கொலோ, அஉ

அந்.—ஆங்கு, என்னுடைய நெஞ்சம், அறிவும், இனவனையும், பொன்
இயலும் மேகலையும், (௫) ஒழியப்போந்தேற்கு, மன்னு, மறிகடலும், ஆர்க்
கும், மதி உகுத்த, (௧௦) இன், நிலாவின் கதிரும், என்றனக்கே, வெய்தாகும்,
தன்னுடைய தன்மை, (௧௫) தவிர, என் தான் கொலோ,

அந்.—அத்திருவுருவின் விஷயமாக, என்மநஸ்ஸும், புத்தியும், இப்
படிப்பட்ட வளைகளும், பொன்னின் ஸ்வபாவத்தையுடைய அரைநூல் மா
லையும், (௫) அற்றப்போன் எனக்கு (பாதகமாக), ஸத்திரப்பட்டதாய், அலை
யெறிகற் றமுத்தரமும், கோஷியாநின்றது. சந்த்ரன், விடச்செய்த, (௧௦)
இனிய, நிலாவினொளியும், எனக்கே, வெவ்வியதாயிருந்தது, (வஸ்துக்கள்)
தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை, (௧௫) விடும்படிக்கு, எவனாவது ஸங்கல்பித்
தானோ?

ட்டு, அறியாமையானபடி யெங்ஙனையென்னில், பருப்பருத்தன
சிலபேசி முடியப்பேசுமாட்டாமையாலே பிரித்துப்பேசும்போது
பேசலாம், இருவரும் கூடி நின்றால் பேசமுடியாது. கண்ணுக்கும்
மநஸ்ஸுக்கு மனக்கவொண்ணாதவிஷயமாகையாலும், கண்டாரைக்
குமிழ் நீருட்டிம்விஷயமாகையாலும் அறியாதேயென்றுமாம்.

(நெஞ்சுமறிவும்) நெஞ்சாவது அறிவு இட்டுவைக்குங்கலம்.
(ஆங்கொழிய) வெறுந்தரையாகப்போந்தேன். வாழச்சென்று உள்
ளதெல்லாங் கொடுப்பாரைப்போலே, ஸர்வத்தையுமிழ்ந்து, கடலில்
தூரும்புபோலே ஸௌந்தர்யதரங்கங்கள் வீச, “மடலோ” என்று
புறப்பட்டபடி..

(மன்னும்) சலியாதகடல். ராஜக்ரோஹிகளைக்கண்டாற்போலே
கூப்பிடத்துடங்கிற்று. (என்றனக்கே) நாட்டைவாழ்வித்து என்னை
நலியாநின்றது.

(தன்னுடைய) (௧) “ $\text{ज्ञानं नृणां$ ” — சீதோபவஹுநா

அரு.—“அறியாதே.” இருவர்கேர்த்தியுறியப்போகாதேன்னுதல். (வெ
ய்தாகும்) வெவ்விதாகும்.

(௧) பரீராமா - ஸுர்த். ௫௩-௨௬.

மு.—தென்னன் பொதியில் செழுஞ்சந்தின்தாதனைந்து,
மன்னிவ்வுலகை மனங்களிப்ப வந்தியங்கும், அந்
இன்னிளம்பூர் தென்றலும் வீசுமெரியெனக்கே,
முன்னிய பெண்ணைமேல் முள்முளரிக் கூட்டகத்தப், அச
பின்னு மவ்வன்றில் பேடைவாய்ச் சிறுகுராலும்,
என்னுடைய நெஞ்சக்கோ ரீர்வாளா மென்செய்கேன், அரு

அந்.—தென்னன் பொதியில், செழும் சந்தின், தாது, அனைந்து, மன்ன
இவ்வுலகை, (ரு) மனம் களிப்ப, வந்து இயங்கும், இன்பு, இளம் தென்ற
லும், எனக்கே, (சு0) எரிவீசும், முன்னிய பெண்ணைமேல், முள்முளரிக்
கூட்டகத்து, அவ்வன்றில் பேடை, பின்னும் வாய், (சுரு) சிறு குராலும், என்
னுடைய நெஞ்சுக்கு, ஈர் ஓர் வாளாம், என்செய்கேன்.

அந்.—தென்னாட்டரசனுடைய தான பொதியமலையிலுள்ள, ஸம்ருத்த
மான சந்தரத்தினுடைய, தாதுக்களை, அவகாஹித்துக்கொண்டு, ஸத்திரமான
இந்த லோகத்தை, (ரு) மனோல்லாஸத்தை யுண்பெண்ணுணைக்காக, வந்து
ஸஞ்சரிக்கிற, ஸுகஸ்பர்சமாய்ப் பரிமளிதமான, மந்தமாருதமும், என்னொரு
த்திக்கே, (சு0) அனலை (க்கொண்டு) வீசாகின்றது. முன்னையிருக்கிற பனை
மரத்தில், முள்ளையுடைய தாமரைத் தண்டினால் செய்யப்பட்ட கூட்டில்,
அவ்வன்றில் பேடையினுடைய, (புருஷ பகுவியின் வாயோடு) பின்னிக்கொ
ண்டிருக்கிற வாயிலேயுண்டான, (சுரு) சிறிய கண்டத்வதியும், என் ஹ்ருதயத்
தைக்குறித்து, விளவாகின்ற ஒரு வாளாய்கின்றது. (நான் இவற்றைப்பரிஹரி
க்க) என்ன உபாயத்தை யறுஷ்ட்டிப்பேன்?

மது” என்ன, நெருப்புக்குளிருமாபோலே, “கிலாச்சுநிக” என்று
கிளைப்பிட்டதோ? இதுக்குக் காரணமென்னென்கிறான்.

(தென்னன்பொதி) மலயபர்வதம். (மன்னி) லோகத்தை வாழ்
விக்மை நித்யமானாற்போலே எனக்கொருத்திக்குச் சுகிமை நித்யமா
யிற்று. (வீசும்) விரஹாக்கி தன்மேல்தட்டாமே.

(முன்னிய) முன்பேநின்றவனை. (முள்முளரி) முள்ளையுடைத்
தான தாமரைத்தண்டாலே செய்தகூடு. நெஞ்சுக்குப்புறம்பு நவி
கைதவிர்ந்து நெஞ்சையிராகின்றது. (என்செய்கேன்) பிழைக்க
விரகில்லை.

அரு.—“சந்து - சந்தம்.”

மூ.—சன்னவில்தோள் காமன் கருப்புச் சிலைவனையக்,
கொன்னவிலும் பூங்கனைகள் கோத்துப் பொதவணைந்து, அசு
தன்னுடைய தோள்கழிய வாங்கித்,—தமியேன்மேல்
என்னுடைய நெஞ்சே யிலக்காக வெய்கின்றான், அள
பின்னிதனைக்காப்பிர் தானில்லையே,—பேதையேன்

அந்.—கல்நவில், தோள்காமன், கருப்புச்சிலை, வனைய, கொல்விலும்,
(கூ) பூகனைகள், கோத்து, பொத அணைந்து, தன்னுடைய தோள் கழிய வா
ங்கி, என்னுடைய நெஞ்சே, (கௌ) இலக்காக, தமியேன்மேல், எய்கின்றான்,
பின், இதனை, (கூ) காப்பிர்தானில்லையே, பேதையேன்,

அரி.—(ஸ்த்ரீவதத்தில்) கல்லென்று சொல்லப்படுகிற (தருடமான),
புலங்கனையுடைய மம்மதன், (தன்னுடைய) கருப்புவிழை, வனையச்செய்து,
(அதில்) ஹிம்ஸகமென்று சொல்லப்படுகிற, (கூ) புஷ்பபாணங்களைத், தொடு
த்து, (சரீரத்தில்) புகுரும்படி சேர்த்துத், தன் தோள்வரையிலிழுத்து, என்
ஹ்ருதயத்தை, (கௌ) லக்ஷ்யமாகச் செய்து, அஸஹாயையான என்மேல், அடி
யாநின்றான். இப்போது, இதை, (கூ) (ப்பரிஹரித்துக்) காப்பாற்ற வல்லவர்
கள்தானில்லையோ? (நான் அவன் விஷயத்தில்) சபலையானேன்.

(கல்நவில்) பெண்களை நலியநலியப் பூண்கட்டுந்தோள். (பொத
வணைந்து) இலக்குத்தப்பாமல்நின்று நெஞ்சையிலக்காக. பெரு
மாளிவிவனுக்கு விசேஷம்-அமூர்த்தமான நெஞ்சை இலக்காகவெ
ய்கிறான், மாறுகிறிலன். (க) “శ్రవణం వசవం - சரவரஷம்வவர
ஷஹ” இம்மூலபலத்தைப் பெற்றபோதே. என்னுடைய நெஞ்
சென்கிறது-அவனுடைய நெஞ்சிலும் ஓரம்புபட்டாலோ வென்கி
றது. (பின்னிதனை) (2) “అక్షమణి - லக்ஷ்மணஸ்யச
தீமத” என்னும்படியே பெருமாள்கையில் வில்லை வாங்குகிற்போ
லே காமன்கையில் வில்லைவாங்குவானொரு தம்பியில்லையே. கடகிப்
பிக்காப்பாரில்லையேயென்று.

(பேதையேன்) இவ்வாபத்துக்கிட்டுப்பிறந்தா னொருத்தி.

அரு.—பொதவணைந்து அம்புபொதும்படி கிட்டிநின்று. இங்கு மூலப
லம்-நெஞ்சு.

(க) ஸ்ரீராமா - யுத்த -கூச-கஅ. (2) ஸ்ரீராமா -

மு.—கன்னவிலும் காட்டகத் தோர்வல்லிக் கடிமலரின், அஅ
நன்னவாசமற்றாரானு மெய்தாமே,
மன்னும் வறுநிலத்து வாளாங்குருத்ததுபோல், அக
என்னுடைய பெண்மையு மென்னலனு மென்முலையும்,
மன்னுமலர் மங்கைமைந்தன்,—கணபுரத்துப், கூ௦
பொன்மலைபோல் நின்றவன்றன் பொன்னகலம் தோயாவேல்,
என்னிவைதான் வாளாவெனக்கே பொறையாகி, கூக

அந்.—கல்நவிலும், காட்டகத்து, ஓர்வல்லி, கடிமலரின், நல்கறுவாசம்,
(௫) மற்றாரானும், எய்தாமே, மன்னும், வறுநிலத்து, வாளாங்கு, (க௦) உரு
த்ததுபோல், என்னுடைய பெண்மையும், என் நலனும், என் முலையும்,
மலர் மங்கை, (க௫) மன்னும் மைந்தன், கணபுரத்த, பொன்மலைபோல் நின்
றவன் தன், பொன் அகலம், தோயாவேல், (உ௦) வாளா, இவைதான், என்,
எனக்கே பொறையாகி,

அந்.—கல்லென்று சொல்லப்படுகிற (கல்நிறைந்த), காட்டில், ஒரு கொ
டிபானது, பரிமளமுள்ளதன் பூவிலுண்டான, நல்ல செவ்வியபரிமளத்தை,
(௫) ஒருவரும், அதுபவியாமற்படி, பொருந்தியிருக்கிற, பாழ் தேசத்தில்,
வயர்த்தமே, (க௦) வ்யாபிக்கச்செய்கிறதபோல், என் ஸ்திரீதவரும், என்
குணமும், என்ஸ்தங்களும, புஷ்பவாஸிநியான பிராட்டி, (க௫) நித்தயவாஸம்
பண்ணுகிற (நீருமார்பையுடைய), யுவாவாய், திருக்கண்ணபுரத்தில், ஸ்வர்
ணபர்வதம்போல் (ஸுந்தரனாய்), நின்றவனுடைய, அழகிய திருமார்பிலே
சேராவாகில், (உ௦) வ்யர்த்தமான இவைகள் எதுக்காக (இருக்கிறது)? என்
ஒருத்திக்கே பரமாய்,

(கல்நவிலும்). (ஓர்வல்லி) விலக்ஷணமானவல்லி. (கடிமலர்) மதுவை
யுடைய மலர். (நல்கறுவாசம்) நல்லபரிமளம். (மற்றாரானும்) ஓரொ
ருத்தருக்கு. (வறுநிலம்) வெறுமதரை. (மன்னு) மலர்மங்கை மன்னு
ம் மைந்தன். (பொன்அகலம்) கூடவிறுந்தே இவரும் “தண்ணிர்
தண்ணிர்” என்னும்மார்வு. (தோயாவேல்) அப்படி ஸ்ப்ருஹணிய
மான மார்விலே தோயப்பெருதவின்பு. விடாய்த்தார் நினைத்த
மடுவில் முழுகப்பெருதாற்போலே. (க) “மெல்லியல்தோள்தோயந்
தாய்” என்னுமாபோலே அவனும் இத்தலையில்படி. (என்னிவைதான்
வாளா) (உ) “ஷ்ஸூலூஷு ஸ்ஸூலூஷு ஸ்ஸூலூஷு-பர்யலக்ஷமண புஷ்பாணி
நிஷ்ப்பலாநி” நிஷ்ப்பலமானவை எனக்கென்செய்ய? (எனக்கே

அரு.—“தோயாவேல்” என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (விடாய்
த்தார்) இத்யாகி.

மு.—முன்னிருந்து மூக்கின்று மூவாமைக் காப்பதோர்,
மன்னு மருந்தறிவீ ரில்லையே,—மால்விடையின் கூஉ
துன்னுபிட ரெருத்துத் தூக்குண்டு, வன்தொடரால்
கன்னியர்கண் மிளிரக்கட்டுண்டு,—மாலேவாய்த் கூஊ
தன்னுடைய நாவொழியா தாடுந் தனிமணியின்,

அந்.—முன் இருந்து, மூக்கின்று, மூவாமை, காப்பது, ஓர் மன்னும்
மருந்து, (ஊ) அறிவீரில்லையே, மால்விடையின், துன்னுபிடர், எருத்து, தூக்
குண்டு, (கஊ) வன்தொடரால், கன்னியர்கண், மிளிர, கட்டுண்டு, மாலே
வாய், (கஊ) தன்னுடையனா ஒழியாது, ஆடும், தனிமணியின்,

அந்.—முன்னேகின்று, பாதிக்கிறது. (அப்படி) பாதியாமல், காக்கத்த
க்க, ஒரு ஸ்த்திரமான ஒளவுதத்தை. (ஊ) (உங்களில்) அறிந்தவர்களில்லே
யோ? (நாகினிடத்தில்) வ்யாமோஹத்தையுடைய சேக்களின், பெருத்த,
பிடரியிலுள்ள, முசுப்பில், தூக்கப்பட்டதாய், (கஊ) வலியசங்கிலியால், பெ
ண்களின் கண்கள், அடித்துப் பார்க்கும்படி, கட்டப்பட்டதாய், இரவில்,
(கஊ) தன்னுடைய நாக்கு ஓயாமல், அடித்தக் கொள்ளுகிறதாய், ஸ்லாக்ய
மான மணிகளினுடைய,

பொறையாகி இருவர் சுமக்கக்கடவ முலையை ஒருவர் சுமக்கப்போ
மோவென்கை. (முன்னிருந்து) என் கண்கள்காண மூக்கவேணு
மோ? என்னைவிடிக் கடக்க நின்று மூக்கலாகாதோ? (க)
“வ்யோஸ்யாஹ்யதிவர்த்தே” என்ற பெ
ருமானைப்போலே. (உ)* உன்னித்தெழுந்த வென்தடமுலைப்பட்டபாடி.
(மூவாமை) அவனைக் கொடுவந்து தருவாரில்லையே. (மன்னுமரு
ந்து) (ஊ) ஸ்மடம் ராஜா ராஜா ஸ்மடம் கந்துமர்ஹதி” என்று கடலைச் சரணம்புக
என்றும்போலே, “மடலைச் சரணம்புகு” என்பாரில்லையே. இங்கு
“ஓராத்ரானிகர் இல்லையோ? என்று கேட்கிறார்” என்றுபட்டார்.

(மால்விடையின்) நாகின்மேலேபித்தேறின விடையின். (துன்னு)
கடியுடைத்தானபிடரியில் ககுத்திலே தூக்குண்டு. (வன்துடரால்-
கட்டுண்டு) தார்மிகர்களுக்கு அவிழ்த்துவிடவொண்ணாதபடி பிணை
க்கை. (கன்னியர்) ப்ரணயத்தில் புதியதுண்டறியாதாரும் வெருவி
விழிக்கை. (மாலேவாய்) ஊடல் தீரும்காலம், (தனிமணி) வ்யஸகிச்

அநு —(ஆத்தரானிகர்) முமுக்ஷுக்களாய், கடகரென்றபடி. “துன்னு”
கடியாய் ஸ்ரீலக்கென்றபடி “பிடரி” பிடரி. தொடர்என்று சங்கிலி.

(க) ஸ்ரீராமா யுத்த-ஊ-ஊ. (உ) நாய்ச்-திரு-க-ஊ. (ஊ) ஸ்ரீராமா-யுத்த-க-ஊ-ஊ.

மூ.—இன்னிசை யோசையும் வந்தென் செவிதனக்கே, கூசு
கொன்னவிலு மெஃகில் கொடிதாய் நெடிதாகும்,
என்னிதனைக் காக்குமா சொல்லீர்,—இதுவினைத்த கூரு
மன்னன் நறுந்துழாய் வாழ்மார்பன், மாமதிகோள்
முன்னம்விடுத்த

அந்.—இன் இசை ஓசையும், வந்து, என் செவிதனக்கே, கொல்நவிலும், எஃகில், (௩) கொடிதாய், நெடிதாகும், இதனை, காக்குமா, என், (க௦) சொல்லீர், இது வினைத்த, மன்னன், நறுந்துழாய், வாழ்மார்பன், (கூ) மா, மதி, கோள், முன்னம், விடுத்த, (௨௦)

அரி.—ஸ்ராவ்யமான சப்தத்தினொலியும், வந்து, என்காதுகளுக்கு மாத்ரமே, கொல்லுமென்று ப்ரஸித்தமான, குலத்தைக் காட்டிலும், (௩) க்ரூரமாய், வளரானின்றது, இதை (ப்போக்கி), ரக்ஷிக்கும் ப்ரகாரம், ஏது? (க௦) சொல்லுங்கோள். இந்தப்ராதையை உண்டாக்கின, ஸ்வாமியாய், பரிமளிதமான திருத்துழாய், விளங்காநின்ற திருமார்பை யுடையனாய், (கூ) (பாதகரில்) பெரியனான, சந்த்ரனுடைய, துக்கத்தை, பூர்வகாலத்தில், போக்கின, (௨௦)

கைக்குத்தீதானே தனியென்னுமத்தனை. (இன்னிசையோசை) இனிய பாட்டுக்கேட்டால் படுமோபாதி படுத்தவற்றாயிருக்கை. (செவிதனக்கே) ஹ்ருதயத்திலே வருவதற்குமுன்னே செவியிலே சுட்டுக்கொடுவரும். (நெடிதாகும்) ஓரீட்டிலே முடித்துவிடாதே சித்ரவதம்பண்ணும். (என்னிதனைக்காக்குமா சொல்லீர்) எவ்வழியாலே ஸ்திரீத்வத்தைக்காப்பேன் சொல்லீரென்கிறார்.

(இதுவினைத்த) தென்றல், அன்றில், குழல், விடை உள்ளிட்டன இருந்ததே குடியாக என்மேலே படையேறும்படி வினைத்த. கையும் மடலுமாக்கினபடியென்றுமாம். இப்படியாகைக்கு அபிநிவேசத்தை வினைப்பிக்கை. (மன்னன்) இத்தலை அப்படியாகத்தான் உஜ்வலனாபடி. (நறுந்துழாய்) இப்படி படுத்துகைக்கு ப்ரஹ்மாஸ்தரம். (வாழ்மார்பன்) தானும் திருத்துழாயோபாதிவாழ நினைக்கிறார். (மாமதி) எங்கள் பகையைவினைக்கிறானென்கை. நீ அவன் கோள் விடாவிட்டாலும் அவன்தானே எங்களை பாதிக்கவல்லவன்.

அரு.—“மாமதி” எங்கள் பகையான சந்த்ரனை வ்யாதிபைப்போக்கிவளர்க்கை. மாமதி என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார், (நீயவன்கோள்) இது யாதி.

நீ (பா)வ்யஸநிக்கைக்குத்தானென்னுமத்தனை.

மூ.—

முகில்வண்ணன்,—காயாவின் கூசு

சின்னநறும் பூந்திகழ் வண்ணன், வண்ணம்போ
லன்னகடலை மலையிட்டணைகட்டி,
மன்னிராவணனை மாமண்டு வெஞ்சமத்துப்,
பொன்முடிகள் பத்தும் புரளச் சரந்துரந்து,

கூஅ

அந்.—முகில் வண்ணன், காயாவின், சின்ன, நறும், பூ, (௫) திகழ்வண்ணன், வண்ணம்போல் அன்ன, கடலை, மலைஇட்டு, அணைகட்டி (க௦) மா, மண்டு, வெம்சமத்து, மன்னன், இராவணனை, (௧௭) பொன்முடிகள் பத்தும், புரள, சரந்துரந்து,

அர்.—மேகத்தின் ஸ்வபாவத்தையுடையனாய் (பரமோதாரனாய்), காயாவினுடைய, சிறிபதாய், பரிமாமுள்ள, புஷ்பத்தினுடைய, (௫) விளங்காநின்ற மேனியை யுடையனாய். (தன்னுடைய) வர்ணம்போன்ற வர்ணத்தையுடைய, ஸமுத்ரத்தை, மலைகளைப்பொகட்டு, ஸேதுகட்டி, (க௦) குதிரை (முதலியவை), நிறைந்த, கொடியயுத்தத்தில், ராஜாவாகிய, ராவணனை, (௧௫) (அவனுடைய) அழகிய தலைகள் பத்தும், (பூமியில்விழுந்து) புரளும்படி, பாணங்களைவிட்டு,

(முகில்வண்ணன்) ஜலஸ்த்தலவிபாகமில்லாதவன். மதியைரசூழித்த உத்தமன். § (சின்னநறும்பூங்கடலென்னுதல், மேகமென்னுதல்;) சிறுத்தகாயாம்பூவென்கிறது. அணுகலாயிருக்கை.

(வண்ணம்போலன்ன கடலை) சத்ருக்களன்றிக்கே, ஸஜாதீயமான கடல் என்னகுற்றஞ்செய்தது. (மாமண்டு) சதுரங்கபலத்துக்கு முபலக்ஷணம். (வெம்சமத்து) அவற்றையுடைய யுத்தம். திறந்துகிடந்தவாசலிலே நாய்புகுருமாபோலே புக்குப்போமத்தனையன்றிக்கே, யுத்தத்திலே நேர்நின்று. (பொன்முடிகள்) மனிச்சனிவென்று எதிரியையும் மதியாதே ஒப்பித்துவந்தபடி. (புரள) தலையோடே உயிரையும் துண்டித்தான். அதாகிறது, உயிரும் தப்பவிரகில்லாதபடி அம்புதுழைந்தசடக்கு. (சரந்துரந்து) வரபலத்

அந்.—முகில்வண்ணன். ப்ரயோஜநாந்தரபரனான சத்ரனை ரகூழித்தபடி. “அன்னகடல்” ஸாஜாதீயம் நின்ற ஸாம்யத்தாலே. “மா மண்டு” மா-நாலுகால்பதார்த்த மாகையாலே ஆணை குதிரைநிறைந்திருக்கை. மேலே “சரந்துரந்து” என்றதைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (திருந்து) இத்தயாதி. அன்றியே, மண்டென்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (திருந்துகிடந்த) இத்தயாதி. அப்போது மண்டுதல்-எற்றுகை.

§ குண்டலி தம்ச்வா சித்தம்.

மு—தென்னுலக மேற்றுவித்த சேவகனை, —ஆயிரக்கண்
மன்னவன் வானமும் வானவர்தம் பொன்னுலகும்,
தன்னுடைய தோள்வலியால் கைக்கொண்ட தானவனைப்,
பின்னோ ரரியுருவமாகி பெரிவிழித்துக், க00

அந்.—தென்உலகம், ஏற்றுவித்த, சேவகனை, ஆயிரக்கண், மன்னவன்,
(௫) வானமும், வானவர்தம் பொன்உலகும், தன்னுடைய தோள்வலியால்,
கைக்கொண்ட, தானவனை, (க0) பின், ஓர் அரியுருவமாகி, எரிவிழித்து,

அர்.—தென்திக்கிலுள்ள யமலோகத்தை, அடைவிப்பித்த, குரனும்;
ஆயிரக்கண்களையுடைய, இந்த்ரனுடைய, (௫) ஸ்வர்க்கலோகத்தையும், (மற்
றும்) தேவர்களுடைய அழகியலோகங்களையும், தன்புஜபலத்தினால், வசமா
க்கிக்கொண்ட, ஹிரண்யாஸுரனைச், (க0) சிறிதுகாலம்கழித்து, அத்தீய
மான நரஸிம்ஹமாய், அனலெறியும்படி விழித்து,

தாலே அறுத்த தலைமுளைக்க அவற்றுக்குத்தக்கபடிவிட்ட அம்பின்
பெருமை. (தென்னுலகம்) யமலோகம்பாழ்ப்பிம்படி முன்பு இங்கே
வந்து இவனுக்குப் பணிசெய்தபேர், இப்போது அவனுக்குப் பணி
செய்ய, அவ்வூர் பாழ்தீரும்படி குடியேறிற்று.

(ஆயிரக்கண்) தன் விபூதிரக்ஷிக்கவேண்டிங்கண். (தோள்வலியா
ல்) வரபலத்தால்அன்று “என்னது” என்று வரையிட்டிப் போமத்
தனை. (பின்) சிலகாலஞ்சென்றபின்பு. (ஓரரி) தன்னாலும் இவ்வடி
வுகொள்ளவொண்ணது. (ஆகி) வரபலத்தாலே மிகைத்தஹிரண்
யனை அழிக்கைக்காகச் சேராத நரத்வஸிம்ஹத்வங்களைச்சேர்த்தபடி.
(எரிவிழித்து) குளிர்த்தியையுடைத்தானகண்கள் “ஆஸ்ரிதகிரோதி”
என்றவாறே நெருப்பையுமிழ்வற்றாயின. (வெம்சமத்துக்கொல்லா
தே) ஓரம்பையிட்டித் தலையையுருட்டிற்றாகில் முடிசூட்டினதோ

அந்.—“மன்னவன் வானம்” என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார்
(தோள்வலி) இத்தயாதி. ஹிரண்யனைப்போல் வரபுஜபலத்தாலே “தன்னது”
என்றிருக்கையன்றிக்கே “என்னது” என்று வரையிடும்படி ஸ்வாபாவிக
மான ஸ்வர்க்கமென்றபடி, அன்றியே “தன்னுடைய தோள்வலியால்” என்
றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் (தோள்வலி) இத்தயாதி. (அன்று) அக்காலத்
திலே. ஹிரண்யன் தன்னுடைய பலத்தாலே என்னதென்று வரையிட்டிரு
க்குமென்றபடி.

மூ.—கொன்னவிலும் வெஞ்சமத்துக் கொல்லாதே,—வல்லாளன்
மன்னுமணிக்குஞ்சிபற்றி வரவீர்த்துத், க0க
தன்னுடைய தாள்மேல்கிடாத்தி,—அவனுடைய
பொன்னகலம் வள்ளுகிரால் போழ்ந்துபுகழ் படைத்த, க0உ
மின்னிலங்கு மாழிப்படைத் தடக்கைவீரனை,

அந்.—நவிலும்கொல், வெம்சமத்து, கொல்லாதே, வல்லாளன், மணிம
ன்னு குஞ்சிபற்றி, (கி) வரவீர்த்து, தன்னுடையதாள்மேல் கிடாத்தி, அவனு
டைய பொன்னகலம், வள்ளுகிரால், போழ்ந்து, (க0) புகழ்ப்படைத்த, மின்
இலங்கும், ஆழிப்படை, தடக்கை, வீரனை, (உ0)

அரி.—புகழ்த்தக்க கொலையையுடைய, கொடியபுகழ்த்ததில், கொல்லா
மல், பலிவட்டனை அவனுடைய, மணிமயமானகிரீடம் பொருந்தியிருக்கிற
குடுமியைப்பிடித்து, (கி) அருகேவரும்படி இழுத்துத், தன்திருவடிகளின்
மேலே பொகட்டுக்கொண்டு, அவனது அழகியமார்பைக், கூரியநகங்களி
னால், கிழித்தாக், (க0) கீர்த்தியையுடையனும், மின்னிக்கொண்டு விளங்கு
கிற, திருவாழியாகிற ஆயுதத்தை, விசாலமாகிய திருக்கையிலேயுடைய
னுமான, குரலும்; (க0)

டொக்கும். (வல்லாளன்) நரஸிம்ஹமும் பிற்காலிக்கவேண்டும்படி
யிருக்கை. (மன்னுமணிக்குஞ்சி) “ஹிரண்யாயநமஃ” என்று சொ
ல்லும்படி செலுத்தினகாலம். (மன்னுமணிக்குஞ்சிபற்றிவரவீர்
த்து) முடியைப்பற்றினபோதே ப்ராணன்போயிற்று; பின்னை பிண
த்தையிழுக்குமோபாதி தன்னுடைய பிராட்டி சாயக்கடவமடியி
லே, என்னைப்போலன்றிக்கே, முருட்டுப்பையலையோ மடியிலேற்
றுவ தென்கிறார். (பொன்னகலம்) திருவுகிருக்கிரைபோர வளர்ந்
தமார்வு. (வள்ளுகிரால்போழ்ந்து புகழ்ப்படைத்த) தமப்பன் பகை
யாகச் சிறுக்கனுக்கு உதவினென்னும்புகழ்ப்படைத்த. (மின்னில
ங்குமாழி) திருவுகிருக்கிரை போந்ததித்தனை. திருவாழி, தனக்
கிரை போராமையாலே சீறி நாக்குநீட்டுகிறபடி. (வீரனை) திருமந்
த்ரத்தின்படியே அநுஸந்திக்கிறது.

அரு.—“வல்லாளன் மன்னு” என்று கூட்டி யருளிச்செய்கிறார் (ஹிர
ண்யாய) என்று. காலத்தோடே மன்னியிருக்கை. (வீரனை) (ச) க்ருஷ்ண-
உச்சம் வீரம்” என்ற திருமந்த்ரத்தின்படியே என்றபடி.

(ச) நரஸிம்ஹம்த்ரம்.

மு.—மன்னிவ் வகலிடத்தை மாமுதுநீர் தான்விழுங்கப், க0௩
பின்னுமோ ரேனமாய்ப் புக்கு வளைமருப்பில்,
கொன்னவிலும் கூர்நுதிமேல் வைத்தெடுத்த கூத்தனை, க0௪
மன்னும் வடமலையை மத்தாக மாசுணத்தால்,
மின்னு மிரு கடரும் விண்ணும் பிறங்கொளியும், க0௫
தன்னினுடனே சுழல மலை திரித்து, ஆவ்
கின்னமுதம் வானவரை யூட்டி, அவருடைய க0௬

அந்.—மன்னு இ அகலிடத்தை, மாமுதுநீர்தான், விழுங்க, பின்னும்,
ஒர்னமாய்ப்புக்கு, (௫) வளைமருப்பில், கொல்விலும், கூர்நுதிமேல்வை
த்து, எடுத்தகூத்தனை, மன்னும், (௧0)வடமலையை, மத்தாக, மாசுணத்தால்,
மின்னும், இருகடரும், (௧௫) விண்ணும், பிறங்கொளியும், தன்னினுடனே சு
ழல, மலையிரித்து, ஆங்கு, (௨0) இன்அமுதம், வானவரைவாட்டி, அவரு
டைய

அந்.—(ப்ராணிகள்) பொருந்தியிருக்கிற இந்தவிசாலமானபூமியைப், பெ
ரியஸமுத்ரம்தானே, சுபளிகரிக்க, மறுபடியும், ஒருவராஹாவதாரமுடைய
னாய்ப் ப்ரவேசித்து, (௫) வளைந்தகொம்பினுடைய, (சுத்ருக்களைக்) கொல்லு
மென்று ப்ரஸித்தமான, கூரியதனியின்மேல் வைத்துக்கொண்டு, உத்தரித்த
அழகிய சேஷ்டிதங்கையுடையனாய், ஸ்த்திரப்பட்டிருக்கிற, (௧0) வடதிக்கி
லுள்ள மந்தரமலையை, மத்தாகச்செய்து, (வாஸுகியாகிற) பாம்பினால்
(சுற்றி), ப்ரகாசிக்கிற, இரண்டுதேஜஸ்பதார்த்தங்களாகிற சுந்தரஸூரியர்க
ளும், (௧௫) ஆகாசமும், ப்ரகாசிக்கிற (மற்ற) தேஜஸஸூசுக்களும், தன்னோடு
சுழலும்படி, (அந்த) மலையினால்கடைந்து, அந்தஸமுத்ரத்திலின்றுமுண்
டான, (௨0) இனியஅம்ருதத்தை, தேவர்களுக்குபுஜிப்பித்து, அத்தேவர்களு
டைய

(மன்னிவ்வகலிடம்) எல்லாரும் பொருந்தும் பூமி. (தான்விழு
ங்க) (௧) “அஷ்ட ஸ்ரீஷ்டி-அத்ப்யபிருதிவி” என்று உண்டாக்கின
தானே விழுங்க. (பின்னும்) ரக்ஷணத்திலே. (ஒரேனம்) அழிவுக்
கிட்ட உடம்புக்கு ஆஸத்திவழிக்கவேண்டும்படியிருக்கை. (கூர்
நுதி) கூரியதான அக்ரம் (அக்ரம்).

(மன்னும் வடமலையை) நற்றரிக்கவைத்தபடி. கடையப் பிதிரா
தமலை. (மின்னுமிருகடரும் விண்ணும்) மற்றுள்ளதேஜஸ்பதார்த்த

அந்.—“வடமலை” வடக்கேயிருக்கிற மந்தரபர்வதம்.

(௧) தைத்தி - ஆந்த்.

மு.—மன்னும் துயர்கடிந்த வள்ளலை, —மற்றன்றியும்
தன்னுருவ மாருமறியாமல் தானங்கோர், க௦௭
மன்னுங் குறநுருவில் மாணியாய், —மாவலிதன்
பொன்னியலும் வேள்விக்கண் புக்திருந்து, போர்வேந்தர் க௦௮
மன்னை மனங்கொள்ள வஞ்சித்து நெஞ்சருக்கி,
என்னுடைய பாதத்தால் யானளப்ப மூவடிமண், க௦௯
மன்னு தருகென்றுவாய் திறப்ப,—

அந்.—மன்னும் துயர், கடிந்தவள்ளலை, மற்றன்றியும், தன்உருவம், ஆரு
ம் அறியாமல், (௫) தான், அங்கு, ஓர் குறள் உருவில் மன்னும், மாணியாய்,
மாவலிதன் பொன்னியலும் வேள்விக்கண்டிருக்கு, (௧௦) இருந்து, போர்வேந்தர்
மன்னை, மனங்கொள்ள, வஞ்சித்து, நெஞ்சுருக்கி, (௧௫) மன்னு, என்னு
டையபாதத்தால், யான் அளப்ப, மூ அடிமண், தருகென்று, (௨௦) வாய்தி
றப்ப,

அர்.—சிரகாலிகமானதுக்கதைப், போக்கடித்த உதாரணம்; அதற்கு
மேல், தன்ஸ்வரூபத்தை, ஒருவருமறியாமற்படி, (௫) தான், அவ்வவஸ்தை
யில், ஒருவாமாவேஷத்தில்பொருந்திய, ப்ரஹ்மசாரியாய், மஹாபலியினு
டைய, ஸ்லாக்யமான குணங்களைபுடைய யாகத்தில் ப்ரவேசித்து, (௧௦) ஸ்த்
திரமாயிருந்து, ரணகுரரான ராஜாக்களுக்கு கிர்வாஹகனன மஹாபலியினு
டைய, மநஸ்ஸை (சுக்ராநிகள்) அபஹரிக்க, (அவர்களை) வஞ்சித்து, (மஹா
பலியின்) மநஸ்ஸைஉருகச்செய்து, (௧௫) ஓ! ராஜனே! என்காலினால், நான்
அளக்க, மூன்றடியளவுள்ள பூமியைக், கொடுவென்று, (௨௦) சொல்ல,

ங்களும். (மன்னும் துயர்) யாவதாத்மபாவியான தாரித்யம். (ப்ர
யோஜநாந்தர பரர்க்கு மகப்பட.

(மற்றன்றியும்) ப்ரதாபத்துக் கெதிர்த்தட்டான தாழ்வுகள் பே
சுகிறது. (தன்னுருவ மாருமறியாமல்) பெரியபிராட்டியாரும் நித்
யஸூரிகளும். (மன்னுங்குறநுரு) வைத்தகண் வாங்கவொண்ண
தவழகு. (பொன்னியலும் வேள்விக்கண்) மஹாபலியைப்போலே
நானும் யாகம்பண்ணினானாகில் தானே வருமிதே என்றுகருத்து.
(போர்வேந்தர்மன்னை) மஹாராஜனை. (மனங்கொள்ள வஞ்சித்து)
சுக்ரபகவானுள்ளிட்டார். (என்னுடையபாதத்தால் யானளப்ப)

அரு.—“மனங்கொள்ள” சுக்ராநிகள் அவன் மநஸ்ஸைத் தங்கள் வச
மாகக்கொள்ள, அத்நையும் வஞ்சித்தென்றபடி. நெஞ்சருக்கின ப்ரகாரத்
தை பதங்களை யங்வயித்தருளிக்கொண்டிருக்கிறார் (என்னுடைய பாதத்தால்) இத்
யாதி.

மூ.—

மற்றவனும்

என்னால் தரப்பட்ட தென்றலுமே, அத்துணைக்கண்
மின்னூர் மணிமுடிபோய் வின்தடவ, —மேலெடுத்த
பொன்னூர் கணைகழற்கா லேழுலகும் போய்க்கிடந்து, அங்
கொன்றாவசரார்துளங்கச் செலநீட்டி,
மன்னிவ் வகவிடத்தை மாவலியை வஞ்சித்துத், ககந்.

அநீ.—மற்று அவனும், என்னால் தரப்பட்டது என்றனும், அத்துணைக்
கண், மின், மணிஆர்முடி போய், (கூ) வின்தடவ, மேல்எடுத்த, பொன்னூர்,
கணைகழற்கால், போய், (கௌ) ஏழ்உலகம்கடந்து, அங்கு, ஒன்றாஅசரார் துள
ங்கச்செலநீட்டி, மாவலியை வஞ்சித்து, மன்னிஅகவிடத்தை, (கக)

அரி.—அதற்குமேல் அவனும், என்னால் கொடுக்கப்பட்டது என்று சொ
ல்ல, அந்தக்ஷணத்தில், ப்ரகாசிக்கிற, மணிகள்கிறைந்த கிரீடம்போய், (கூ)
ஆகாசத்தைவ்யாபிக்க, மேலேயெடுக்கப்பட்ட, பொன்னினுல்கிறைந்து,
சப்திக்கிறவீரக்கழல்களையுடைய திருவடிகள், சென்று, (கௌ) ஸப்தலோகங்
களையும் வ்யாபித்து, அவ்வவஸ்த்தையில், பொருந்தாத (சத்ருக்களான) (நம
சிப்ரப்ருதி) அஸுரர்கள் பயப்பட்டுச் செல்லும்படி (அத்திருவடிகளை) நீட்டி,
மஹாபலியை வஞ்சனைசெய்து, ஸ்த்திரமரண இந்த்ரபூமியைத், (கக)

என்றுதுடங்கி “ராஜாவே!” என்ன, திரியப்பார்க்க, “மூவடி”
என்ன, “என்னன்புது?” என்ன, “மண்” என்ன, “ஆர்கா
லாவே?” என்ன, “என்காலாவே” என்ன, “பெரியதொருகாலாவே
கொண்டாலோ?” என்ன, “என்னபேகையன்றோ நீ செய்யக்க
டவது” என்ன, பேசாதிருந்தான், இவன்பேச்சுக் கேட்கைக்காக;
இவனும் “ஈண்டென தாராய்” என்றுவாய்விட, அவ்வாய்விட்டத்
தைக்கண்டு மஹாபலியும் இட்டிமாற்றைப்போலே வேறொருவனு
ன்படியாலே “மற்றவனும்” என்கிறது. (என்னால் தரப்பட்டதென்
றலுமே) (க) “दृष्टुं नृणां धर्मं यन्मया - தத்தமஸ்யாபயம்மயா”
என்றபெருமானைப்போலே. (அத்துணைக்கண்) அந்தக்ஷணத்திலே.
(பொன்னூர்களைகழல்) ஸப்ருஹாவிஷயமாய் ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்துக்
குப் பின்னை ஒன்றுவேண்டாதபடி சப்தியானின்றள்ள வீரக்கழலை
யுடைய திருவடிகள். (ஒன்றாவசரார்) உகவாதநமசிப்ரப்ருதிகள். (மன்
னிவ்வகவிடம்) அவனுக்கடிப்பட்டிருக்கை. (தன்னுலகமாக்குவித்த)

மு.—தன்னுலக மாக்குவித்த தாளானை,—தாமரைமேல்
மின்னிடையாள் நாயகனை விண்ணகருள் பொன்மலையைப்,
பொன்னிமணி கொழிக்கும் பூங் குடந்தைப் போர்விடையைத்,
தென்னன் குறுங்குடியுள் செம்பவளக் குன்றினை, ககசு
மன்னிய தன்சேறை வள்ளலை,—

அந்.—தன்உலகமாக்குவித்தாளானை, தாமரைமேல், மின்இடையாள்
நாயகனை, விண்ணகருள், பொன்மலையை, (கடு) பொன்னி, மணிகொழிக்கும்,
பூகுடந்தை, போர்விடையை, தென்னன், (க௦) குறுங்குடியுள், செம்பவளக்
குன்றினை, தன்சேறை, மன்னிய, வள்ளலை, (கடு)

அர்.—தன்லோகமாக்கிக்கொண்ட திருவடிகளையுடையனாய், தாமரைபு
ஷ்பத்தின்மேல்வலிக்கிற, மின்போலதிஸுலக்ஷணமான இடையையுடைய
பிராட்டிக்குவல்லபனாய், திருவிண்ணகரில், பொன்மலைபோலதிஸுந்தரனாய்
கம்பீரனாய் யெழுந்தருளியிருக்கிறவனாய், (டு) திருக்காவேரி, ரத்னங்களைக்குவிக்க
கிற, அழகிய திருக்குடந்தையிலெழுந்தருளியிருக்கிற, ரணவீரனாய், தென்
தேசத்தில் அழகிய, (க௦) திருக்குறுங்குடியுள், சிவந்த பவளமலைபோலிருக்கி
றவனாய், குளிர்த்த திருச்சேறையில், பொருந்தியிருக்கிற, உதாரனாய்; (கடு)

ஆஸ்ரிதரோமி தன்னோமி வாசியில்லாமையாலே, இந்த்ரனுக்கெ
ன்னொதொழிகிறது. (தாளானை) தாளென்று திருவடிகள்.

தான் குணவானாக பாவித்து நின்ற விடங்களிலே, “இவன்
குணவான்” என்று அறியாதே கொள்ளுங்கோள்” என்று சாற்று
கிறேன். (தாமரைமேலித்யாதி) இதுக்கெல்லா மடியான பிராட்டி
யோடே திருவிண்ணகரிலே அவளோட்டை ஸம்ஸ்லேஷம் திருமே
னியிலே நிழலிட நிற்கிறவனை. (பொன்னி) அவதாரங்களைப்பண்ணி
ப் பரதிபகூ நிரஸநம்பண்ணி இளைப்பாறச் சாய்ந்தவனை. (தென்னன்)
வைத்த கண் வாங்கவொண்ணாதவழகு. (மன்னிய) பரதிகூலர்நடு
வே, ஆஸ்ரிதர்க்குத் தன்னைக் கொடுத்தாக்கொண்டு இருக்கிற ஓளதா
ர்யம்.

அரு.—மேல், திருப்பதிகளுக்கு அவதாரிகையருளிச்செய்கிறார் (தான்
குணவானாக) இத்யாதி. (இதுக்கெல்லாம்) ஆஸ்ரிதரகூணம் அநாஸ்ரித நிரஸ
நம் இதுக்கெல்லாம் ஹேது அவளென்றபடி.

ஸ்ரீ.—

மாமலர்மேல்

அன்னம் துயிலுமணி நீர்வயலாவி, ககரு
என்னுடைய வின்னமுதை யெவ்வுள் பெருமலையைக்,
கன்னிமதின்கூழ் கணமங்கைக் கற்பகத்தை, ககசு
மின்னையிருசுடரைவெள் ளறையுள் கல்லறைமேல்
பொன்னை, மரதகத்தைப்புட்குழி யெம்போரேற்றை, ககள

அந்.—மாமலர்மேல், அன்னம்துயிலும், அணிநீர், வயலாவி, என்னுடைய இன்அமுதை, (௩) எவ்வுள் பெருமலையை, கன்னி, மதின்கூழ், கணமங்கை, கற்பகத்தை, (க௦) மின்னை, இருசுடரை, வெள்ளறையுள், கல்அறைமேல் பொன்னை, மரதகத்தை, (க௩) புள்குழி எம்போர்ஏற்றை,

அர்.—ஸ்லாக்யமான தாமரைப்பூக்களின்மேல், ஹம்ஸங்கள் கண்வளருகிற, அழகிய நீரையுடைய, திருவாலியிலெழுந்தருளியிருக்கிற, என்னுடைய பரம்போக்யனாய், (௩) திருவெவ்வுளில், பெரிய மலேபாலெழுந்தருளியிருக்கிறவனாய், அபூர்வமான மதினாலேகுழப்பட்ட, திருக்கண்ணமங்கையில், கல்பவ்ருகும்போலெழுந்தருளியிருக்கிற பரமோதாரனாய், (க௦) மின்னநின்ற பிராட்டியோடுகூடினவனாய், இரண்டு தேஜோரூபிகளான ஸுதர்சநபாஞ்சஜ்யங்களோடு கூடினவனாய், திருவெள்ளறையினுள்ளே, ரத்நமயமான திருக்கோயிலிலெழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்லாக்யமானவனாய், பச்சைவண்ணனாய் (ஸ்ராமஹரனாய்,) (க௩) திருப்புட்குழியிலெழுந்தருளியிருக்கிற என்னுடைய ஸ்வாமியான போர்வேந்தனாய்,

(மாமலர்மேல்) ஊடல் துடக்கமானவை கிட்டாமல். (அன்னம் துயிலும்) போகத்துக்கேற்றவற்றையிட்டு உறங்கும் படுக்கையிறே. (என்னுடைய) இரண்டு தலைவாரமும் தம்மது. (எவ்வுள்) அநுபவித்து முடிக்கவொண்ணுமை. (கன்னிமதின்கூழ் - கற்பகம்) என்று காவலிட்டு நின்றார்.

(மின்னையிருசுடரை) இவற்றின் தன்மையையுடையவனை. (வெள்ளறை) சிரிய வஸ்துவென்று சேர்க்கிறார். (புட்குழி) ப்ரதிபக்ஷத்துக்குக் கணிசிக்கவொண்ணுமை. (மன்னுமரங்கம்) (க) “அற்ற

அரு.—“என்னுடைய” குடிவாரம் கிலவாரம் ஆக இரண்டு தலைவாரமும் தம்மதென்றபடி.

மூ.—மன்னுமரங்கத் தெம்மாமணியை, —வல்லவாழ்
 பின்னைமணுளனைப் பேரில்பிறப்பிலியைத், ககஅ
 தொன்னீர் கடல்கிடந்த தோளாமணிச்சுடரை,
 என்மனத்து மாலை யிடவெந்தையீசனை, ககக
 மன்னுங் கடல்மல்லை மாயவனை, —வானவர்தம்
 சென்னிமணிச் சுடரைத் தண்கால்திறல் வலியைத், கஉ௦

அந்.—அரங்கத்தமன்னும், எம்மாமணியை, வல்லவாழ், பின்னைமணுளனை, பேரில், (௫) பிறப்பிலியை, தொல்கீர்கடல் கிடந்த, தோளா மணி, சுடரை, என்மனத்துமாலை, (க௦) இடவெந்தையீசனை, கடல்மல்லைமன்னும், மாயவனை, வானவர்தம்சென்னி, சுடர்மணியை, (க௫) தண்கால், திறல்வலியை,

அர்.—திருவரங்கத்தில் நித்ய வாஸம்பண்ணுகிறவனும், எமக்குப் பெரிய மணிபோல் ஸ்லாக்யனுமாயிருக்கிறவனும், திருவல்லவாழிலெழுந்தருளியிருக்கிற, நீளநாயகனும், திருப்பேரிலெழுந்தருளியிருக்கிற, (௫) (கர்மாதீந) ஜம்ரஹிதனும், பழைய (அகாதமான) ஜலத்தையுடைய (திருப்பாற்) கடலில் சுயநித்திருக்கிறவனும், துனையாதமணிபோல், உஜ்வலனுமானவனும், என்மநல்லில் வ்யாடோஹத்தையுடையவனும், (க௦) திருவிடவெந்தையிலெழுந்தருளியிருக்கிற, ப்ரபுவாய், திருக்கடல்மல்லையில் பொருந்தியிருக்கிற ஆஸ்சர்யபூதனும், நித்யஸூரிகளுடைய திருமுடிக்கு, உஜ்வலமான மணியானவனும், (க௫) திருத்தண்காலிலெழுந்தருளியிருக்கிற அதிபலிஷ்ட்டனும்,

பற்றர்” என்றும் (க) “நல்லார்கள்வாழும்” என்றும். (மன்னுமரங்கம்) கண்டார் விடாத தேசம்.

(வல்லவாழ் பின்னை) நப்பின்னைப் பிராட்டியைத் திருமணம் புணர்ந்த செவ்விதோற்றநிற்கை. (பேரில்) இதுக்கு முன்பு பிறவாதே பின்பு பிறக்கவிருக்கிறவனை. (தொல்கீர்) அவதாரத்துக்கு நாதற்கால். (தோளாமணிச்சுடரை) துளைப்படாத மணியினொளி தானாவனை. (என் மனத்துமாலை) என் பக்கவிலே வ்யாடோஹத்தைப்பண்ணி என் ஹ்ருதயத்தில் நிற்கிறவனை. (இடவெந்தையீசனை) ஸர்வேஸ்வரத்வம் நிழலிடநிற்கிறவனை. (மன்னும் கடல்மல்லை) ஆஸ்ரிதர்க்காகத் தரையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை.

(வானவர்தம் §(சென்னிமணிச்சுடரை)). *அயர்வறுமமரர்கள் சிரோஹுஷணம். (தண்கால்§(திறல்வலியை)) ஸல்லாரையும் ஜயிக்கும்

மு.—தன்னைப் பிறரறியாத் தத்துவத்தை முத்தினை,
 அன்னத்தை மீனையரியை யருமறையை, கஉக
 முன்னிவ் வுலகுண்ட மூர்த்தியைக்,—கோவலூர்
 மன்னுமிடைகழியெம்மாயவனைப், பேயலறப் கஉஉ
 பின்னும் முலையுண்ட பிள்ளையை,—அள்ளல்வாய்

அந்.—தன்னை, பிறர்அறியாத் தத்துவத்தை, முத்தினை, அன்னத்தை,
 (௫) மீனை, அரியை, அருமறையை, இவ்வுலகு முன் உண்ட மூர்த்தியை,
 கோவலூர் இடைகழி மன்னும் எம்மாயவனை, (௬) பேய்அலற, பின்னும்,
 முலைஉண்டபிள்ளையை, அள்ளல்வாய்,

அரி.—தன்னை, அபலார் (சத்ருக்கள்) அறியாத், ஸ்வபாவத்தையுடைய
 யனாய், முத்துப்போல் ஸ்ரமஹரனாய், ஹம்ஸமாயவதரித்தவனாய், (௫) மத்ஸ்
 யாவதார மெடுத்தவனாய், ஹயக்ரீவநபியாய், தூர்லபமான (அர்த்தத்தையு
 டைய) வேதங்களுக்கு நிர்வாஹனாய், இந்தப்பூமியை முற்காலத்தில் அமுது
 செய்த ஸ்வாமியாய், திருக்கோவலூரில் இடைகழியில் நித்யவாஸம் செப்கிற
 எங்களாஸ்சர்யபூதனாய், (௬) பிசாசமான பூதனை இரைச்சலிட அதற்கு
 மேல், (அதின்) முலையை யமுதுசெய்த பாலனாய், சேற்றில்,

கும் மிக்கையுடையவனை. (தன்னை § (ப் பிறரறியாத் தத்துவத்
 தை)) ஸௌஸ்யத்தாலே தாழ்நிற்க, சிசுபாலாதிகள் அறியாதே
 வையும்படிபாயிருக்கை. (முத்தினை) ஸ்ரமஹரனாயிருக்கிறவனை.
 (அன்னத்தை மீனை § (யரியை)) ஸர்வ வித்யைகளுக்கும் உபதேஷ
 டாவாயிருக்கிறவனை. (அருமறையை) அர்த்த வித்யைகள் தானாயிரு
 க்கை. (முன்னி § (வ்வுலகுண்ட மூர்த்தியை)) முற்கோலி, இருந்த
 தே குடியாகத் தன் வயிற்றிலே வைத்து நோக்குமவனை.

(கோவலூர் § (மன்னுமிடைகழி யெம்மாயவனை) (ஆஸ்ரிதரடி
 ச்சுவநிம்விடாதே நிற்கிறவனை. (பேயலற § (ப்பின்னும் முலையுண்ட
 பிள்ளையை)) யசோதைப் பிராட்டியுடைய ஸ்துதிபோலே பேயினு
 டைய கத்துகையையும் ஸ்துதியாகக்கொண்டு முலையுண்டமொள்கத்
 யத்தையுடையவனை. (அள்ளல்வாய்§(அன்னமிரைதேர்)) கலங்கின

அரு.—“அரியை” ஹயக்ரீவரை.

§ குண்டலிதம் ப்ரகஸிப்தம்.

மூ.—அன்னமிலர தேரமுந்தா ரெழுஞ்சுடரைத், க௨௩
தென்தில்லைச் சித்திரகூடத் தென்செல்வனை,—
மின்னிமழை தவழும் வேங்கடத்தெம் வித்தகனை, க௨௪
மன்னனை மாவிருஞ்சோலை மணாளைக்,
கொன்னவிலுமா ழிப்படையாணைக்,—கோட்டியூ க௨௫
ரன்னவருவிலரியைத்,

அந்.—அன்னம் இரைதேர், அமுந்தார், எழும்சுடரை, தென்தில்லை சித்திரகூடத்து, என்செல்வனை, (௫) மழை, மின்னி, தவழும், வேங்கடத்து எம்வித்தகனை, மன்னனை, (௬) மாவிருஞ்சோலை மணாளனை, கொல்விலும், ஆழிப்படையாணை, கோட்டியூர், அன்ன உருவில் அரியை,

அந்.—ஹம்ஸங்கள் ஆஹாரத்தைத் தேடுகிற, திருவழுந்தூரில், வளராதிற தேஜோருபியாய், தென்திக்குல் தில்லைஸ்தாநத்திலுள்ள சித்திரகூடத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற, என்னுடைய ஸம்பத்தாய், (௫)மேகமானது, மின்னி, ஸஞ்சரிக்கிற, திருவேங்கடத்திலெழுந்தருளியிருக்கிற எங்கள் உபகாரகனாய், (ஐகத்தக்கு)ஸ்வாமிபாய்க் கொண்டு, (௬)திருமாலிருஞ் சோலைமலையிலெழுந்தருளியிருக்கிற(என்)வல்லபனாய், (சத்ருக்களைக்)கொல்லுமென்று ப்ரஸித்தமான, திருவாழியாகிற ஆயுத்தத்தையுடையவனாய், திருக்கோட்டியூரிலெழுந்தருளியிருக்கிற, அப்படிப்பட்ட திருமேனியையுடைய நரஸிம்ஹமாய், (௭௫)

நீரிவிழியாத அன்னமுங்கூட இழியும்படிக்கிடான நல்ல சேறு. (அமுந்தார்§(எழுஞ்சுடரை)) ஆஸ்ரிதர்கைதொடனான வென்னையுங்கண்டிகந்தாநிற்கிறவனை. (தென்தில்லை) அங்குத்தையழகனை.

(மின்னி § (மழைதவழும்வேங்கடத்தெம் வித்தகனை)) மேகமானது மின்னாகிற கைவிளக்கைக்கொண்டு குச்சிவழியேபுக்குத் திருவாராதநம்பண்ணிருக்கிற ஆஸ்சாயபூதனை. (மன்னனை § (இத்யாதி)) நாட்டுக்கு ராஜா தமக்கு மணாளன். (கொன்னவிலும் § (ஆழிப்படையாணை)) நமசிப்ரப்ருதிகளை “வாய் வாய்” என்னப்பண்ணும் திருவாழியையுடையவனை. (கோட்டியூர் § (அன்னவருவிலரியை)) (௭) * முரியும்வெண்டிரைபாடினவர்க்கு நிலமன்றியே யிரு

அரு.—“மழைதவழும்” (குச்சிவழி) திறவுகோல்வழி,

§ குண்டலிதம் ப்ராசீநகோசங்களிலில்லை. (௭) திருமொழி அ - ௫-௬.

மு.—

திருமெய்யத்

தின்னமுத வெள்ளத்தை யிந்தனூரந்தணனை, கஉ௬
மன்னுமதிட கச்சி வேளுக்கையாளரியை,
மன்னியபாடகத் தெம்மைந்தனை,—வெல்காவி கஉ௭
லுன்னிய யோகத் துறக்கத்தை, ஊரகத்துள்
அன்னவனையட்ட புயகரத்தெம்மானேற்றை, கஉஅ
என்னை மனங்கவரந்த விசனை,—

அந்.—திருமெய்யத்து, இன் அமுதவெள்ளத்தை, இந்தனூர் அந்தணனை, மன்னு மதின்கச்சி, வேளுக்கை ஆளரியை, (௫) பாடகத்து மன்னிய, எம்மைந்தனை, வெல்காவில், உன்னிய யோகத்து உறக்கத்தை, ஊரகத்துள் அன்னவனை, (௫) அட்டபுயகரத்து, எம்மான் ஏற்றை, என்னை மனம் கவரந்தாசனை,

அந்.—திருமெய்யத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற, இனிய அம்ருதப்ரவா ஹம்போலதிபோக்யனாய், திருவிந்தனூரி லெழுந்தருளியிருக்கிற பரிசுத்தனாய், ஸத்திரமான மதினாலே சூழப்பட்ட காஞ்சீசுரத்தில், வேளுக்கையென்னும் திவ்யதேசத்தி லெழுந்தருளியிருக்கிற நரஸிம்ஹமாய், (௫) திருப்பாடகத்தில் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, எங்கள் யுவாவாய், திருவெல்காவில், த்யாகத் தோடுகூடிய யோகநித்தரையையுடையவனாய், திருஊரகத்திலுள்ள அப்படிப்பட்டவனாய், (க௦) அட்டபுயகரமென்னும் திவ்யதேசத்திலுள்ள, என் ஸ்வாமியான ஸ்ரேஷ்டனாய், என்மகஸ்ஸையபஹரித்த ஸமர்த்தனாய்,

க்கிறவனை. (திருமெய்யத்து §(இன்னமுதவெள்ளத்தை)) நினைக்க விடாய் கெடும்படியிருக்கிறவனை. (இந்தனூர் § (அந்தணனை)) அந்தணனை - ஆந்ருசம்ஸ்யமுடையவனை. (மன்னும் மதிள்) வீரம் தோற்றாதே அழகே தோற்றி பயப்பட்டு மதிளிடவேண்டும்படி நிற்கிறவனை. (மன்னிய பாடகத் தெம்மைந்தனை) அர்ஜுநனுக்கு ஸாரத்யம் பண்ணினபடி தோற்ற விருக்கிறவனை.

(வெல்காவில் உன்னிய யோகத்துறக்கத்தை) ஆஸ்ரிதரிட்ட வழக்காயிருக்கிறவனை. அதாவது - திருமழிசைப்பிரான் “கிட” என்னக் கிடந்துநிற்கிறபடி. (ஊரகத்துள் §(அன்னவனை)) தமக்குந் கூட மேல்நோக்கி முடியப் பார்க்கவொண்ணாதபடி யிருக்கிறவனை. §(அட்டபுயகரத்தெம்மானேற்றை) ஆஸ்ரிதர்க்காகத் தன்னையழிய மாறுமவனை. (என்னை § (மனங்கவரந்த விசனை)) ஸர்வஸ்வாபஹாரம்பண்ணி பூர்ணனாயிருக்கிறவனை.

§ குண்டலிதம் க்வாசிதம்.

மூ.—

வானவர்தம்

முன்னவனை மூழிக் களத்துவிளக்கினை, கஉ௯
அன்னவனை யாதனா ராண்டளக்கு மையனை,
நென்னலையின்றினை நானையை,—நீர்மலைமேல் கங0
மன்னுமறை நான்கு மாணனைப், புல்லாணித்
தென்னன் தமிழை வட மொழியை, நாங்கூரில் கஙக
மன்னுமணி மாடக்கோயில் மணளைனை,

அந்.—வானவர்தம் முன்னவனை, மூழிக்களத்து விளக்கினை, ஆதனார் அன்னவனை, ஆண்டு அளக்கும் ஐயனை, நென்னலை, (ங) இன்றினை, நானையை, நீர்மலைமேல், மன்னும், நான்குமறையும் ஆணை, புல்லாணி, (க0) தென்னன் தமிழை, வடமொழியை, நாங்கூரில், மணிமாடக்கோயில் மன்னும், மணளைனை, (கங)

அரி.—நித்யஸூரிகளுக்கு முன்னேயிருக்கிறவனும், திருமூழிக்களத்தில் தீபம்போல் உஜ்வலனுனவனும், ஆதனூரில் அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, வர்ஷத்தோடு கூடியகாலங்களைப் பரிச்சேதிக்கும் ஸ்வாமியாய், பூதகால நிர்வாஹகனும், (ங) வர்த்தமாநகாலநிர்வாஹகனும், பவிஷ்யத்காலநிர்வாஹகனும், திருநீர்மலையின்மேல் பொருந்தினவனாய்க்கொண்டு, சுதர்வேதங்களுக்கும் ப்ரதிபாத்யனுனவனும், திருப்புல்லாணி விஷயமாய், (க0) தென்தேசத்திலுள்ள அகஸ்த்யருடையதான த்ராவிடபாவநாருபமான திருமொழிகளினால் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டவனும், ஸம்ஸ்க்ருதமான் வேதாதிசுருக்கு ப்ரதிபாத்யனும், திருநாங்கூரில், திருமணிமாடக்கோயிலென்னும் திவ்யதேசத்தில் அமைந்திருக்கிற, வல்லபனும், (க0)

(வானவர்தம் முன்னவனை) நித்யஸூரிகளுக்குங்கூட அநுபவித்து முடியவொண்ணாதபடி யிருக்கிறவனை. § (மூழிக்களத்து விளக்கினை) உஜ்வலனாயிருக்கிறவனை. (அன்னவனை யாதனாராண்டளக்கு மையனை) காலத்ரயத்தையும் பரிச்சேதிக்குமவனை. (நென்னலையித்யாதி) பரிச்சேதித்தபடியைப் பேசுகிறார்.

(நீர்மலை § (மேல் மன்னுமறை நான்குமாணனை)) வேதத்தாலேயறியப்படுமவனை. (புல்லாணித் தென்னன் தமிழை) (க) “காவார் மடல்பெண்ணை” (உ) “தன்னை நைவிக்கிலேன்” என்கிற திருமொழிகள் தானேயாயிருக்கிறவனை. (வடமொழியை) ஸ்ரீ ராமாணாதிகள். (நாங்கூரில் § (மன்னுமணிமாடக் கோயில் மணளைனை))

§ குண்டலித ப்ரதீபாகம் க்வாசித்தம்.

(க) திருமொழி - க-௪.

(உ) திருமொழி க-௩

மு.—நன்னீர் தலைச்சங்கநாண் மதியை, —நான்வணங்கும் கநஉ
கண்ணனைக்கண்ண புரத்தானைத், தென்னறையூர்
மன்னுமணி மாடக்கோயில் மணுளனைக், கநந
கன்னவில் தோள் காளையைக் கண்டாங்குக் கைதொழுது,
என்னிலைமை யெல்லா மறிவித்தா லெம்பெருமான், கநச

அந்.—நலகீர், தலைச்சங்கம், நான்மதியை, நான்வணங்கும் கண்ணனை, கண்ணபுரத்தானை, (௫) தென்னறையூர், மணிமன்னுமாடம், கோயில் மணுளனை, கல்நவில் தோள் காளையை, கண்டு, (௧௦) ஆங்கு, கைதொழுது, என்னிலைமையெல்லாம், அறிவித்தால், எம்பெருமான், (௧௫)

அரி.—நல்லஜலத்தினால்குழப்பட்ட, தலைச்சங்கநாட்டிலுள்ள, அபிநவசத் தரன்போன்ற ஸுந்தரனாய், நான் ஆஸ்ரயிக்கும்படியான க்ருஷ்ணனாய், திருக்கண்ணபுரத்தானாய், (று) தென்திச்சிலுள்ள திருநறையூரில், ரத்நங்கள் இழைத்த மண்டபங்களைபுடைய, கோயிலிலிருக்கும் வல்லபனாய், கல்லென்று ப்ரஸித்தமான (த்ருடமான) தோள்களைபுடைய யுவாவாயுள்ளவனைக், கண்டு, (௧௦) அவ்விடங்களில், அஞ்சலிபண்ணி, என்ஸத்திதியையெல்லாம் தெரிவித்தால், என் ஸ்வாமியானவன், (௧௫)

என்னை மறுமுட்டுபெறுதபடி பண்ணினவனை. (நன்னீர்) தர்ஸகீய மாயிருக்கிறவனை.

(நான்வணங்குங் கண்ணனைக் கண்ணபுரத்தானை) (௧) “கண்ணபுரமொன்றுடையானாக் கடியேனெருவர்க்குரியேனோ?” என்னும்படியாயிருக்கிறவனை. (தென்னறையூர்) மடலெடுக்கப்பண்ணி னவனை. ஆணைசெல்லாத தேசம்.

(கன்னவில் தோள்) பூண்கட்டின. கண்டன்றிவிடேன். (தொழுது) அவனைக்கெடுத்தபடி. ராஜமஹிஷி உஞ்சவ்ருத்திபண்ணுமோபாதி இவனுக்கஞ்சலியும், (௧) “ஓதிநாமம் குளித்துச்சி தன்ன லொளிமாமலர்ப்பாத நானும்பணிவோம்”. (என்னிலைமை) மடலிலே

அரு.—(தென்னறையூர்) (ஆணைசெல்லாத) நாய்ச்சியாரானை யொழியத் தன்னுணை செல்லாத தேசமென்கை.

தொழுகை அவனுக்கவத்யமென்ற விடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்குரார் (ஓதிநாமம்) இத்யாதி.

மு.—தன்னருளுமாகமும் தாரானேல்,—தன்னைநான்
மின்னிடையார் சேரியிலும் வேதியர்கள் வாழ்விடத்தும்,
தன்னடியார் முன்பும் தரணிமுழுதாளும்,
கொன்னவிலும் வேல்வேந்தர் கூட்டத்தும் நாட்டகத்தும்,
தன்னிலைமை யெல்லா மறிவிப்பன்,—

அந்.—தன் அருளும், ஆசும், தாரானேல், நான், மின்னிடையார் சேரியிலும், (௫) வேதியர்கள் வாழ்விடத்தும், தன் அடியார் முன்பும், தரணிமுழுது ஆளும், கொல்விலும் வேல்வேந்தர் கூட்டத்தும், நாட்டகத்தும், (௬) தன்னை, தன் நிலைமை யெல்லாம் அறிவிப்பன்,

அரி.—தன்னருபையையும், திருமேனியையும், கொடாளுகில், நான், ஸூக்ச்மமான இடையையுடைய பெண்களுடைய தெருக்களிலும், (௫) வேதவித்துக்களுக்குமிடத்திலும், தன்னுடைய பத்தஜங்கள்முன்பும், பூமியைமுழுதுமாகுகிற, கொலையில் ப்ரஸித்தமான வேலையுடைய ராஜாக்களுடைய ஸமூஹத்திலும், தேசங்களிலும், (௬) தன்னையும், என்ஸ்த்திதியையுமெல்லாமறிவிக்கிறேன்,

துணிந்தபடி. (தன்னருள்) தர்மத்துக்குத் தண்ணீர்வார்க்கை. (ஆகம்) நெஞ்சோடு கலந்த வன்று தேஹ தாரகமாமத்தனை.

மெய்போலேபாவித்துப் பொரிபுறந்தவி யிருக்கிறதன்னை. (நான்) அவையெல்லாம் வெளியிடப்புகுகிற நான். (மின்னிடை) தான் ப்ரணயத்துக்குச் சமைந்து “உங்களிடையல்லதறியேன்” என்றிருக்கிறவிலும்; ரஸிகத்வம் விலை செல்லுகிற விடமென்று மாம். (வேதியர்கள்) ப்ரமாணகோடிகளாலே தன்னையறிந்து ஸமாராதமனயாகாதிகள் பண்ணுமிடத்திலும்; ஆர்ஞ்சம்ஸயம்விலை செல்லுமிடம். (தன்னடியார் § (முன்பும்)) தன்னைப் பற்றாசாக நினைத்திருக்கிற ஆஸ்ரிதர் முன்பும்; குணம் விலை செல்லுமிடமென்று மாம். (தரணியித்யாதி) தன்வீரப்பாடுபேசம் ராஜாக்கள் முன்பும்; ஆபிஜாத்யமும் ஜகத்ரக்ஷணமும் விலைபெறுமிடமென்று மாம். (நாட்டகத்தும்) நாலைந்திடத்திலே சொல்விவிடாகின்றேனோ? ஸர்வேஸ்வரனாக பாவிக்கிற இடமெங்கும்; தன்வீரப்பாடுபேசமிடமெங்கும். (தன்நிலைமை) என்னுடம்பைக்காட்டுகிறேன்.

அரு.—“ஆகம்” நெஞ்சோடே கலக்கவேண்டா, மநஸ்ஸுவிட்டாலும் தேஹம் தரிக்கும்படி ஒருகாலணைக்கப்போருமத்தனை யென்றபடி. “நிலைமை” உடம்பைக்காட்டுகை. என்னுடம்பு விவரணமாய்ப்படி விட்டிருக்

மு—

தான்முனநாள்

மின்னிடையாய்ச்சியர்தம் சேரிக்களவின்கண்,

கநௌ

துன்னுபடல் திறந்துபுக்குத்,—தயிர்வெண்ணெய்

தன்வயிரூர விழுங்கக்,

அந்.—தான், முனநாள், மின் இடை ஆய்ச்சியர்தம்சேரி, களவின்கண், துன்னுபடல், (இ) திறந்துபுக்கு, தயிர்வெண்ணெய், தன்வயிறு ஆரவிழுங்க,

அர்.—தான், முற்காலத்தில், மின்போன்ற இடையையுடைய இடைப்பெண்களுடைய தெருக்களில், களவவிஷயமாக, நெருங்கவைத்த படலைத், (இ) திறந்து, (உள்ளே) துழைந்து, தயிரையும் வெண்ணெயையும், தன்வயிறுநிறையும்படி, அமுதுசெய்ய,

(தான்முனநாள்) அன்றுதானிடைச் சேரியிலே வெண்ணெய் திருடி உரலோடே கட்டுண்டு விட்டுப்புறப்பட்டதும். (மின்னிடை) நீ களவுகாண்கிறது பெண்களிடையாகாணக்கிடாய். (ஆய்ச்சியர் தஞ்சேரி) என்னப்பட்டணத்தேபுக்கான் ? இடைச்சேரியன்றோ ? என்னமகுடபங்கம் பண்ணினான் ? துன்னுபடலன்றோ ? என்னப்ரதிமை யெய்தித்தான் ? வெண்ணெயன்றோ ? என்ன திருப்பணிசெய்தான் ? தன்வயிறு வளர்த்தானத்தனையன்றோ ? (சேரி) ஒழுகு ஒன்பதும். (துன்னு) மேலேபடலிருக்கக் கீழேதுழைந்ததும், களவுகைவந்ததும்த்தனையன்றி, அவன்கோலிட்டுத் திருகிவைக்கும் யந்த்ரமறியான் ; பல்கால்புக்க வழக்கத்தாலே யறியுமென்கை.

(தன்வயிரூர) திருமங்கை யாழ்வாரைப்போலே பரார்த்தமாகக் களவுகாண்கிறது.

அரு.—கும் ஸ்வபாவனென்று அவந்நிலைமையை அறிவிக்கிறெனென்றபடி.

“முனநாள்” என்றுதான் ? நேற்றன்றோ திருடி கட்டுண்டது ? நாளுண்டோவென்றபடி. தாம் நாகப்பட்டணத்திலே பண்ணின வ்யாபாரமெல்லாம் வ்யங்க்யமாக அவன் பக்கலிலென்றிருக்கிறார் “சேரி” (ஒழுகொன்பதும்) பட்டணங்கள்போலே ஒழுகுநீண்டு ஒன்பது வாசலுமாயிருக்கிறதோ ? குச்சுக்களன்றோவென்று வ்யங்க்யம். துழைந்தானாகில், “திறந்து” என்று சொல்லுவானென்னென்ன (பல்கால் புக்க) இத்யாதி.

மு.—

கொழுங்கயற்கண்

௧௩௮

மன்னுமடவோர்கள் பற்றியோர் வான்கயிற்றால்,

பின்னுமுரலோடு கட்டுண்டபெற்றிமையும்,

௧௩௯

அன்னதோர் பூதமா யாயர்விழவின்கண்,

துன்னு சகடத்தால் புக்கபெருஞ் சோற்றை,

௧௪௦

முன்னிருந்து முற்றத்தான் துற்றியதெற்றெனவும்,

மன்னர்பெருஞ் சவையுள் வாழ் வேந்தர் தூதனுய்த்,

௧௪௧

அந்.—கொழுங்கயல்கண் மன்னுமடவோர்கள் பற்றி, பின்னும், ஓர்வா ன்கயிற்றால், உரலோடு கட்டுண்ட பெற்றிமையும், அன்னது ஓர் பூதமாய், (௩) ஆயர்விழவின்கண், துன்னுசகடத்தால் புக்க, பெரும்சோற்றை, முன் இருந்து, தான் முற்றத்துற்றிய, (௪௦) தெற்றெனவும், மன்னர்பெரும் சவையுள், வாழ்வேந்தர் தூதனுய்,

அந்.—பருத்த மதல்யம்போன்ற கண்களையுடையராய் (இவனைப்பிடிக்கையில்) பொருந்தியிருக்கிற பெண்கள் பிடித்துக்கொண்டு, அதற்குமேல், ஒரு பெரிய (சிறிய) கயிற்றாலே உரலோடுசேர்த்து, கட்டப்பட்டபெருமையும், அப்படிப்பட்ட ஒருபூதமாப்க்கொண்டு, (௩) இடையருடைய உதல்வத்திஸ், நிறைந்த பண்டிகளினால் கொண்டுபோகப்பட்ட, ஸம்ருத்தமான அந்நத்தை, எதிரிலேயிருந்து, தான், எல்லாவற்றையும் உண்ட, (௪௦) வெட்கமில்லாமையும், ராஜாக்களாகிய துர்யோதனாதிசுருடைய பெரியஸையில், வாழாரி ன்ற ராஜாக்களான பாண்டவர்களுக்கு, தூதனுய்க்கொண்டு, (போன)

(கொழுங்கயல்) எட்டாதே திரிந்தவன் பிடியுண்டப்ரீதி. (வான்கயிறு) எட்டிற்றொறுகயிரு. பெற்றிமை-பெருமை. அப்போதே உரலோடேயிருக்கச் செய்தே கண்டேனாகிலோ? என்றுகருத்து.

(அன்னது) அம்மே! “அப்பூச்சி” என்று முகத்தைத் திரியவைக்கிறான். (முன்னிருந்து) ஒரு திரைவளைத்துக் கொண்டாலென் செய்யும். (முற்றத்தான்) வயிறுதாரித்தனம். (தெற்றெனவும்) நிரலஜ்ஜைதையும்.

(வாழ்வேந்தர்) நாழியரிசியேற ஜீவித்தார்துத் தூதுபோம்.

அந்.—(வயிறுதாரி) பெருவயிற்றனாகையாலே தானே முற்றத்துற்றினுன்; எல்லாமமுதுசெய்தானென்றபடி.

மு.—தன்னை யிகழ்ந்துரைப்பத் தான்முனநாள் சென்றதுவும்,
மன்னு பறைகறங்க மங்கையர்தம் கண்களிப்பக், கசஉ
கொன்னவிலுங் கூத்தனய்ப் பீ பெயர்த்தும்குடமாடி,
என்னிவனென்னப் படுகின்றவீடறவும், கசந
தென்னிலங்கை யாட்டி யரக்கர்குலப்பாவை
மன்னவிராவணன்நன் நற்றங்கை,—வாளெயிற்றுத் கசச

நீ.—தன்னை இகழ்ந்து உரைப்ப, தான், முன்னாள் சென்றதும்
பறை கறங்க, மங்கையர்தம் கண்களிப்ப, (ஐ) கொல்விலும் கூத்த
பீப், பெயர்த்தும், குடம்ஆடி, இவன், என், (கௌ) என்னப்படுகின்ற, வீடற
வும், தென்இலங்கையாட்டி, அரக்கர் குலப்பாவை, மன்னன் இராவணன்
தன், (கௌ) கல்தங்கை, வாள்விறு,

அரி.—தன்னை, (தூய்யோதனனிகள்) தாழ்வாகச்சொல்லும்படி, தான், முற்காலத்தின், (தூது) போனதும், (அரையில) பொருந்தியிருக்கிற வாத்யம் சப்தியாதிநக, பெண்களுடையகண்கள் ஆநந்தியாதிநக, (ஐ) (அணையாத பெண்களுக்கு) பாதகமான கூத்தையுடையனாகக் கொண்டு, அதற்குமேல், குடக்கூத்தாடி, இவன், எதுக்காக (ஆடுகிறான்), (கௌ) என்று சொல்லப்படுகிற, விடாமுயற்சியும், தென்திங்கிலுள்ள லங்காபுரியை யானத்தக்கவளாய், ராகு ஸகலத்திற் பிறந்தபெண்ணாய், ராஜாவாகிய ராவணனுடைய, (கௌ) இனிய தங்கையாய், ஒளியுடையபற்களையும்,

வேண்டப்பாடு. (இகழ்ந்துரைப்ப) ஸ்ரீவிதூரரகத்தே உண்டது.

(மன்னுபறை) பறைகொட்டுகைக்கு ஓராளில்லாமே அரையிலேகட்டிக் கொண்டது. (மங்கையர்) இது கொண்டாட வல்லவர்களன்றோ? (கொன்னவிலும்) கண்டார் பிழையாதபடி யிருக்கிவழகு. (என்னிவனென்ன) என்செய்ய? இவனிப்போது போகானோ என்னும்படி படுகிறபாடு.

(தென்னிலங்கை) அவ்வைஸ்வரயத்துக் கிட்டுபிறந்தவன்.
(அரக்கர்) அவன் பிறந்தாற்போலே பிறந்தாரில்லை. (நற்றங்கை)
ராவணனுக்கு நேரேடன் பிறந்தவன். (சுடுகினத்துச் சூர்ப்ப

அரு.—“இகழ்ந்து” (க) ..பீஷ்டுட்ரோவாஸித்ரமு-பீஷமத்திராணுவதிக்ரம்ய
என்றது.

“வீடறவும்” கூத்தினின்றும் மீளாமை.

தேர்த்தும் என்னுந்நலம்.

(க) பாட - உத்யோ.

டி — துன்னு சுமிசினத்துச் சூர்ப்பணகாச் சோர்வெய்தி,

பொன்னிறங்கொண்டு புலர்ந்தெழுந்த காமத்தால், கசடு

தன்னை நயந்தானைத்தான் முனிந்து மூக்கரிந்து,

மன்னிப தின்னெனவும் வாய்த்த மலைபோலும், கசசு

தன்னிக ரொன்றில்லாத தாடகையை,—மாமுனிக்காத்

தென்னுலக மேற்றுவித்த திண்டிறலும், கசு0

அந்.—துன்னு, சுமிசினத்து, சோர்வு எய்தி, பொன்றிறங்கொண்டு கசக
ர்ந்து எழுந்த காமத்தால், (டு) தன்னை, நயந்தான், சூர்ப்பணகாவை, தான்
முனிந்து, மூக்கு அரிந்து, (சு0) மன்னிப, தின்னெனவும், வாய்த்தமலைபோ
லும், தன்னிகர் ஒன்று இல்லாத தாடகையை, மாமுனிக்கா, (சுடு) தென்னுல
கம், ஏற்றவித்த, திண்டிறலும்,

அந்.—இடைவிடாத, (சத்ருக்களைச்) சுடக்கடவதான கோபத்தையுமு
டையளாய், தளர்ந்து, விவரணையாய், துவண்டு, வருத்தியடைந்தகாம
த்தினால், (டு) தன்னை, விரும்பினவளான, சூர்ப்பணகையைத், தான் கொ
பித்து, மூக்கையறுத்த, (சு0) பொருந்தியிருக்கிற தின்மையும், செறிந்த
மலைபோலேயிருக்கிறவளாய், தனக்கொப்பான ஒன்றை உடைத்தாகாதவ
ளான, தாடகையை, சிறந்த தபஸ்ஸையுடைய விஸ்வாமிதரனுக்காக, (சுடு)
யமலோகத்தை, அடைவிப்பித்த, த்ருடமான பராக்கரமமும்,

ணகா) அவளை யொப்பாரில்லை, ஸௌந்தர்யத்தால் குறைவற்றவள்.
(சோர்வெய்தி) அவசையாய். (பொன்னிறங்கொண்டு) உடம்ப வெ
ருத்து. (புலர்ந்து) துவண்டு. (எழுந்தகாமம்) மிக்க ஸ்நேஹத்தாலே
தன்னையாசைப்பட்டவளை. (தான்) வேண்டாவென்பது மன்றிக்கே,
மூக்கையறுப்பதே! என்ன வீரமோ!

(மாமுனிக்கா) ஒரு பார்ப்பான் சொன்னானிறே. (தென்னுல
கம்) அவளின்கிருக்கவும் பெற்றாளோ?

அந்.—இப்போது சூர்ப்பணகையைக்கொண்டாடுகிறது “இப்படிப்பட்
டவளை விருபையாக்குவதே” என்று.....வெறுக்கைக்காக அவள் ஸ்வரூப
கதநம்ன்று முனிகைவேண்டாவென்கை.

“தென்னுலகம்” (அவளின்கிருக்கவும்) சூர்ப்பணகையைப்போலிருக்கவும்
பெற்றாளோ? யமபுரமன்றே அடைந்ததென்று தாத்தபர்யம்.

4.—

மற்றிவைதான்

உன்னியுலவா வுலகறியவூர்வன் நான்,
முன்னி முனைத்தெழுந்தோங்கி யொளிபரந்த,
மன்னியபூம் பெண்ணைமடல்.

கச அ

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்.

அந்.—மற்று இவைதான், உன்னி உலவா, முனைத்து எழுத்து, ஒங்கி ஒளிபரந்த, பூ, (ரு)மன்னிய, பெண்ணைமடல், முன்னி, நான், உலகு அறிய உலகவன். (க௦)

அா.—இன்னுமுள்ள இந்தச் சேஷ்ட்டிதங்கள், நினைத்தமுடியாது. (உன் முக) முனைத்து வருத்தியடைந்து, பெருகி ஒளிமிகுதாய், அழகியதாய், (ரு) நிலைநின்ற, பனைமடலைக்கொண்டு, முற்கோலி, நான், லோகமெல்லாமறியும் படி மடலுரக்கடவேன். (க௦)

(உலவா) ஆபத்துக்கு நான் தேடிவைத்ததுக்கு ஒருமுடிவிலலை. உலவு - முடிவு; உலவா - முடியாவென்றபடி. (முன்னி) “மடலெடுக்கக் கடவேன்” என்று முற்கோலி. (முனைத்தெழுந்த ஒங்கி) உயர்ந்து ஒளிமிக்கு அழகியதாய் நிலைநின்றவை மடலாயிருக்கிறபடி. பிராட்டிக்கு விஸ்வாமித்ரபகவானைப்போலே இவளுக்கு மீள்மடல். பெண்ணையாகிறது - பனை.

பெரியதிருமடல் வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அரு.—“மற்றிவைதான்” பின்னையுமிப்படிப்பட்டவனுடைய உபதாநங்கள், “உன்னி உலவா” சொல்லிமுடியாது; அந்தமென்றபடி. (ஆபத்துக்கு) உனக்கு குணவாசி சொல்லுகைக்கு நான் தேடிவைத்ததுக்கு. நீ வஞ்சித்த வ்யாபாரங்களை நானறித்ததுக்கு அவதியில்லை யென்றபடி. விஸ்வாமித்ரன் பிராட்டிக்குப் பெருமானை கடிப்பித்தாற்போலே தனக்கும் பனை மடல் கடிப்பிக்குமென்றபடி. மடல் உலகறிய ஊர்வனென்றுகூறியை.

அரும்பதம் முற்றிற்று.

அப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

என்னிலைமை யெல்லா ன்
தன்னருளுமாகமும் தாரா கீ
ஒண்டிதைநீர் வேலையுலகந்
வண்டடை பூம் பெண்ணை

அர்.—என்னிலைமை எ... தான்... பெருமான், தன் அரு
... ஆகமும், (இ) தாரா... னை, ... போய், வண்டுஅதை,
... பூ, பெண்ணைமடல், ஒன்றா... ர்வே உலக அறிய, னர்வன், (அரு)

அந்.—எனவத்திதியை முழுதும்... என்னவான்...
... வான், தனக்குபையையும்... மனியையுட (இ) கொட
அதற்குமேல, நான், சென்று, ... சம்மியாகின்ற, (அரு)
பனை மடலுக்கொன், அழகியத... யு... முடைய கட
... மெல்லாமறியும்படி, மட... (அரு)

... ண்ணில்பொடிப்... ம் பூ...
பெண்ணைமடல்... அ... னல்
திருந... யு...
... பார...

... ணில், பொடி, பூ, ...
... ல, சத்த, பின்ன...
... டி, பொ... ம்பொலி...
... ன், ச...
... முடித்துக்கொ... அதற்குமே
... ய, தரு...
... ருவிலே, தி...
... த, ...

